SĂRUTĂRI FIERBINŢI
NANCY HOLDER

CAPITOLUL 1

— Of, Emmett Kelly! Uite ce-ai făcut!

Dându-şi pe spate cascada de bucle blonde ca mierea ce i se revărsase pe faţă, Melinda Franklin îşi privi furioasă motanul portocaliu şi gras, ce continuă să-şi târâie coada, cu un aer demn, prin vasul cu vopsea albastră, a cărei nuanţă Melinda reuşise s-o potrivească destul de greu. Acum, vopseaua picura din coada lui Emmett lăsând pete pe podeaua hambarului în vreme ce animalul îşi continua plimbarea netulburat, înfoindu-se ca un păun.

— Fir-ar a dracului de treabă, murmură ea ştergându-şi degetele pe blugi şi aşezându-se jar pe vine. Lustrul cizmelor ei uzate, de cowboy, era acoperit de un strat de rumeguş de pe podeaua hambarului. Stând abătută în lumina aurie a soarelui Floridei, începu să tragă absentă de tricoul imprimat cu, o poză a formaţiei Rolling Stones – tricou ce văzuse şi zile mai bune – şi aruncă o altă privire nefericită vasului cu vopsea.

— Ar fi trebuit să notez cantităţile folosite; ştiam eu că aşa ar fi trebuit, bombăni Melinda amestecând în el cu pensula. Fire din blana pisicii pluteau ca nişte gunoaie pe suprafaţa micuţei mări azurii. Înălţă din umeri. Ea nu-şi nota niciodată nimic. Afară, într-un loc mai îndepărtat, ce fusese curăţat de stejarii pitici şi palmieri, elefantul Pinky scoase trei sunete scurte. Melinda se uită la ceas şi, pe când se ridica în picioare, celelalte animale se alăturară chemării lui Pinky – leul scoase un răcnet, maimuţele prinseră să ţipe şi toate cuştile începură să se zgâlţâie în zornăit de fiare. Pe terenul ocupat în timpul iernii de Vestitul Circ Retro al lui Franklin, sosise ora de masă.

Tânăra femeie suspină şi îşi lăsă pensula pe balotul de paie de lângă căruţa de circ. Privind ţintă turbanul pictat doar pe jumătate al sultanului sculptat în lemn, ce zăcea întins sub cuvintele *„Animale sălbatice”*, Melinda nu-şi putu reţine un zâmbet plin de infatuare. Cumpărase pe un preţ de nimic – unul pe care şi-l putuse permite chiar şi

ea – vechea căruţă de circ cu superbele ei ornamentaţii şi personaje pictate, în straie exotice. Îl cumpărase de la vechiul ei inamic – Domnul Minune – care, la drept vorbind, nu era câtuşi de puţin... minunat şi care nu avusese suficientă clasă pentru a recunoaşte un obiect vechi şi autentic, de circ, atunci când văzuse unul. Marcel şi Marceau, cimpanzeii ei, aveau să arate de-a dreptul drăguţ jucându-se în căruţă. Parcă-i vedea în Ziua Parăzii cu tichiile lor de satin roşu şi purtând zurgălăi, ţipând şi zbierând. Iar asta, dacă va reuşi să vopsească drăcia aia. Pinky emise un nou trâmbiţat.

— Bine, bine, strigă Melinda. Vin îndată. Înhaţă furca răscolind rumeguşul şi o porni spre podul de uscat fânul strigând:

— Boris! Unde eşti? E ora mesei.

Cum nu se auzi niciun răspuns, se încruntă nedumerită, îndreptându-se spre uşa hambarului. Era de abia miezul zilei; prea devreme ca rusul să se fi apucat să-şi toarne vodcă pe gât:

— Boris? strigă ea din nou, scoţând capul afară. Lumina puternică a soarelui o luă prin surprindere. Observând o mişcare în spatele cuştii lui Rex, regele animatelor, îşi miji ochii de culoarea topazelor. Leul scoase un răget scuturându-şi coama roşcată, nu cu mult diferită de a ei, şi lovi cu laba spre ceva aflat dincolo de zăbrelele de fier.

— Boris? În spatele cuştii lui Rex, se afla un bărbat, dar nu era Boris;

măcar atât îşi putea da şi ea seama. De la distanţa asta, nu vedea mai mult, însă avea senzaţia clară că respectivul nu făcea parte din rândul angajaţilor circului.

— Hei, tu de acolo! strigă ea, dar se găsea prea departe pentru a se face auzită.

Cu furca în mână, o porni spre el cu un rictus feroce al gurii, ce-i depărtase buzele la gândul că-l recunoaşte, în

individul acela, pe funcţionarul de la bancă.

Respectivul, un ins dezgustător, cu o expresie răutăcioasă, o făcuse să-şi piardă toată ziua de ieri. Trecându-şi mâna prin păr, îşi linse buzele şi, apoi, îşi agită braţul.

— Domnule Brown! strigă ea. Uite ce e, ţi-am spus de ieri că am toate aprobările necesare. Dacă departamentul sănătăţii de la dumneavoastră n-are altceva mai bun de făcut decât… Vocea ei se pierdu când intrusul apăru iute de după cuşca lui Rex ridicându-şi mâinile.

Era extrem de înalt, cu părul negru ca pana corbului şi cu ochi mai albaştri ca vopseaua de pe căruţă. Sau poate că ochii lui păreau atât de luminoşi din cauză că era atât de bronzat. Oricare ar fi fost motivul, costumul bleumarin bine croit, pe care-l purta, accentua şi mai mult uluitoarea combinaţie. De asemenea, atrăgea atenţia asupra unghiurilor chipului său uscăţiv şi deschis, ale cărui buze erau strânse într-o dungă subţire şi albă, indicând o furie cumplită.

Bărbatul îşi lăsă braţele în jos şi ceasul lui de aur reflectă, pentru o secundă, razele orbitoare ale soarelui. Când îşi îndreptă asupra ei privirea ucigătoare. Melinda se trezi înghiţind în sec cu dificultate şi simţi că-i ard obrajii.

Dinspre el radiau sentimente răuvoitoare asemeni unor curenţi de electricitate, dar, cu toate acelea, ea nu era în stare decât să stea neajutorată în faţa lui, hipnotizată de înfăţişarea incredibil de atrăgătoare a individului.

— Nu… nu eşti domnul Brown, reuşi ea să articuleze.

Cum de-i putuse confunda? Bărbatul acesta era solid, cu umeri impresionanţi şi un torace pe măsură. Domnul Brown era la fel de sfrijit ca o sperietoare de ciori. Iar adjectivul „sfrijit”, cu siguranţă că nu i se potrivea bărbatului ce se uita la ea atât de fioros, încât Melinda se gândi că avea să-i crape faţa.

— Nu. Eu sunt Evan Kessel, o informă acesta. Avea o voce profundă şi pătrunzătoare. Şi, în plus, plină de furie.

— Te-ar deranja să laşi jos nenorocita aia de furcă şi să-i spui şefului tău că mă aflu aici? continuă el. N-am impresia că ţi-ar face vreun bine dacă ai înfige-o în mine.

— Nu cred că şeful te aştepta azi, răspunse ea. Simţea imboldul iraţional de a nu se despărţi de furcă, de parcă ar fi fost o ţărancă lipsită de apărare, surprinsă în timp ce făcea gălăgie lângă podul mobil al castelului contelui Dracula. În cel mai bun caz, furca era complet nefolositoare; în cel mai rău, nu făcea decât să îndârjească duşmanul. Pe de altă parte, senzaţia de a fi înarmată era mult prea reconfortantă ca să renunţe la ea. Totuşi, sub tirul privirii lui aprige „dădu ascultare cereriisau, mai degrabă, ordinului-şi o rezemă de cuşca lui Rex.

— Cheamă-l pe şeful tău, rosti individul pe un ton poruncitor. Deja mi-am amânat vacanţa, ca să vin până aici, şi de abia aştept să termin cu toată povestea asta.

Privi apoi împrejur, expresia lui exteriorizându-i, neîndoielnic, dispreţul faţă de tot ce vedea.

— Deşi, ca de obicei, Helen a venit iar cu un caz neobişnuit, adăugă el.

Melinda se încruntă căutând în minte vreun indiciu în legătură cu cele spuse de insul din faţa ei. Nu aştepta niciun Evan Kessel şi nu cunoştea pe nimeni cu numele de Helen… nu, ia stai, exista o Helen Wordsworth în Orlando care confecţiona slipurile acelea minuscule, cu şireturi, şi sutienele împodobite cu paiete pentru gemenele Dubois. DeeDee şi Bobbi, care lucrau la balansieră erau renumite pentru faptul că neglijau să informeze oficiul poştal despre adresa lor pe timpul iernii. Drept rezultat, corespondenţa lor ajungea în cutia poştală a circului din orăşelul Osprey, aflat în apropiere. Probabil că uitaseră să plătească pentru costumele din sezonul trecut.

— Helen te-a trimis? se interesă ea. E vorba de bani?

Bărbatul oftă şi îşi trecu o mână mare şi perfect bronzată prin părul de culoarea abanosului. *„Dumnezeule, e chipeş ca un prinţ, cugetă Melinda. Păcat că se umflă ca un broscoi”.*

— Da, Helen m-a trimis şi, da, e vorba de bani şi dacă, pur şi simplu, ai…

— Slipurile lor au fost puţin cam prea strâmte data trecută, îl întrerupse Melinda. Aproape că i-au întrerupt circulaţia lui DeeDee.

Ochii bărbatului se deschiseră larg. Îşi lăsă bărbia în jos şi se uită la ea printre gene, tot aşa cum o persoană purtând ochelari ar fi privit pe deasupra lor. Buzele i se depărtară şi expiră lent, pe gură. Aproape că-l simţea cum clocoteşte şi mâna dreaptă începu s-o mănânce din dorinţa de a apuca furca.

— Uite ce e, trebuie să stau de vorbă cu Franklin, în mod clar, răbdarea lui era pe sfârşite.

— Ei bine… replică ea şi inima prinse a-i bate cu putere când îşi dădu seama că joaca se sfârşise. Îşi drese glasul, îşi îndreptă spatele, încercând să pară mai înaltă decât cei o sută cincizeci şi şapte de centimetri pe care îi avea, şi îl anunţă:

— Eu sunt Franklin… Pe urmă, înainte ca falsul ei curaj să dispară, adăugă repede:

şi nu văd de ce trebuie să fii atât de nepoliticos. La urma urmei, nici n-am făcut cunoştinţă încă. Şi sunt un client foarte bun. Apoi, curajul de moment se evaporă şi făcu, în sinea ei, o grimasă văzându-i expresia dezumflată când pătrunse sensul cuvintelor ei.

— Dumneata? întrebă el neîncrezător. Melinda avu impresia clară că tocmai fusese insultată, însă, cu toate acestea, încuviinţă trecându-şi o mână transpirată prin păr.

— Eu.

— Şi ăsta e circul dumitale?

— Da. Vreme de o clipă, faţa lui arăta limpede că era

şocat. Îşi ascunse însă repede reacţia înlocuind-o, atât pe aceasta cât şi privirea cruntă de mai înainte, cu o expresie detaşată, impersonală, ce nu se reflecta însă şi în ochii săi. Aceştia o străpungeau ca două lasere gemene, de parcă ar fi vrut să-i topească straturile exterioare pentru a descoperi… ce, oare?

— Înţeleg, zise el pe un ton inexpresiv, încrucişându-şi braţele la piept. Cu siguranţă ca Helen ştie ce alegeri să facă. După aceea, îşi lăsă braţele în jos întinzându-i o mână.

— De asemenea, înţeleg că dumneata, doamnă Franklin, încă nu ştii cine sunt. Am fost trimis în locul lui Helen să te evaluez. Mâna ei mică dispăru în încleştarea palmei lui mari. Dându-şi seama, cu durere, că degetele îi erau pline de bătături, Melinda se mută stânjenită de pe un picior pe celălalt şi încercă să bată în retragere, dar el o prinse şi mai strâns.

— Să mă… evaluezi? întrebă ea cu o voce mică.

Îşi comandase oare costume pentru ea de la Helen Wordsworth? Tot ce se putea; îi plăcea să-şi facă în fiecare sezon câteva. Uneori, îi înlocuia pe artiştii bolnavi, iar alteori, pur şi simplu, îi plăcea să se alăture trupei călărind pe unul dintre elefanţi în Ziua Parăzii sau ajutându-i pe Les Chevaliers, trupa franceză de călăreţi pe deşelate. Faptul că nu-şi amintea să fi comandat ceva n-o deranja; ca şi în cazul cantităţilor necesare preparării vopselei albastre, rareori îşi nota câte ceva. N-ar fi surprins-o defel să fi uitat, şi gata.

Dar de ce-l trimisese Helen pe acest bărbat incredibil s-o… cum se exprimase el oare… s-o evalueze? presupuse că asta însemna că voia să-i ia măsurile. Dar Helen ar fi putut să-i ceară săi, le trimită la Orlando.

Poate că avea nevoie de sprijin pentru afacerile ei şi spera să reuşească acest lucru făcându-şi reclamă, reflect Melinda uşor confuză. Şi ce metodă mai bună ar fi putut

folosi, decât să trimită un bărbat uluitor care să le dea fiori clientelor ei? Povestea, deşi cam bizară, avea totuşi sens.

— Ei bine, rosti ea reuşind să zâmbească destul de vag, asta da, slujbă. Dar, categoric, nu mă aşteptam să treacă cineva pe aici. Nu m-am schimbat mult de când am vorbit ultima oară cu ea. Totul este în… ăăă…

acelaşi loc în care a fost şi data trecută. Zău că nu e nevoie să mă verifici.

— Eu sunt cel care va judeca treaba asta, rosti el tăios.

— Oh, se încruntă ea. Credeam că Helen ar fi putut măcar să-mi spună de tine, continuă Melinda neplăcându-i, absolut deloc, bruscheţea atitudinii lui.

Va trebui să înveţe să aibă o comportare mai plăcută dacă spera să aibă succes în calitate de comis-voiajor. Dar, pe de altă parte, nu părea să se descurce prea rău-ea era în stare să recunoască un costum de patru sute de dolari când vedea vreunul.

— Nu ţi-a telefonat să-ţi spună că vin? întreabă el pe un ton ce-i trăda nerăbdarea. La dracu', Helen mi-a promis că va lua legătura cu tine înainte să ajung aici. Unde ai telefonul?

— Nu funcţionează. Melinda se uită în jos la mâinile lor; el tot nu-i dăduse drumul. Un curent de energie părea să se scurgă prin degetele lui umplându-i palma cu electricitate. Avea impresia că mâinile lor erau sudate una de alta. „Va folosi degetele astea ca să petreacă banda unui centimetru împrejurul meu, se gândi ea nu prea clar, în vreme ce inima i se zbătea năvalnic în piept. Îmi va… lua măsura bustului".

— Nu ţi-a explicat nimeni procedura?

— Procedura? repetă Melinda.

Privi, iar, în jos, spre mâinile lor împreunate şi continuă:

— Păi, ştii, am mai făcut treaba astă şi înainte. Mâna lui încă i-o mai strângea pe a ei cu putere. Oare şi asta făcea parte din procedură?

— Poate că ar trebui să luăm loc câteva minute, zise el. Cred că ar trebui să-ţi explic câteva lucruri.

— Păi… presupun că putem merge în rulota mea. La urma urmelor, nu prea mă pot… dezbrăca aici, afară, replică ea buimăcită, chinuindu-se să-şi ascundă stânjeneala. Gândul la mâinile lui aşezate pe şoldurile ei, evaluându-i lungimea interioară a pantalonilor, de la furca picioarelor până la gleznă, o făcu să se cutremure.

— Ai dori nişte cafea, domnule Kessel? întrebă ea încercând să-şi desprindă mâna cu discreţie. Bărbatul tot nu-i dădu drumul. De fapt, strânsoarea lui se înteţi şi ochii lui albaştri, strălucitori, se lărgiră aidoma unor roţi uriaşe de căruţă.

— N-am înţeles.

— Te-am întrebat dacă vrei cafea, răspunse ea năucă.

— Nu, înainte de asta. M-ai întrebat dacă vreau să-ţi dai jos hainele? Obrajii ei luară foc.

— Ei bine, am presupus în mod natural că mi-o vei cere.

În fond, cum altfel m-ai putea evalua?

Individul rămase fără grai. Melinda încercă iar să-şi tragă uşor mâna, iar el îşi coborî privirea de parcă de abia atunci observase că încă i-o mai ţinea. În clipa în care îi dădu drumul, ea îşi încrucişa braţele la piept conştientă că mâna dreaptă – cea de care o ţinuse tipul – o furnica. Iar a lui – tot cea dreaptă – era pătată cu vopsea albastră. Bărbatul observă şi el acest fapt şi scoase din buzunar o batistă cu mongramă ştergându-şi mâna în timp ce umbra unui zâmbet începu să-i joace în colţurile gurii.

Melinda fu şocată s-o observe. Crezuse că grimasa făcea parte permanent din trăsăturile lui. Fără ea, părea şi mai atrăgător – dacă aşa ceva era posibil şi mai tânăr,

liniile dimprejurul gurii lui dizolvându-se cu totul în pielea netedă şi bronzată a feţei. Buzele îi deveniră mai pline şi mai moi, arcuite într-o curbă plină de senzualitate, ce-i abătu atenţia Melindei, pentru o fracţiune de secundă, de la situaţia neplăcut de jenantă; dar, asta, numai până ce-şi aminti de câte ori îşi trecuse mâinile prin păr având degetele pătate cu vopsea proaspătă. Probabil că acum arăta ca o punkistă.

„Of, Doamne", îşi zise ea disperată bolborosind iute:

— Te poţi spăla pe mâini în rulota mea, domnule Kessel.

Brusc, pleoapele i se zbătură amintindu-şi că tocmai îşi spălase chiloţii şi sutienele ce atârnau în neorânduială şi picurând de zor, pe suporturile pentru prosoape şi pe marginea micuţei ei chiuvete.

— Doamnă Franklin, spuse, el în cele din urmă. Cred că este vorba de o neînţelegere. În mod evident, mă iei drept altcineva. Am venit deoarece…

Restul spuselor lui se pierdu în vaierul orgii cu aburi în momentul în care Guido, prinzătorul de bază al trupei Fantasticii Zamboni, dădu drumul instrumentului aflat cam la douăzeci de metri în faţa lor.

Melinda îşi trecu mâna prin părul ale cărui bucle i se revărsară pe spate şi strigă:

— Guido, opreşte-te! Guido! Guido n-o auzi. Braţele masive ale zburătorului la trapez alergau încoace şi-ncolo pe claviatură şi o versiune caricaturală şi chinuitoare a Toccatei şi Fugii în Dominor de Bach răsună asurzitor, alungând aerul din tuburile orgii vopsite în culori vesele.

În spatele Melindei şi al lui Evan, Pinky îşi ridică trompa de parcă ar fi vrut să dirijeze, iar Rex prinse a urla. Imediat, şi celelalte animale se alăturară corului zbierând, ţipând sau grohăind.

— Hai să mergem în rulotă, răcni Melinda spre Evan asemeni unui sergent ordonându-le soldaţilor să se

trântească la pământ în timpul unui raid aerian.

Orga continua să răsune. Aparent, Evan nu reuşise s-o audă, deoarece înălţă din umeri şi îşi ridică mâinile cu palmele în sus.

Aruncându-i o privire lui Guido Zamboni, care-i dădea înainte cu entuziasm, îi făcu semn bărbatului s-o urmeze şi o luă grăbită înainte.

În interiorul rulotei *Săgeata de Argint*, pe care Melinda o numea „căminul ei", nu era cu mult mai linişte, însă, când închise uşa, o parte din Bach-ul lui Zamboni rămase afară. Observând că Evan cerceta rulota din priviri, Melinda se strâmbă.

Categoric, nu era un interior desprins din revista *Cele mai frumoase case şi grădini.* Pe undeva, pe sub mormanele de costume colante împodobite cu paiete şi grămezile de pene de struţ, biata ei canapea, ajunsă la senectute, se lupta să supravieţuiască încă unei zile. Biroul ei arăta ca lovit de un uragan caracteristic Floridei, revărsându-şi prea – plinul de facturi – chitanţe şi scrisori peste margine, direct pe podea. Peste tot, zăceau răspândite hârtii printre care se iţeau petece de prelată, bucăţi de frânghie de dimensiuni ciudate şi ceva care pocni cu zgomot când Evan calcă deasupra:

Înfăţişarea lui elegantă făcea ca rulota să pară şi mai sărăcăcioasă şi mai neîngrijită şi Melinda îşi pironi ochii asupra blugilor ei de lucru, pătaţi de vopsea, fără a-i vedea cu adevărat. Se găseau pe ei toate nuanţele curcubeului, de la stacojiu şi galben, la o paletă diversă de albastru, până la tuş şi var. Era umilitor să stai în faţa unui costumier profesionist, într-o ţinută ca a ei.

— Ia loc, te rog, rosti ea agitată. Ai spus că preferi cafeaua simplă, nu-i aşa, domnule Kessel? Bărbatul o privi oarecum ciudat, dar, apoi, ridică din umeri şi zise:

— Aş dori puţin zahăr, dacă nu te superi.

Pe urmă, încercă să-şi aşeze corpul solid pe scaunul

şubred, de lângă birou, ce stătea gata-gata să se prăbuşească. Imediat, se sculă brusc şi ridică o pisică, de culoarea carapacei de broască ţestoasă, ce adormise exact în acel loc. Pisica se trezi instantaneu, ateriză pe podea cu mişcări pline de graţie, începând apoi să se frece de piciorul lui.

— Oh… ăăă… asta-i Cleopatra, murmură Melinda. Zahăr! Splendid! Acum va trebui să-l găsească. Având în vedere că-şi bea cafeaua amară şi rareori gătea, diverse lucruri – precum zahărul – aveau obiceiul să dispară înghiţite de maelröm-ul din rulota ei. Dând din cap în semn că-l auzise, încercă să se deplaseze prin tot talmeş-balmeşul acela spre chicinetă când, dintr-odată, auzi zgomotul unei deplasări masive, asemănătoare întrucâtva unei alunecări de teren.

Se întoarse brusc, tocmai la timp să vadă că Cleopatra sărise pe canapea, iar Evan Kessel se aruncase în genunchi lângă aceasta, încercând să stăvilească mareea de colanţi, pene şi pantofi de balet ce se revărsau ca o cascadă peste marginea canapelei.

— Nu-i nimic, zise ea, mă ocup eu de asta. Bărbatul se răsuci s-o privească având braţele pline de haine şi holbându-se la răvărsarea de lucruri pe care fusese incapabil s-o zăgăzuiască. Grimasa de iritare revenise în vreme ce el scutura din cap privind-o cum se apropia.

— Unde să le pun pe astea? o întrebă el. Melinda îşi muşcă interiorul buzei şi ridică palmele în sus nehotărâtă.

— Oh… oriunde, replică ea încercând să pară în largul ei.

— Perfect, scrâşni el dându-le drumul pe jos. Hârtii, agrafe, un ghem de sfoară, două pixuri cu pastă, o carte cu coperţi moi intitulată Organizează-ţi timpul şi mai multe costume indiene neterminate se alăturară harababurii de pe podea.

Melinda aruncă, la iuţeală, o privire stratului

superior al grămezii, sperând să dea de urma dispărutului borcan cu zahăr.

— Mă întorc într-o clipă, reuşi ea să îngaime atât de stânjenită, încât se evaporă repede în bucătărie.

— Doamnă Franklin, o strigă el cu o voce tăioasă. Te rog, nu te deranja. Nu mi-am dat seama că te voi încurca atât de mult.

— Nu-i niciun deranj, îi răspunse ea lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă corp şi recunoscându-se învinsă. N-avea nici cea mai mică idee pe unde putea fi zahărul şi nici cea mai slabă speranţă de a-l găsi fără ca jumătate din conţinutul bucătăriei să nu ajungă, şi el, pe podea. În afară de asta, avea o vagă presimţire că-l împărţise pe tot poneilor.

Se strâmbă la imaginea ei, reflectată de marginile cromate ale cuptorului, şi îşi dori ca incursiunile făcute prin dulăpioare şi sertare să fi dat la iveală o perie de păr sau un pieptene; chiar şi o andrea i-ar fi fost de folos. Suflă în sus îndreptându-şi bretonul de pe frunte. Îşi şterse mâinile pe un prosop şi se întoarse ocolind colţul biroului. Individul se uită la ceas, însă îşi ridică ochii când ea – se aşează la birou şi îşi împreună mâinile, cu aplomb, deasupra unei cutii cu cremă de ghete. Zâmbetul acela vag îi pluti, din nou, pe buze şi, din nou, inima ei se strânse ca reacţie la vederea lui.

— Nu mă aflu aici pentru motivul pe care-l crezi, rosti el rar.

— Într-adevăr? Melinda roşi observându-l că-şi reprimă un oftat de nerăbdare.

— Vrei bani, zise bărbatul fără menajamente. Ea rămase cu gura căscată.

— Ce? Domnule Kessel, insinuezi că-ţi voi cere bani ca să-mi scot… Uite care-i treaba, nu ştiu cine eşti şi nici de ce pretinzi a fi designer de costume însă eu sunt o persoană foarte ocupa…

— Nu ţi-a vorbit nimeni de la *Banca Populară a Floridei*despre responsabilul cu evaluările? o întrerupse el.

— De la bancă? Melinda încercă să înghită în sec, dar nu reuşi. Era atât de uimită, încât nici măcar nu tresări – spre deosebire de Evan Kesselcând Guido Zamboni dădu drumul, cu un şuierat, aerului din orgă, iar animalele îşi uniră urletele ca răspuns, făcând o larmă de nedescris.

— Eşti de la bancă? Ai venit în legătură cu împrumutul meu? murmură ea. Bărbatul aruncă o privire feroce spre un punct aflat în spatele ei, atât de îndârjit, încât Melinda fu gata-gata să se întoarcă să se uite şi ea.

— Da. Nu ţi-au vorbit despre responsabilul cu evaluările?

— Nu. Of, Doamne, câte prostii îi spusese. Slipurile prea sumbre ale lui DeeDee. Dezbrăcare. Of, Doamne.

— Tu eşti acela? izbuti ea să articuleze.

— De fapt, sunt vicepreşedintele care îi coordonează pe aceştia. Şi unul dintre ei s-a decis să-ţi apere cauza.

— Oh, oftă ea plăcut surprinsă în ciuda celor întâmplate.

— Din nefericire, o problemă de familie i-a impus să plece, pe-neaşteptate, în Arizona. Aşa încât, cum eu tot aveam treabă prin apropiere, mi te-a pus în braţe.

Loc în care, în alte circumstanţe, nu i-ar fi displăcut să aterizeze, îşi zise Melinda în sinea ei. Trupul lui era admirabil alcătuit, numai colţuri şi proeminenţe extrem de masculine. Ar fi arătat extraordinar în nişte colanţi.

Cleopatra era de aceeaşi părere. Sări pe genunchii lui şi începu să i se frece de coapsă torcând ademenitor.

— Cleo, dă-te jos, îi ordonă ea. Pisica îşi flutură coada spre stăpâna ei şi se aşeză şi mai confortabil.

— Cleo! Felina se întinse, mişcă din urechi şi sări de pe genunchii lui Evan aterizând iar pe canapea şi trimiţând o altă grămadă de diverse lucruri într-o alunecare precipitată spre podea. Melinda îşi înfrână pornirea de a-şi

ascunde faţa în mâini încercând, în schimb, să asculte ce spunea elegantul bancher de la atât de eleganta bancă a Floridei.

— Helen îşi găseşte mereu câte un proiect de care să se ocupe, bombăni acesta, i-am spus că, de data asta, va fi o pierdere… Vocea lui se pierdu şi, după ce-i aruncă o privire rapidă; o întrebă:

— Unde-ţi sunt registrele? Tânăra femeie se clătină.

— Registrele? Ştii tu, fişele de cont. Veniturile, cheltuielile, registrul jurnal. Sper că-ţi ţii contabilitatea, nu-i aşa?

— Oh, da! îl asigură ea foindu-se încurcată. Singura problemă o reprezenta faptul că rămăsese cu trei luni în urmă. De când se descotorosise de Jake, se văzuse asaltată de mai multă muncă decât putea dovedi. Intenţionase să-şi aducă registrele la zi şi ştiuse că banca i le va cere să le verifice, însă crezuse că va avea puţin timp la dispoziţie să le pună în ordine. Reamintindu-şi şi alte fragmente din conversaţia lor anterioară, se înfiora din nou.

— Ei, atunci, pot să mă uit prin ele? Exact în acel moment, uşa rulotei se deschise brusc şi un bărbat de dimensiuni apreciabile îşi iţi capul în cadrul ei.

— Şefa Lindy, zise el cu un puternic accent rusesc, e în regulă dacă spunem la Guido gata cu orga? Nu putem gândi cu aşa muzică. Melinda oftă.

— Desigur, Boris. Dacă ai putea să-l faci să se oprească, ne-ai face tuturor o mare favoare.

— Da, eu mulţumesc. Boris dădu din cap făcându-se nevăzut. Melinda clătină, la rândul ei, din cap şi făcu o grimasă, în chip de scuză, spre vizitatorul ei.

— Îmi cer iertare, domnule Kessel. Prin ochii lui, de un albastru electric, trecu o licărire curioasă în timp ce o privi un moment ciocănindu-şi bărbia cu un deget.

— Spune-mi, rosti el, întotdeauna viaţa dumitale este atât de… agitată? Oare ce i-ar aduce vreun câştig să mintă,

ori să spună adevărul?

— Unele zile sunt mai rele decât celelalte, îi răspunse ea umezindu-şi buzele. Slavă Domnului, se părea că tipul uitase de registre.

— Îmi pare tare rău de zăpăceala asta, continuă ea. În ultima vreme, am avut nişte necazuri… îngrozită, lăsă propoziţia neterminată. Nu voia să-i dea nici cea mai mică indicaţie că n-ar fi o idee prea bună să-i acorde ei o parte din minunatele lichidităţi ale băncii Floridei. Dar el îi înregistrase deja spusele. Cu un simţ deosebit al sincronizării, cultivat de generaţii întregi de zburători la trapez, Guido alesese chiar secunda în care ea pronunţase cuvântul „necazuri”, ca să închidă orga. Astfel, cuvântul păruse anume amplificat dn brusca tăcere, pentru ca Evan Kessel să-l audă porfect. Imediat, se aplecă alertat în faţă – cu toate simţurile ascuţite. *„Are urechea formată când e vorba să surprindă veştile rele care să-l sfătuiască să nu-şi asume niciun risc”*, chibzui ea mohorâtă.

— Necazuri? se interesă el. Melinda îşi schimbă poziţia pe scaun.

— N-ai vrea nişte cafea?

— După ce ascult ce înseamnă aceste necazuri. Când vorbi, linia maxilarului lui indică o hotărâre nestrămutată, accentuându-i unghiurile feţei şi conferindu-i un aer decis şi aprig. Melinda se întrebă dacă îl trimiteau tot pe el să refuze văduvele şi orfanii. Se decise să nu pună pe tapet problemele avute cu Jake. Propriu-zis, nici nu era necesar, exceptând faptul că – dacă ea nu s-ar fi asociat cu el, nu s-ar fi găsit acum în situaţia asta dificilă.

— Din partea departamentului sănătăţii, răspunse ea.

A existat o încurcătură în legătură cu transportul animalelor; asta-i tot.

Totul era în perfectă ordine, însă au trimis un nou angajat care habar n-avea ce trebuie să facă. Exceptând încercările de a se holba insistent la bluza ei. Tipul ştiuse

prea bine ce făcea. Funcţionarii publici, reflectă ea dispreţuitoare.

Musafirul ei încuviinţă sau, mai bine zis, înclină o singură dată din cap, cu aerul unui suveran. Liniştită, se rezemă de spătarul scaunului şi dădu drumul aerului din plămâni încet, ca o anvelopă având o fisură mică.

— Spune-mi, rosti el rezemându-se, de asemenea, de spătarul scaunului, întotdeauna dai vina pe altcineva pentru lipsa ta de organizare?

— Eu… eu… Melinda închise ochii, apoi îi deschise iar şi-l privi ţintă. Cum putea un bărbat atât de atrăgător să se încrunte la ea cu o expresie atât de rece? Dacă nu i-ar fi văzut buzele zâmbind, ar fi jurat că erau incapabile să se ridice la colţuri. Îşi îndreptă spatele ridicându-şi bărbia şi rosti:

— Ştiu că sunt puţin cam dezordonată, dar sunt o persoană demnă de încredere, domnule Kessel. Ştiu ce trebuie să fac pentru a traversa graniţele statelor cu circul meu.

— Însă nu ştii să-l menţii solvabil.

— Nu e adevărat, zise ea repede. S-a întâmplat fiindcă… am nevoie doar… Uşa se deschise şi Boris aruncă o privire înăuntru.

— Şefa Lindy, e Guido. El foarte supărat că nu cântă la orgă. Tu poate vii.

— Of, Doamne, suspină ea lăsând naibii frivolitatea şi trecându-şi mâna prin păr. Evan se ridică în picioare.

— Nu te mai reţin, spuse el. La drept vorbind, trebuie să-mi văd de drum. Femeia se încruntă.

— Dar credeam că vrei să arunci o privire primprejur. Şi să-mi vezi… registrele. Oh, Sfinte Sisoe, de ce mai adusese vorba de asta? Acum, îi va cere să le vadă, iar acestea luaseră drumul borcanului cu zahăr. *„Undeva, în rulota asta, cugetă ea, se află o colecţie extrem de interesantă de lucruri rătăcite”.*

— N-am nevoie să le văd, rosti el cu un glas lipsit de inflexiuni şi ochii îi părăsiră chipul Melindei. Când îşi întoarse capul prezentându-i vederii profilul lui sculptural, ea observă o pată de roşeaţă sus, pe pometele obrazului.

— Nu? îl întrebă ea cu o voce subţire, ca de fetiţă. Bărbatul clătină din cap.

— Nu. Împrumutul. N-avea să-l obţină. Inima prinse a-i bate cu putere şi ocoli biroul să-l înfrunte.

— Domnule Kessel, îmbepu ea, dar observă de îndată că rugămintea nu i-ar folosi la nimic. El decisese deja că ea reprezenta un caz fără speranţă.

— Atunci, la revedere, reuşi ea să spună, deşi gâtul uscat îi făcu vorbele să semene mai degrabă cu un croncănit. Curajoasă, îi întinse mâna.

Individul i-o strânse cu un gest solemn.

— La revedere. Ca şi prima oară, i-o reţinu prea mult timp într-a lui şi, tot ca atunci, faptul o debusolă complet. Ochii lui îi străpunseră pe ai ei; aveau culoarea turmalinei, culoarea cerului senin de vară. Rămase nemişcată ca o statuie, până când el îi eliberă mâna şi trecu pe lângă ea. Surprinse, atunci, adierea slabă a mirosului unei ape de colonie fine, pentru bărbaţi. Trase aerul în piept şi-l ţinu acolo în timp ce el ajungea la uşă.

— Dă-mi voie, te rog, îi zise el lui Boris şi se făcu nevăzut.

— Şefa Lindy, insistă Boris. Tu vii?

— Îndată, şopti ea cu ochii plini de lacrimi. Vin imediat.

— Da, eu mulţumesc. Boris se retrase închizând uşa.

— Fir-ar a dracului de treabă, suspină Melinda lăsându-se să cadă pe un vraf de bucăţi de pânză groasă. La dracu', la dracu' şi la dracu'!

Încleştându-şi pumnii, îi ridică de parcă ar fi vrut să lovească fie-şi amintirea mutrei lui Evan Kessel, apoi îşi lăsă mâinile în poală şi începu să plângă.

Avea nevoie cu disperare de împrumutul acela. Fără el, nu avea suficienţi bani pentru sezonul următor. Animalele trebuiau hrănite şi artiştii plătiţi şi, cum punea accentul pe calitate, nu voia să facă treabă de mântuială asemeni administratorilor lipsiţi de scrupule, cum fusese Domnul Minune. Minunatul, se gândi ea, plângând în hohote, dădea deja târcoale la distanţă asemeni unui vultur, aşteptând exact o astfel de ocazie ca să-i cumpere partea.

Iar Jake, ar fi fost cu totul de acord. Jake, pe care însuşi Happy Pappy îl recomandase drept partener în afaceri, aproape că dusese circul de râpă. Prea târziu îşi dăduse ea seama că el se implicase doar de dragul banilor şi asta după ce aproape o ruinase, îi stricase câteva din cele mai bune numere şi îi omorâse pe Dumbo şi Jumbo, doi dintre colegii lui Pinky. Cumpărase fân umed-cu mult mai ieftin, desigur şi sumanele vieţuitoare habar n-avuseseră de unde le venise pieirea. Apoi, mai existase şi problema cu tematica retro…

Of, dar ce importanţă mai aveau astea acum? Era condamnată. Făcută una cu pământul la măreaţa vârstă de douăzeci şi opt ani. *Banca Populară a Floridei* reprezentase ultima ei speranţă. Iar situaţia ei fusese atât de disperată, încât individul nici măcar nu aruncase o privire asupra nenorocitelor ălora de registre. În uşă se auzi un ciocănit puternic. Era Boris, fără îndoială, pus pe jăratec de Guido ce se afla în aceeaşi stare. Suspinând, îşi strânse genunchii la piept şi îşi sprijini bărbia pe ei. Ciocănitul se repetă. Melinda rămase pe loc, mult prea copleşită de evenimente pentru a se preocupa, acum, de ciorovăielile lor.

Uşa se întredeschise şi Evan îşi făcu apariţia în cadrul ei având-o pe Cleopatra întinsă, fără ruşine, în braţele lui.

— S-a luat după mine, îi explică el înclinându-şi capul într-o parte şi observând obrazul pătat de lacrimi al

Melindei. Imediat, aceasta îşi feri privirea şi se duse în bucătărie să-şi pună cafeaua la fiert.

— Mulţumesc, rosti ea cu o voce înţepată şi clară căutând prin sertare după o lingură. Pacostea asta de mâţă o ia mereu din loc.

— Pare un bun vânător de şoareci, se aventură Evan.

— Da, aşa este. Deschise cu mişcări bruşte borcanul de ness şi scobi cu lingura în recipientul aproape gol, fiind nevoită, în cele din urmă, să-l răstoarne, pentru a scoate ultimele rămăşiţe cafenii, neînsemnate cantitativ. După aceea, îşi duse ceaşca la buze, îşi dădu seama că nu turnase apă în ea şi o trânti cu năduf.

— Doamnă Franklin, eu… zise Evan şi, pe urmă, suspină. Ea îl auzi cu claritate cum expiră prelung.

— Poftim? întrebă ea, speranţa aprinzându-i-se în suflet ca o torţă.

Oare se răzgândise? Avea, totuşi, o şansă, la urma urmei? Se răsuci să-l privească.

— Ce anume, domnule Kessel? Dar când ajunse cu faţa spre uşă, observă că el plecase.

CAPITOLUL 2

— Topo Gigio? strigă Melinda. Împreună cu Sophia Zamboni, stătea lângă cuşca leului privind, la lumina lunii, animalul ce moţăia. Sophia, o femeie corpolentă între două vârste, îmbrăcată într-o rochie lungă de lână, viu colorată şi parţial acoperită de un şorţ cadrilat, îşi frământă mâinile şi suspină:

— Ştiu că l-a mâncat pe Topo, zise ea cu jale. Simt eu asta în sufletul meu.

Îşi făcu o cruce; după care îşi duse crucifixul sclipitor, de aur, la buze şi îl sărută, ochii ei căprui înotând în lacrimi.

— Nu, Rex n-ar face una ca asta. Nu-i aşa, Rex?, îl întrebă Melinda pe leu.

Rex îşi scuturǎ coama şi începu sǎ roadǎ zǎbrelele dimprejurul cuştii. Apoi, mârâi surd şi Sophia îşi muşcǎ buza de jos.

— Topo, strigǎ Melinda cu o voce plângǎreaţǎ. Asta era tot ce mai lipsea pentru a pune capǎt unei zile memorabile. Mai întâi, îşi fǎcuse apariţia Evan Kesselmoment de rǎscruce în istoria Circului Retro Franklin; apoi, Guido fǎcuse cea mai teribilǎ crizǎ de nervi dintr-un lung şir de manifestǎri asemǎnǎtoare; iar, acum, Topo Gigio, animalul preferat al familiei Zamboni, o maimuţicǎ de talie micǎ, având o blanǎ moale şi finǎ, dispǎruse cu desǎvârşire.

— E; e mort, se vaitǎ Sophia bǎtându-se cu pumnul în piept, cuprinsǎ de cea mai neagrǎ disperare. Am spus la Guido de mii de ori nu lǎsat cuşca deschisǎ.

Melinda îşi frecǎ mâinile pe lateralele chimonoului ei de culoarea piersicii şi bǎtu uşor umǎrul bine împǎnat al Sophiei. Decana de vârstǎ a familiei Zamboni o prinsese în mijlocul unui duş; pǎrul ei cârlionţat încǎ mai era rǎsucit într-un coc în vârful capului, iar câteva bucle rǎzleţe, stropite cu vopsea albastrǎ, îi încadrau faţa în formǎ de inimǎ.

— Sunt sigurǎ cǎ e pe aici, pe undeva. S-a dus doar sǎ exploreze. Îşi va face apariţia mâine dimineaţǎ. Ca pentru a-i dezminţi vorbele, Rex începu sǎ toarcǎ.

— Oh, Madonna mia! începu sǎ se vaite Sophia. Melinda îşi suflǎ bretonul din ochi şi dǎdu ocol cu privirea împrejurimilor întunecoase. Totul pǎrea liniştit; noaptea se lǎsase aducând cu ea un calm aparent. Mica tabǎrǎ era aproape pustie, având în vedere cǎ majoritatea artiştilor nu sosiserǎ încǎ. Nu aveau sǎ se adune decât cu douǎ sǎptǎmâni înainte de programata plecare în turneu a circului. Atunci, locul urma sǎ trepideze de mulţimea repetiţiilor, a planurilor de ultimǎ orǎ şi a irascibilitǎţii accentuate a oamenilor, toate având ca rezultat o stare

crescândă a nervozităţii animalelor. De obicei, aceasta era cea mai grea perioadă a sezonului atât din cauza încercărilor de a-i împăca pe cei din trupa Zamboni şi a linişti animalele, cât şi de a-l ţine pe Boris departe de sticla de vodcă.

Iar anul acesta, va fi şi mai greu încercând să le explice tuturor situaţia financiară, cerându-le să lucreze pentru mai puţini bani, făcând economii ce n-ar trebui făcute, poate chiar renunţând cu totul la sezon…

— Topo! strigă Sophia. Unde eşti, bambino?

— Hei, Mama! Ce-atâta gălăgie? întrebă Guido apărând în uşa rulotei lor.

Îşi scarpină umărul musculos sub breteaua subţire a tricoului înclinându-şi capul într-o parte. De unde stătea, Melinda putu vedea, în spatele lui, strălucirea violet a televizorului lor în momentul când-italianul coborî treptele uriaşei rulote, care era aproape la fel de mare ca furgoneta ce căra cortul uriaş al circului şi stâlpii de lemn aferenţi.

— A murit Topo Gigio! suspină Sophia.

— Ei, ei, spuse Melinda, să nu ne pripim. Guido o ignoră trecând pe lângă ea de parcă nici n-ar fi fost acolo şi îşi îmbrăţişă soţia.

— Ei, ei, *carissima*. Precis n-are nimic. Probabil distrează şi el puţin, eh?

— Nu, e mort. Şefa Lindy căutat în tot locul. Guido se îmbrăţişă, privind drept prin Melinda.

— Şefa Lindy nu ştie pe toate, Mama. Precis mai sunt o sută de locuri unde nu căutat. Asta era adevărat. O maimuţică atât de mică se putea ascunde oriunde. Îi privi pe cei doi Zamboni şi înălţă din umeri.

— O să continui să caut, se oferi ea.

— Grazie, răspunse Sophia din suflet, însă Guido se mulţumi să fornăie pe nas.

Îşi alesese grozav momentul ca să facă pe nesuferitul, însă, la urma urmei, când îşi alegea Guido bine

momentul? Netezindu-şi absentă faldurile chimonou-lui, Melinda se îndreptă spre centrul terenului pe care se afla circul încercând să se decidă unde să caute în continuare. Acoperise deja porţiunea de lângă cuştile animalelor şi se uitase pe sub rulote. Cercetarea superficială a hambarului n-o făcuse să descopere mica creatură, dar asta nu însemna că nu se afla totuşi acolo. Tot atât de bine s-ar fi putut căţăra pe crengile acoperite de muşchiul spaniol ale stejarilor pitici care înconjurau întreaga tabără. Îndreptându-şi spatele, fixă cu privirea siluetele copacilor profilate pe discul galben, uriaş, al lunii. În depărtare, auzi zăngânitul lanţurilor de la picioarele elefanţilor ce se plimbau tacticos, asemeni unor sentinele, înainte şi înapoi, păzindu-şi teritoriul.

— O să verific iar hambarul, zise ea într-un târziu.

Îi părăsi pe cei doi Zamboni şi dispăru în umbra nedesluşită şi ameninţătoare a hambarului. În mers, şlapii de cauciuc îi loveau călcâiele cu plescăieli sonore, iar ţesătura mătăsoasă a chimonoului mângâia gleznele. Apoi, pe deasupra ţârâitului greierilor, auzi trilul unui râs ascuţit. Lăsându-şi capul pe un umăr, zăbovi în prag în vreme ce ochii ei săgetau încoace şi încolo, pe deasupra formelor neclare, căutând.

— Este cineva aici? întrebă ea cu inima zbuciumându-i-se în piept.

În podul pentru uscat fânul, se simţi o mişcare. Melinda îşi îngustă privirea şi strigă:

— Hei! Tocmai în acea clipă, în spatele ei, se auzi urletul motorului unei maşini. Sări în sus şi se întoarse. În pod, se auzi un târşâit şi ea se răsuci înapoi să-l surprindă pe intrus.

— Doamna Franklin? Melinda se răsuci în loc pentru a treia oară şi buzele i se depărtară sub impactul surprizei. Evan Kessel trânti portiera *Jaguarului* negru, cu caroserie joasă, şi o porni spre ea. Îmbrăcat într-o pereche de

pantaloni scurţi, albi, adidaşi albi şi o cămaşă bleumarin cu mâneci scurte, se apropie cu un aer hotărât şi deschise gura să vorbească din nou.

Melinda îşi duse degetul la buze şi şopti:

— Şşt. E cineva în hambar. Bărbatul veni lângă ea stând atât de aproape, încât fu învăluită de căldura radiată de trupul lui. Avea picioare bronzate şi bine făcute, chiar mai arătoase decât îşi închipuise ea, şi nu putu rezista ispitei de a trage o ocheadă, pe furiş, în direcţia lor.

„Uau, se gândi ea, observând şi restul. Ce şort... bine dezvoltat. Şi ce umeri...”

— Cine e în hambarul tău? o întrebă el coborându-şi vocea când ea începu să gesticuleze frenetic, ca să-l determine să vorbească mai încet. Melinda scuturǎ din cap.

— Habar n-am. Uneori ne trezim cu vagabonzi. Boris uită să închidă uşa. Poate că-i vreun nebun. Am nuzit că aveţi un azil de alienaţi mintal prin apropiere.

Buzele lui se curbară trădându-i amuzamentul.

— Cine ţi-a spus asta? şopti Evan.

— Shirley, prezicătoarea mea.

— Mai bine du-te şi ia-ţi banii înapoi. Nu-i niciun azil prin împrejurimi. Apoi, îndreptându-şi spatele, îşi duse mâinile căuş în jurul gurii şi strigă:

— Timothy! Eşti acolo? Îngrozită, Melinda începu să-şi fluture mâinile în faţa lui.

— Ce faci? întrebă ea scoasă din pepeni. Ar putea fi un tip periculos! Apoi, când îi veni un gând întârziat, îl chestiona:

— Cine-i Timothy?

— U... unchiule Evan? se auzi o voce subţirică străbătând tenebrele, răsunând tremurătoare în direcţia lui. Tu eşti?

— Da, eu sunt, răspunse Evan mulţumit, îndreptându-se spre hambar.

— Aşteaptă, cine ştie peste ce-o să dai! strigă Melinda grăbindu-se după el. Se lovi de grămada de fân pe care era aşezată căruţa şi, apoi, tresări când auzi un zdrăngănit, plescăitul unui lichid care se revărsa şi o înjurătură ieşită cu asprime de pe buzele lui Evan Kessel.

— E vopsea, rosti ea pe un ton de scuză mulţumind cerului că el purta pantaloni scurţi în locul costumului scump. După aceea, însă, îşi aminti că adidaşii lui păruseră nou-nouţi, albul lor strălucind în contrast cu gleznele bronzate. Îşi putea imagina cum arătau acum. Probabil, că ai ei – aflaţi momentan în vizită în *Ţara Nimănui*, alături de borcanul cu zahăr şi registrele contabile-pătaţi cu vopsea şi plini de rumeguş.

— Mulţumesc că m-ai luminat, doamnă Franklin. Există cumva şi mine de teren sau grenade la care ar trebui să iau aminte?

— Unchiule Evan! M-am înţepenit aici!

— Te desţepenesc eu, zise Evan. Stai pe loc.

— Ce se întâmplă? întrebă Melinda intrând în coliziune cu un butoi pe când încerca să străpungă întunericul cu privirea. Domnule Kessel, pe unde eşti?

I se răspunse printr-o serie de trei ţipete stridente urmate de un foşnet şi, în cele din urmă, de sunetul pălelilor unor labe micuţe trecând în fugă pe lângă ea. Ari înapoi şi îşi pocni genunchiul de o ladă mare, de oare se prinse grăbită în vreme ce desluşi silueta lui Topo Gigio ieşind în fugă, în patru labe, pe uşa hambarului.

Câteva secunde mai târziu, un chiot strident clătină înaltul cerului.

— Sfinte Dumnezeule, ce-a fost asta? întrebă Evan.

— O să-ţi spun dacă îmi spui şi tu mie cine e Timothy, zise Melinda.

— *Bello! Care! Bambino mi-o* răsunară strigătele extaziate ale Sophiei prin toată tabăra. Topo mi-o! Animalele preluară în cor strigătul victoriei scheunând,

mormăind şi cârâind. Zăbrelele cuştilor zdrăngăniră, iar lanţurile zornăiră. Se auzi zgomotul unui obiect care se dărâmă, apoi ceva se prăbuşi şi se sparse şi, în final, urmară nişte tropăieli. Melinda se depărtă de ladă şi îşi masă tâmplele obosită.

— Unchiule Evan, mi-e frică, strigă vocea subţire. O să ne mănânce?

— Ţine-te bine, Timmy. Aproape c-am ajuns la tine.

— Cine dracu' e Timothy? zbieră Melinda roşind când îşi dădu seama că Evan se afla doar la doi-trei paşi de ea ducând în spate un băieţel.

— Nepotul meu, răspunse simplu acesta. Timmy, ne-ai speriat de moarte. Mama ta e disperată. Bărbatul o porni spre uşa hambarului. Melinda şchiopăta în urma lui simţind zvâcnituri dureroase în genunchi. Băieţelul se răsuci Evan pironind-o cu privirea; în lumina lunii, ochii lui păreau la fel de strălucitori că ai unchiului său, însă părul avea o nuanţă aprinsă de roşu. Cămaşa lui cadrilată şi blugii erau acoperiţi de rumeguş.

— Cine-i doamna asta? Are părul albastru!

— Doamna este proprietara circului, îl lămuri Evan dându-l jos din spinare şi scuturându-i hainele. Te-ai aflat în hambarul ei şi te-ai jucat cu ratonul ei.

— Era o maimuţică, replică Timmy. Eu am găsit-o.

— Tu l-ai găsit pe Topo al meu? se amestecă Sophia înr vorbă radiind, în vreme ce se apropia în grabă de Evan, Timmy şi Melinda ţinându-l pe Topo Gigio în îndoitura cotului ca pe un bebeluş. Pentru tine, am un castron mare cu bezele şi o Coca – Cola! Se aplecă prinzându-l pe Timmy în îmbrăţişarea ei largă, îngropând cu totul partea de sus a corpului acestuia la pieptul ei generos.

— Ah, ce băiat! Ce păr! Şefa Lindy, ai mai văzut aşa păr? Vino, băiete! Tu mănânci îngheţată cu *Fantasticii Zamboni!* Timmy îşi ridică ochii spre unchiul lui, părând foarte mic şi fragil pe lângă bărbatul robust.

— Pot să merg? Te rog! Evan ezită încrucişându-şi braţele la piept. Cămaşa lui se întinse peste torsul şi bicepşii lui, ce păreau dăltuiţi în stâncă.

— Mama ta e acasă neliniştită, zise el, şi n-o pot suna pentru că oamenii ăştia n-au telefon. Aşa că va trebui să plecăm. Timmy îşi încovoie umerii dezamăgit.

— Nu, rosti repede Melinda. L-am reparat spre seară. Timmy se învioră.

— Atunci, pot? Pot? Evan privi spre Melinda care încuviinţă.

— Dacă aşa vrea Sophia, n-am nimic împotrivă, spuse ea simţindu-şi stomacul ca prins într-o menghină. Asta însemna că Evan va mai rămâne puţin.

Un puseu neaşteptat de bună dispoziţie dilua ostilitatea pe care o simţea faţă de el. *„Sfinte Dumnezeule, Melinda, se mustră ea, doar n-oi fi cu adevărat fericită că tipul va mai zăbovi prin preajmă strâmbându-se la vederea rulotei tale dezordonate şi văicărindu-se că-şi pierde de pomană atât de preţiosul lui timp! Eşti doar bucuroasă că a fost găsit Topo şi că Timmy este în siguranţă. Asta-i tot şi n-are nimic de-a face cu Evan Kişs… ăă… Kessel”.*

În timp ce ciufulea părul băiatului, chipul lui Evan fu luminat de un surâs plin de afecţiune ce o făcu pe Melinda să rămână cu gura căscată. Dinţii albi şi egali străluceau pe fondul tenului lui întunecat, iar ochii îi dansau pe când privea băieţelul cu o reală plăcere. Acesta să fie oare trufaşul director executiv al băncii? se miră ea.

— Atunci, tu vii cu mine, rosti Sophia pe un ton imperios, aruncându-şi braţul în jurul umerilor lui Timothy. O să-ţi arăt toate şmecheriile pe care le poate face Topo Gigio!

— Pot să-l ţin eu? întrebă Timmy lipindu-se de trupul mătăhălos al Sophiei. Melinda nu mai auzi răspunsul pentru că amândoi urcară treptele rulotei familiei Zamboni dispărând în interiorul ei. Brusc, dându-şi seama că se afla

singură, împreună cu bărbatul care o făcuse să plângă ceva mai devreme, trase nervoasă de cordonul chimonoului şi se uită, pe furiş, la Evan. Acesta privea fix în urma lui Timmy clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred cât de diferit s-a purtat, murmură el. De obicei este atât de retras… Pe neaşteptate, se întoarse spre Melinda.

— Pot folosi telefonul acum?

— Este în rulota mea, îi răspunse ea gesticulând într-acolo cu o mână cam nesigură. O porniră unul lângă celălalt şi Melinda îşi ridică poalele chimonoului urcând treptele rulotei. Îşi impuse să nu şchiopăteze, deşi genunchiul o ardea rău de tot, însă, strângând din dinţi, reuşi să ducă la bun sfârşit periculoasa ascensiune. Evan o urma îndeaproape, răsuflarea lui blândă răvăşind micii cârlionţi de pe ceafa ei. Când se întinse pe lângă ea să deschidă uşa, braţul lui îl atinse uşor pe al ei. Observă că era presărat cu fire negre de păr ce se adunau în smocuri mici pe falangele degetelor lui lungi. Lăsându-şi ochii în jos, îşi linse buzele şi înclină scurt din cap, intrând în rulotă. Trecuse multă vreme de când un bărbat din afara familiei-şi. ea îi considera pe toţi angajaţii circului ca fiind familia ei-având braţe frumoase şi păroase şi dinţi albi, strălucitori, se aflase în rulota ei într-o noapte parfumată, luminată de lună. Deodată, deveni conştientă că pe sub chimono nu mai avea decât un sutien subţire şi un slip şi mai subţire şi se simţi mai stânjenită ca niciodată. Făcu semn spre telefon pregătindu-se să se sechestreze în bucătărie, ca el să poată vorbi nestingherit, iar ea să aibă timp să-şi revină. Individul era incredibil de atrăgător… şi incredibil de lipsit de inimă, îşi reaminti ea. Rememora atitudinea lui dispreţuitoare şi felul în care plecase fără a arunca măcar o privire superficială asupra registrelor şi tensiunea începu să-i crească iarăşi.

— Alo, Paula? rosti el în receptor. Totul e-n regulă. L-

am găsit. Da, la circ. Dumnezeule, habar n-am. Probabil că m-a auzit când m-a sunat Helen. Presupun că a venit cu bicicleta. Nu, încă n-am găsit-o, dar o să arunc o privire. Nici n-ai crede ce diferit se poartă. Râdea şi sporovăia şi tocmai s-a dus cu o ţigancă să mănânce nişte îngheţată. Evan izbucni în râs. Era un sunet profund şi amplu care o făcu pe Melinda să-şi lingă buzele şi să caute ceva care să-i distragă atenţia.

— Nu fi prostuţă. Fireşte că e în regulă, continuă el. Da, ştiu că e trecut de ora lui de culcare, dar se distrează atât de bine, Paula. Timmy e bine. Trebuie doar să-i dai mai multă libertate, asta-i tot. Continuă să vorbească, însă Melindei îi era jenă să mai tragă cu urechea, aşa încât aprinse arzătorul sub ibric şi puse în ceaşca ei nişte ness din cel împrumutat de la Sophia în acea după-amiază. În lipsa a ceva mai bun de făcut, trase sertarul din fata ei trecându-i conţinutul în revistă.

Brusc, ochii i se lărgiră observând mult-rătăcitul borcan cu zahăr, ascuns pe jumătate sub un exemplar al publicaţiei *Revista circului* şi sub o perucă violet aparţinându-i clovnului KooKoo.

— A-ha, ţipă ea victorioasă ducându-şi, apoi, mâna la gură cu obrajii în flăcări şi închizând cu putere sertarul.

— Doamnă Franklin, te simţi bine? strigă Evan.

— Da, perfect, bolborosi Melinda.

— O să-ţi povestesc mai târziu, îl auzi ea zicând, după care, se auzi un clic când receptorul fu pus în furcă. Opri propanul sub ibric şi se rezemă de perete închizând ochii. Îşi dori ca el să plece, aşa, pur şi simplu. Genunchiul o durea, capul începea şi el s-o doară şi chiar atunci realiză că el avea un tupeu fantastic dacă, după ce o tratase mai devreme în felul acela, presupusese că-i poate folosi telefonul.

— Ah, cafea, spuse el apărând de după colţ. Pot să capăt şi eu puţină?

— N-am decât pentru o ceaşcă, replică ea ţâfnoasă. Şi, oricum, n-ar trebui s-o iei din loc? Mi te amintesc pomenind că ţi-ai amânat vacanţa, ca să-ţi pierzi vremea cu mine. Îi simţi privirea aţintită asupra ei în vreme ce îşi turna sfidătoare apa în ceaşcă şi amesteca în ea. Cristalele de cafea se ridicară la suprafaţă şi se lipiră în mici cocoloaşe de linguriţă.

— Apa ta nu e suficient de fierbinte, zise Evan. Spre deosebire de temperamentul tău.

— Nu eu am fost nepoliticoasă cu tine astăzi, se răsti ea golind ceaşca din trei înghiţituri rapide. Şi ţin să te informez că îmi place cafeaua călduţă.

— Atunci, eşti norocoasă, răspunse el câtuşi de puţin ofensat de replica ei tăioasă. Ea nu zise nimic trântind doar ceaşca lângă chiuveta plină de colanţi înmuiaţi în vopsea albastră şi încercând să treacă pe lângă el. Dar, chiar în acel moment, genunchiul ei lovit cedă şi se prăbuşi la pieptul lui.

— Au! ţipă ea inspirând scurt când el o prinse instinctiv, înconjurându-i mijlocul subţire cu degetele. Mâinile lui erau puternice, strânsoarea fermă şi Melinda se smuci îndepărtându-se cu o violenţă născută din jenă, ce îi trimise din nou junghiuri dureroase prin picior. Înainte de a se putea opri, se agăţă de umerii lui Evan, ca să nu cadă, şi faţa i se îngropa în moliciunea parfumată a gâtului lui, imediat sub linia elegant cizelată a maxilarului.

— Ţi-e rău? o întrebă el în vreme ce valuri de suferinţă o cotropiră lăsând-o roşie la chip şi ameţită. Melinda îşi desprinse o mână de pe umărul lui îndepărtându-şi zulufii de pe frunte şi făcu doi paşi şovăitori, retrăgându-se de lângă el.

— M-am lovit la genunchi, scrâşni ea roşind încă o dată la vederea zâmbetului lui uluit şi amuzat totodată. Dar, la pomenirea faptului că avea dureri, buzele lui pline se curbară instantaneu în jos. Ochii îi străfulgerară

îngrijoraţi şi o trase iute spre sine, strecurându-şi un braţ pe sub umerii ei.

— Dă-mi voie să arunc o privire, spuse el. Poţi păşi?

— Da, da, mi-e bine, replică ea cu un glas tăios, pentru a masca fiorul neaşteptat şi intens, pe care-l simţise la contactul cu trupul lui zvelt şi cald. M-am lovit de o ladă doar, asta-i tot. Sunt sigură că umflătura va ceda până mâine dimineaţă.

Bărbatul se încruntă şi, în timp ce-o ţintui cu privirea, ochii i se întunecară căpătând nuanţa frapantă a unui ametist.

— Umflătura este… începu el, dar vocea i se pierdu când ochii părăsiră chipul ei fixându-se asupra decolteului în formă de V al chimonoului. Imediat, Evan clipi. Melinda îi urmări direcţia privirii ca să descopere că, în cădere, reverele chimonoului se desfăcuseră şi, acum, dantela cupelor sutienului eră expusă ochilor lui, evident plini de admiraţie. Înghiţind în sec, încercă să apropie reverele fără a admite făţiş că ştia de starea în care se aflau. Sfârcurile sânilor începură să i se contracte; le observă împungând mătasea şi mişcă iritată din umeri.

— Sunt sigură că până mâine dimineaţă o să treacă, murmură ea. Evan se retrase puţin, înălţându-şi sprâncenele.

— Scuză-mă, n-am auzit.

— Umflătura, zise ea, adăugând, când îl văzu că nu se dumireşte… de la genunchi. Bărbatul chicoti.

— Pentru o clipă, m-ai făcut să uit de mine. După aceea, surâsul lui se stinse şi ridurile dimprejurul ochilor, ce-i apăreau când râdea – dispărură topindu-se în pielea netedă şi bronzată a feţei. Printr-o atingere plină de blândeţe, îi aranja gulerul chimonoului la ceafă şi rosti liniştit:

— Şi încă mă mai faci, Melinda.

— Eu… eu… se bâlbâi ea clătinând din cap.

Făcu o tentativă de a se depărta de el, însă Evan nu renunţă şi degetele lui o strânseră şi mai tare de mijloc. Melinda îşi coborî ochii asupra lor observându-le lungimea şi cât de albe păreau unghiile perfect manichiurate, în contrast cu pielea arsă de soare.

— Dă-mi drumul, zise ea uitându-se la mâna lui. Fără o vorbă, Evan se aplecă şi o ridică în braţe.

— Unde ţi-e patul? întrebă el.

— Ce? Deşi zâmbi înregistrându-i uimirea, în străfundul ochilor lui se citea un licăr de seriozitate, imprimând unghiurilor dure ale chipului său o expresie de o neaşteptată intensitate.

— Vreau doar să nu-ţi mai sprijini greutatea pe genunchi, îi zise el pe un ton plin de candoare.

— Scaunul meu de la birou va servi perfect acestui icop, replică Melinda înţepată. Dacă vrei să fii atât de amabil, domnule Kessel… Evan îi aruncă scaunului o privire critică.

— E plin de vechituri. Iarăşi.

— Nu sunt vechituri. Sunt vestigii valoroase din istoria circului. Cum el nu spuse nimic, privind-o, numai, neîncrezător, îi arătă capul masiv confecţionat din lemn, aşezat deasupra grămezii şi zise:

— Acela este un cap original al lui Pinocchio, dintr-un spectacol al fraţilor Ringling, dat prin anii ’30. Iar sub el, se află părţi dintr-un costum purtat de un membru al trupei Wallenda.

— Fără glumă? Acum arăta realmente interesat. Cercetă grămada din ochi în vreme ce ocoli biroul depunând-o pe scaunul şubred, pe care stătuse el însuşi ceva mai devreme în după-amiaza aceea.

— Mulţumesc, spuse Melinda. Ochii i se lărgiră de mirare văzând că halatul ei dădea iar să se desfacă. Ce naiba se întâmpla? Avea chimonoul ăsta de trei ani şi niciodată nu se comportase atât de absurd.

— Trupa Wallenda, hm? Se aplecă peste birou şi ridică un costum de un verde scânteietor. Porţiuni din el erau complet roase, avea trei mici rupturi lângă una din cusăturile laterale şi mirosea a naftalină şi a tainiţe de pod.

— Ce faci cu ele?

— Sunt pentru circul meu. Când îşi dădu seama că el nu înţelesese, îşi încrucişa braţele la piept şi se rezemă de spătarul scaunului privindu-l cu ochii ei căprui, îngustaţi de suspiciune.

— Nu ţi-a povestit Helen de planul meu? Bărbatul ţinu costumul în faţa ei apreciind efectul, apoi înălţă din umeri.

— Ştiu că spectacolele tale au un fel de… temă retro. Helen e de părere că e o idee… simpatică. Chipul lui arboră iarăşi surâsul acela batjocoritor, întinse costumul pe suprafaţa biroului ei şi se aşeză pe marginea acestuia expunându-şi interiorul coapselor, ai căror muşchi se reliefau cu claritate. Aproape în aceeaşi clipă, se încruntă şi ridică peria de păr pe care se aşezase.

— Nu este doar o temă, rosti ea luându-i peria din mână. Vreau să am cu adevărat un circ de modă veche; felul acela care exista înainte ca marii afacerişti să pună mâna pe ele şi să le transforme în spectacole de genul celor de la Las Vegas. Vreau…

— Da, ştiu, o întrerupse el. M-am uitat în seara asta prin dosarul tău.

— Într-adevăr? întrebă ea şi inima ei sări o bătaie, însemna asta oare că se răzgândise în privinţa împrumutului ei? Sau fusese mânat doar de curiozitate?

— Eşti… ai… se bâlbâi ea. Ăă… adică… Fu întreruptă de Timmy care dădu buzna înăuntru ţinându-l pe Topo Glgio în braţe şi radiind de bucurie.

— Ia te uită, unchiule Evan! striga el. Sophia intră şi ea în rulotă înclinând din cap spre Melinda şi Evan,

neslăbind din ochi băieţelul roşcovan care-l lăsă jos pe Topo, pe biroul dezordonat al Melindei.

— Nu pe costum, ordonă ea şi Evan, îndatoritor, îl luă de acolo.

— Fiţi atenţi, zise Timmy şi bătu de trei ori din palme.

Maimuţica se căţără pe braţul băiatului şi-l sărută pa obraz. Timmy chicoti încântat la culme, speriind animalul care sări în braţele dolofane ale Sophiei, ghemuindu-se în scobitura cotului ei.

— Nu atât de multă gălăgie, îi dojeni ea pe băieţel dezmierdându-l în acelaşi timp pe Tope. Asta îl sperie. Timmy se arătă ruşinat.

— Păi… numărul mi-a reuşit în rulota Mamei Zamboni, spuse el. Melinda îi surâse.

— Cred că ţi-a reuşit foarte bine, zise ea. Topo nu ascultă chiar de oricine, nu-i aşa, Sophia? Femeia încuviinţă.

— Asta aşa-i. Nu se duce la persoane necunoscute. Poate că data viitoare îţi mai arăt o şmecherie. Capul lui Timmy zvâcni în direcţia unchiului său.

— Pot să vin înapoi mâine?

— Dar credeam că vrei să mergi la Disneyland, rosti Evan cu blândeţe.

Băieţelul negă viguros din cap. Ochii lui uimitori străluciră cu zelul unui proaspăt convertit când anunţă.

— Vreau să trăiesc aici! Vreau să fac parte din circ! Evan păru surprins.

— Într-adevăr? Se uită spre Melinda care-i aruncă o privire calmă, atotştiutoare, împreunându-şi mâinile sub bărbie.

— Mereu se întâmplă aşa, îi spuse ea. Dacă aş putea păstra toţi băieţii mici care vor să fugă cu mine, n-ar mai trebui să plătesc lefuri unor oameni buni la toate.

— Şi ce se întâmplă cu băieţii mari care vor să fugă

cu tine? întrebă el pe un ton de conversaţie, ciufulind părul nepotului său. Tim, nu-i putem deranja iar pe cei de aici. Sunt foarte ocupaţi. Sophia îşi flutură mâinile.

— Ce să deranjeze? Poate veni oricând. Nu-i aşa, şefa Lindy?

Melinda se uită pe furiş spre Evan. Acesta îşi urmărea din priviri nepotul ce alinta maimuţica din braţele lui, vorbindu-i cu vocea lui ascuţită, de copil.

Animalul chiţcăi, trase de o şuviţă din părul lui Timmy şi i se caţără pe umăr. Puştiul chicoti captivat.

— N-a fost uşor pentru el, îi spuse Evan Melindei pe un ton scăzut. Părinţii lui s-au despărţit de curând, iar el a fost întotdeauna „băiatul lui tata”. Am venit de la Miami să petrec câtva timp cu el…

— E binevenit oricând, rosti Melinda cu sinceritate. Evan îşi lăsă capul într-o parte, privind-o cu ochii aceia albaştri, atât de asemănători cu ai lui Timmy. Însă, fiind încadraţi de părul negru ca pana corbului, ai lui creau cu totul alt efect. În vreme ce Timmy era drăguţ, ca un băieţel dezgheţat, Evan o hipnotiza cu farmecul lui eminamente masculin.

— Cu mine cum rămâne? Şi eu sunt binevenit oricând?

Melinda se rezemă de spătarul scaunului în timp ce creierul ei înregistra întrebarea. Obrajii începură să-i ardă; coborându-şi privirea, văzu roşeaţa care i se ridica în sus, pe piept, răspândindu-i-se în sus, gât, şi întinzându-se până pe obraji şi pe frunte. Dar înainte de a putea răspunde, urletul orgii cu abur străpunse aerul nopţii.

— Ah! E Guido al meu! strigă Sophia. Vino, băiete! Vino să-l asculţi!

Îl înşfăcă pe Timmy de încheietura mâinii şi îl mână spre uşă. Topo Gigio sări pe ceafa băiatului şi începu să sară pe loc, asemeni unui piston acţionat de abur.

Cei trei ieşiră în trombă pe uşă, iar Timmy o trânti în

urma lui. Evan clătină din cap, schimbându-şi poziţia în care stătuse, proptindu-şi un picior pe genunchiul celuilalt. Şortul i se ridică şi mai sus, expunând şi mai mult din trupul lui robust privirii uluite Melindei.

— Ţi-am pus o întrebare, zise el cu tonul cuiva care nu prea obişnuieşte să-şi repete cuvintele.

— Tu… chiar mi-ai citit dosarul astă seară?

— Ai răspuns la o întrebare cu o alta, îi atrase el atenţia. O aşteptă să vorbească şi, cum ea nu spuse nimic, suspină şi scoase o hârtie din buzunarul de la piept.

— Comitetul nu ţi-ar aproba împrumutul, rosti el pe un ton categoric. Oricum, nu în situaţia actuală. Am aici o listă cu lucrurile de bază ce trebuie realizate înainte ca eu să pot iniţia ceva cu adevărat semnificativ pentru tine, mai spuse el întinzându-i hârtia.

— Hmm? făcu ea absentă. Evan îi agită hârtia prin faţa nasului şi Melinda o luă cu un gest lent, ca în transă, în vreme ce ochii i se lărgiră începând să semene cu cercurile aprinse prin care sărea Rex. Era o listă scrisă cu carioca, numai cu litere mari, de tipar, îngroşate. Pe post de titlu, stătea scris:

„FRANKLIN-PROIECT DE ÎMBUNĂTĂŢIRE”. Punctul Unu era: „GĂSEŞTE REGISTRELE CONTABILE, iar punctul doi

„ORGANIZEAZĂ-ŢI UN LOC ADEVĂRAT PENTRU LUCRU.

— Ce… ce e asta? întrebă ea cu prudenţă, deşi speranţa îi inunda sufletul ca un val de nestăvilit.

— Păi, a fost doar o încercare inutilă de folosire a imaginaţiei, zise Evan luând de pe birou costumul Wallenda şi pipăind materialul sclipitor. Mâzgăleam şi eu hârtia aşteptând ca Paula să termine de împachetat lucrurile lui Timmy şi să putem pleca şi m-am gândit la modul în care ar putea fi rezolvate problemele tale ca la un soi de provocare. Un fel de exerciţiu al minţii.

— Oh! Descurajată, îi întinse înapoi hârtia, însă el îi prinse degetele într-ale lui şi-i aruncă un zâmbet ciudat. Era parţial amuzat, parţial resemnat, însă, mai ales, avea darul s-o intrige. De asemenea, îi punea în evidenţă o gropiţă în obrazul stâng, pe care Melinda n-o observase până atunci.

— Am spus că a fost o încercare zadarnică de folosire a imaginaţiei. Acum, nu mai sunt chiar atât de sigur, rosti el.

— Nu mai eşti? murmură Melinda. În pauza făcută de Evan, ce ezită un moment înainte de a vorbi, orga scoase din nou un vaiet ca de sirenă. Şuieratul pătrunzător al aburului făcu geamurile să zdrăngăne, însă Melinda nici nu clipi. Fiecare atom al fiinţei ei îşi avea atenţia îndreptată asupra lui Evan, implorându-l să vorbească, să îi explice cu claritate, fie distrugându-i şi ultima dintre speranţele ei nebuneşti, fie aruncând-o într-o stare indescriptibilă de euforie. Dacă ar fi ajutat cu ceva, era dispusă să alerge afară tot într-o goană, pocnindu-şi şi celălalt genunchi de ladă. L-ar trânti pe Rex la pământ cât ai zice peşte sau ar face un triplu salt mortal la trapez, fără plasă dedesubt. Absolut orice.

— Eşti tare împrăştiată, rosti el în cele din urmă.

— Ştiu.

— Şi, totuşi, ai rezistat vreme de patru ani. Asta spune ceva, continuă el.

Îşi înclină capul într-o parte studiind-o şi, în acelaşi timp, prinzându-i mâna între palmele lui. Melinda inspiră adânc luptându-se să ignore furnicăturile ce-i cutreierau braţul în sus şi în jos, asemeni unor lăbuţe mici de maimuţă. Ce prostie să se lase distrasă de o simplă atracţie fizică într-un astfel de moment!

Dar i-ar fi fost imposibil să nu o ia în seamă…

— Totuşi, să ştii că nu promit nimic, adăugă Evan.

— Nu? Inima ei bătea atât de năprasnic, încât îi era

teamă că-i va învineţi coşul pieptului. Doar nu vorbea serios, nu era posibil… of, Doamne, măcar dacă i-ar da drumul la mână ca să poată gândi limpede! Bărbatul clătină din cap, ridicându-se de pe birou fără a-i elibera degetele.

— Nu. Însă dă-mi voie să-ţi pun o întrebare: poţi avea încredere în mine? Oare ar putea să se încreadă în el? Ca să facă… oare ce anume? Clipind, încuviinţă încet, simţind că era cel mai bun lucru de făcut.

— Şi te dai pe mâna mea?

— Da, da, îi răspunse încercând să mascheze delirul din trupul ei stârnit atât de atingere, cât şi de cuvintele lui. Evan îi strânse degetele mai tare.

— Şi o să faci orice-ţi cer?

— Domnule Kessel, vrei să… Evan îngenunche lângă scaun. Degetele ei, bine prinse în pumnul lui, îi atinseră ţepii bărbii, crescuţi peste zi, şi tresări. Afară, Guido Zamboni cânta VISUL IREALIZABIL şi Melinda se întrebă, în treacăt, dacă nu cumva era adormită şi visa. După cele petrecute mai devreme, nu îndrăznise să spere că el se va întoarce şi, cu atât mai puţin, că va reveni îmbrăcat într-un şort alb, elegant şi cu adidaşi sclipitor de albi-prinţul ei din poveşti, eroul inimii ei.

— Va trebui să-mi asculţi ordinele, continuă el. Eşti dispusă s-o faci?

Dacă n-ar fi fost atât de excitată, ar fi dat mai mare atenţie cuvintelor lui. Şi-ar fi amintit de Jake şi de jurământul de-a nu mai lăsa niciodată pe nimeni să se amestece în treburile circului ei. Însă, aşa stând lucrurile, încuviinţă din cap şi buclele începură să-i salte în jurul feţei ca nişte arcuri. Pe chipul lui Evan se aşternu un zâmbet satisfăcut în vreme ce ochii săi o ardea asemeni unor raze albastre de laser.

— Splendid, rosti el, după care se aplecă şi-şi apăsă buzele peste ale ei.

Sărutul lui era ca o blândă mângâiere şi atât de minunat, încât atenua şocul ce-o făcu pe Melinda întâi să împietrească, iar, apoi, să înceapă să se topească. Asaltul bărbatului îi seducea simţurile. Mâna lui liberă se strecură pe marginea gulerului chimonoului, vârfurile degetelor avansând de-a lungul liniei diagonale, pe pielea ce se trezi la viaţă sub uşoara atingere. Răsuflarea lui se răspândea ca o adiere pe buza de deasupra, în vreme ce gura îi coborî prinzându-i-o pe cealaltă între dinţi şi ronţăind-o uşor, un geamăt surd urcându-i-se în gât. Mirosea a curat, a colonie cu aromă proaspătă şi a bărbat; geamătul îi era profund, iar atingerea minunată.

Melinda simţi că se desface din încheieturi. Şi reverele decolteului se desfăceau, observă ea deschizând ochii. Sări în sus prinzându-le şi alăturându-le la timp, pentru a o împiedica mâna lui să se strecoare înăuntru.

— Domnule Kessel! icni ea. Ce-ai spus? Ce faci? Ochii bărbatului sclipiră şi îi zâmbi acoperindu-i pumnul încleştat cu palma lui. Ochii Melindei se dilatară văzând că el avea de gând s-o sărute din nou.

— Aş, şopti Evan pe un ton dojenitor. Sunt pe cale de a-ţi salva circul.

CAPITOLUL 3

Să-i salveze circul? în creierul Melindei începură să-răsune clopote de alarmă şi se chinui să vorbească, dar sărutul lui Evan deveni şi mai insistent. Buzele lui erau calde şi moi şi făcea lucruri minunate şi neaşteptate cu ele: le rostogolea peste ale ei sau îi prindea buza de jos şi o frământa abia simţit în vreme ce mâinile lui îi adunau şuviţele cârlionţate, scăpate din cocul adunat în vârful capului. Sau îi muşcau uşor colţurile gurii frecându-şi nasul de obrazul ei, în vreme ce genele lui grele şi întunecate la culoare îi atingeau pielea feţei gâdilând-o. Îşi încleştase mâinile pe braţele scaunului îmbătându-şi

simţurile cu imaginea şi senzaţia atingerii lui. Degetele lui aveau vârfurile catifelate şi tenul lui răspândea o aromă ca de pin, ce o îndemna să inspire cu nesaţ, să se apropie şi mai mult şi să-şi arcuiască gâtul când limba lui prinse a aluneca senzual de-a lungul acestuia… Circul ei. Încercă, iarăşi, să vorbească, dar, înainte de a putea scoate vreun cuvânt, limba lui Evan se strecură printre buzele, ei, penetrându-i intimitatea secretă a gurii. Bărbatul căuta şi îi găsi vârful limbii, iar Melinda aproape că se predă complet în faţa senzaţiilor ce se împrăştiară prin corpul ei la unirea lor. Circul ei. Adunându-şi ultimele rămăşiţe treze ale voinţei, încercă să-şi lase capul pe spătarul scaunului, pentru a se smulge de sub buzele lui dogoritoare şi ademenitoare, însă el n-o lăsă să-i scape.

— Mm, protestă ea, iar Evan deschise ochii şi o privi, apoi se retrase uşor, pentru a-i permite să respire. Cum? şopti ea gâfâind şi încercând cu înfrigurare să se acopere cu chimonoul. Sânii o furnicau şi pulsaţiile sălbatice din adâncurile pântecului îi trimiteau fiori fierbinţi spre şale. Îşi alătură strâns coapsele, distrusă să observe că slipul îi era expus privirilor lui aprobatoare şi se întrebă dacă el vedea zvâcnirile de acolo, cu reacţie primitivă şi necontrolată la sărutul lui pustiitor şi neaşteptat.

— Cum…? repetă ea dregându-şi glasul. El păru nedumerit.

— Păi, aş spune că ştii cum, Melinda. Tot ce ai de făcut este să-ţi îndepărtezi uşor buzele, apoi să le apeşi pe ale mele şi să ne mişcăm feţele încoace şi încolo gemând, iar apoi…

— …propui să-mi salvezi circul?

Pleoapele ei se zbătură văzând că Evan se apropie şi mai mult, picioarele lui musculoase frecându-se de pielea ei dezgolită. Se strânse sugându-şi abdomenul şi încordându-şi muşchii picioarelor, ca şi când ar fi vrut să pună o oarecare distanţă între trupurile lor. Evan chicoti.

— Iar eu mă gândeam că mă întrebi cum să mă săruţi.

— Ştiu cum se face asta! rosti ea cu asprime în glas însă, când îşi dădu seama ce spusese, îşi simţi fruntea şi obrajii invadaţi de căldură.

— Categoric. Evan îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, alunecându-le până sub linia maxilarului şi cuprinzându-i bărbia în palmă. Melinda observă o uşoară roşeaţă sub bronzul pielii lui, ca şi faptul că ochii îi luceau. Brusc, în încăpere se făcu simţită un fel de tensiune, un sentiment de deşteptare, de conştientizare a momentului şi Melinda vizualiza, cu claritate, imaginea bărbatului ridicând-o în braţe şi ducând-o în dormitor…

— Am să te ajut, spuse el cu glasul răguşit în timp ce mâna îi coborî mângâind linia zveltă a gâtului ei.

— Să mă ajuţi? repetă ea când o senzaţie neliniştitoare se strecură la periferia ardorii ei suprapunându-se peste bătăile asurzitoare ale inimii.

— Nu vreau ajutor, zise ea străduindu-se să-şi menţină atenţia asupra acestei idei. Deşi corpul ei cânta sub magia atingerii. lui, trebuia să clarifice înţelesul afirmaţiei individului.

— Vreau doar bani, adăugă ea.

— Ei bine, te voi ajuta să obţii bani. Surâzând, se depărta de ea cocoţându-se iar pe birou şi proptindu-şi bărbia în palmă. O studia, o cântărea din ochi şi îi memora trăsăturile de parcă ar fi fost prima oară când se uita la ea. Melinda se foi pe scaun şi îşi încrucişă braţele la piept înfruntându-i privirea.

— Tocmai mi-ai spus că vei face orice-ţi voi cere, îi reaminti Evan, privirea lui subliniid cuvântul „orice”. Ce-i cu starea asta bruscă de agitaţie? Nu-ţi place cum sărut?

— Am spus lucrul acela sub constrângere, replică ea. Curios, cum o singură experienţă rea o făcuse atât de precaută. La simpla menţionare a cuvântului

„Ajutor”; era gata să facă stânga-mprejur şi s-o ia la goană. Dar, de fapt, Jake nu fusese o experienţă rea – fusese un coşmar. Chicotitul lui Evan se auzi ca o înşiruire de sunete joase, guturale şi profunde.

— Melinda, aia n-a fost constrângere, rosti el aplecându-se şi luându-i mâinile într-ale lui. Melinda privi în jos şi observă că degetul lui arătător de la mâna dreaptă încă mai era vopsit în albastru şi fu uimită să-şi dea seama că se cunoşteau doar de câteva ore. Avea impresia că ştia mâinile acelea de… secole.

— Domnule…

— Evan, zise el întorcându-i palmele în sus. Melinda se strădui să le ascundă tremurul, dar probabil că el observase deja. Totuşi, nu spuse nimic despre asta.

— Propun să-mi petrec vacanţa aici ajutându-te, anunţă el. O să punem totul la punct şi apoi…

— Evan, eu… n-ai putea doar să-mi spui ce trebuie să fac pentru a obţine banii? Bărbatul o privi curios.

— Exact asta încerc şi eu să fac. Melinda, care-i problema?

— Am… am fost ajutată o dată. Dacă n-aş fi pus capăt „ajutorului”, acum aş fi falită. Evan îi presă mâinile una de cealaltă, aplecându-se înainte şi depunându-i un sărut pe frunte.

— Ei bine, nu trebuie să ai grija asta în ceea ce mă priveşte. Deja te afli în pragul falimentului. Înainte ca ea să poată scoate un sunet, o trase de una din bucle urmărind-o cum ricoşează de tâmpla ei.

— Vom vorbi mâine despre asta, zise el. E târziu şi mama lui Timmy o să ne jupoaie de vii pe amândoi.

— Dar… Bărbatul coborî de pe birou.

— Mâine, repetă el. În primul rând, vreau să văd registrele.

„*Şi mai vreau şi altceva*”, păreau ochii lui să spună.

— Totuşi, nu cred…

— Noapte bună, Melinda, rosti el cu un zâmbet sardonic. Nu-ţi face nicio grijă.

— Te rog… Când el se îndreptă spre uşă, Melinda se întinse să-l prindă de braţ, dar, apreciind greşit distanţele, se trezi apucându-l, în schimb, de una din fesele tari şi încordate. Era dură ca o stâncă, toată numai muşchi tari. Imediat, îşi trase mâna cu repeziciune, de parcă ar fi apucat capătul greşit al unei torţe aprinse, din cele folosite de jongleri. Concomitent, Evan se răsuci spre ea. Doamnă Franklin, rosti el prefăcându-se şocat, totuşi…

— Te rog să mă scuzi, murmură ea pe un ton jalnic. Te rog, spune-mi ce vrei să faci. Ochii lui sclipiră.

— Mâine. Nu te îngrijora. O să te punem la punct.

Acestea fiind spuse, se întoarse şi părăsi rulota.

— Dar eu nu vreau să fiu pusă la punct, mormăi ea în direcţia lui. Şi nu vreau să te atingi de circul meu! Cleo îi sări în poală şi Melinda începu s-o mângâie absentă, chinuindu-se să mai audă vocea lui profundă sau râsul ascuţit al lui Timmy.

— Tipul ăsta se amestecă fără să fie poftit, Cleo, murmură ea. Nu vreau să-l văd dând târcoale circului meu. Încruntându-se, adăugă:

— Sau, cel puţin, se presupune că ar trebui să nu vreau acest lucru.

Pisica îşi linse laba şi îi sări din braţe plecând grăbită, în căutarea amorezului ei, probabil, fapt ce-i atrase o privire fioroasă din partea Melindei.

— Ce confidentă grozavă eşti. Ceea ce îmi trebuie mie în realitate este un…

Reflecţiile ei fură întrerupte de Sophia Zamboni care îşi făcu apariţia în prag de-a dreptul radioasă. Văzând-o pe Melinda, îşi plesni palmele una de alta şi dădu buzna înăuntru cu capetele desfăcute ale cordonului de la şorţ fluturând în urma ei.

— Ah, *signor-ul* ciripi ea. Când te măriţi cu el? Ah,

bebeluşi micuţi! O să tricotez pentru tine nişte ţâţişoare aşa de mici! Melinda se holbă la ea.

— Ţâţişoare, Sophia?

— *Şi*, dar ce credeai? Pentru degeţelurile lor mici. Ah, şefa Lindy, tu de ce nu spus la noi? Melinda clătină din cap. Apoi se ridică în picioare oftând, ridică un strat de troace de pe birou-precis că registrul se afla acolo-şi extrase un spray cu vopsea neagră.

— Am crezut că mi s-a terminat negrul, zise ea strângându-l la piept.

— Şefa Lindy, se linguşi Sophia.

— Sophia, nu mă mărit cu signor-ul, spuse ea şontâcăind spre bucătărie cu recipientul de vopsea. Oare unde l-ar putea pune? Toate sertarele erau pline. În cuptor? Prea periculos.

— Nu măriţi? o întrebă Sophia. De ce nu? E tânăr, e bogat şi are un popou drăguţ. Melinda închise ochii amintindu-şi cum o sărutase Evan, cât de moi îi fuseseră buzele şi ce minunat mirosea. Ce înalt şi ferm îi era trupul şi cât de bine arătase în hainele acelea obişnuite, dar atât de elegante. Cum îl ciupise de fund. Da, avea un popou drăguţ.

— Pe de-o parte nu suntem îndrăgostiţi unul de altul, îi spuse ea Sophiei pufnind când se recunoscu învinsă şi aduse spray-ul de vopsea neagră înapoi, punându-l pe birou.

— Ah, aşteaptă numai! declară Sophia. O să îndrăgostească de tine la două săptămâni maximum.

— Ei, Sophia, făcu Melinda cu un aer inocent, de când ai devenit medium?

Poate c-ar trebui să-i spun lui Shirley că avem o nouă prezicătoare.

— Şefa Lindy, nu face pe deşteaptă la o femeie bătrână, glumi Sophia ameninţând-o cu degetul ei dolofan. Hei, asta o vopsea neagră? Pot folosi?

— Te rog, zise Melinda recunoscătoare îndesându-i spray-ul în mână. Păstrează-l. Sophia îşi miji ochii.

— Faţa ta e ca trandafirul. El făcut avansuri la tine?

— Sophia!

— Grazie pentru vopsea, spuse aceasta cu viclenie. Eu spun la Guido că tu dat vopseaua la el. Poate el iartă la tine.

— Poate că da, replică Melinda. Guido o ierta întotdeauna.

— *Buona notte*, îi ură Sophia. Somn bun!

În timp ce femeia cobora treptele cu paşi greoi şi apăsaţi, Melinda îşi trecu mâinile prin păr.

— Somn? întrebă ea cu trupul cuprins de fierbinţeală şi văzând chipul lui Evan în faţa ochilor. Probabil, glumeşti.

La miezul nopţii, luna arăta ca faţa machiată cu alb a unui clovn, pe cerul negru ca smoala. Melinda stătea în birou cu o cutie în poală, având în mâini o tăietură mototolită dintr-un ziar. Era unul dintre lucrurile ei cele mai de preţ şi cunoştea cuvintele atât de bine, încât le citi pentru sine, fără a vedea, în realitate, rândurile aşternute pe hârtie.

W. Waterman & Co anunţă cu respect cetăţenii din Batesville şi din împrejurimi că faimoasa lor Trupă de Călăreţi şi inegalabila lor herghelie de cai vor avea onoarea de a apărea în faţa dumnealor luni şi marţi-20 şi 21 august pentru numai două zile. Printre principalii artişti se numără domnii Waterman, Johnson, Lyons, Goodspeed, Keller, Bailey, Gardner şi inimitabilul şi faimosul clown W.H. Creighton, împreună cu Master Hobbs şi O.H. Perry, un tânăr de numai şase ani ale cărui performanţe vor surprinde pe oricine.

Privirea Melindei se fixă asupra datei de 9 august 1938 şi zâmbi. Asta se întâmplase cu mult în urmă, când

circurile de-abia începuseră să cutreiere coasta Atlanticului. Şi, categoric, înaintea lui Jake. Îşi trecu degetul pe muchia foliei protectoare de plastic, apoi, puse cu grijă totul la loc, în cutie. Pe fundul acesteia, zăceau postere ale *„celui mai mare spectacol de pe lume”* al lui P.T. Barnum şi vechi fotografii ale lui John Ringling North şi ale familiei sale. Happy Pappy îi dăduse cutia când cumpărase circul de la el. De fapt, îi dăduse foarte multe relicve ale vechi – lor reprezentaţii, suficiente pentru a monta spectacole retro de circ. Aşa îi venise ideea de a-şi transforma circul într-o amintire vie, cu costume şi recuzită în stil vechi. Încetul cu încetul, lucrase la proiectul acesta cercetând vechi postere şi descrieri ale spectacolelor din trecut, colecţionând recuzită veche din cuferele şi podurile prietenilor şi ale rudelor artiştilor din circul ei. Căruţa din hambar fusese ultima ei descoperire. Când spectacolul va fi aşa cum îl dorea ea, reflectă Melinda, nici chiar Happy Pappy nu l-ar mai recunoaşte. Dar ar fi foarte mândru. Încă îşi mai amintea de prima seară în care văzuse Circul Hanrahan ce se oprise în oraşul ei natal din Michigan. Stătuse ca hipnotizată pe durata întregului spectacol, orbită de lămpile cu arc, cu marşurile răsunându-i asurzitor în urechi, inhalând mirosul dulce şi ciudat al alunelor americane şi al rumeguşului. Se simţise copleşită şi cuprinsă de febră. Şi, înainte de a-şi da seama ce face, se aflase faţă în faţă cu proprietarul circului, „Happy Pappy” Hanrahan.

Acesta îi pusese în mână o lopată şi-i spusese că primise slujba pe care o ceruse, deşi ea nu-şi amintea s-o fi făcut.

— Prin urmare, treci la treabă, spusese el indicându-i „comorile” lăsate de elefanţi în spatele cortului uriaş al circului.

Asta se întâmplase cu opt ani în urmă-opt-şi chiar că se pusese pe treabă. Muncise ca o sclavă pentru Happy

Pappy şi el apreciase lucrul acesta. La vremea când fusese gata să se retragă din afaceri, deja o privea ca pe o fiică şi ca, pe singura persoană ce merita să-i cumpere circul.

— Ai rumeguş în vene, la fel ca mine, rostise el semnând contractul de vânzare-cumpărare care o punea în posesia circului. Am toată încrederea că voi putea fi mândru de spectacolele tale, Lindy. Ştiu că n-ai să permiţi să decadă şi să-şi piardă farmecul. Dar el n-avea de unde să ştie că Jake Hastings exact asta va face. Jake fusese, de la bun început, managerul circului lui Happy Pappy; acesta i-l lăsase moştenire Melindei alături de caseta cu relicve.

Jake încercase să preia controlul aproape chiar mai înainte ca Happy Pappy să se fi urcat în maşină, ca s-o ia spre California. Voia să mărească preţul biletelor, să facă rost de numere de doi bani şi să scadă raţiile animalelor. Obişnuia să-i intimideze pe artişti şi să se ia la harţă cu cei angajaţi drept oameni buni la toate. În curând, un şuvoi neîntrerupt de plângeri începuse să se reverse spre biroul ei împreună cu ameninţări de părăsire a circului, venite din partea unor artişti cândva loiali.

— Iubesc prea mult circul ca să asist la cele ce se întâmplă aici, îi spuse Herzog, înghiţitorul de flăcări când îşi luase plicul cu ultima leafă. În curând, şi alţii îi urmaseră exemplul. Încercase să discute cu Jake, dar se temea de el. Când se certau, el îşi trântea pumnii masivi chiar pe biroul la care stătea ea acum urlând:

— Încerc doar să te ajut, idioato! Numai stilul tău greşit de conducere cauzează problemele astea! Pierzi prea mult timp trândăvind lângă vechiturii asta de lemn! o acuzase el agitând un pistol din cel de-al o sută unulea spectacol cu ranch-ul din Vestul Sălbatic. Vrei să pierzi circul? De ce crezi că m-a ţinut Happy Poppy pe lângă elsă vând hot dogs? Ştiu foarte bine ce fac!

Fusese destul de nesigură pe ea ca să nu-l lase să

plece. La urma urmei, ea era o novice în afaceri şi Jake condusese treburile foarte bine pe vremea lui Happy Pappy. Dar când îi pierduse pe Zburătorii Cordenas şi pe Max Well, care odată lucrase la vestitul circ Sells – Flott, realizase că trebuia să conducă totul ea singură.

„Şi n-o să mai permit încă o dată să se întâmple aşa ceva”, îşi promisese ea urmărindu-l pe Jake cum îşi aruncă lucrurile în camion şi iese din parcare în scrâşnet de cauciucuri.

— Niciodată, murmură ea închizând capacul cutiei şi punând-o la loc, sub canapea. Nici chiar pentru un împrumut de la *Banca Populară a Floridei*. Nu-mi pot asuma niciun risc. Nici măcar pentru un bărbat cu un popou drăguţ?

— Melinda, vino-ţi în fire, bombăni ea inspirând profund. Nu te mai purta ca o maniacă sexuală. Mai târziu, pe când se învârtea şi se răsucea în pat, îşi dădu seama că nu-şi răspunsese la propria ei întrebare.

— Hop, Pinky! Hop! ţipă Melinda în dimineaţa următoare ridicând peria cu coadă şi suindu-se pe trompa elefantului. Încreţiturile cenuşii şi ţepoase se mişcară sub recent redescoperiţii ei tenişi şi Melinda se caţără pe gâtul elefantului bătându-l uşurel pe cap.

— Ce fetiţă cuminte! zise ea apăsându-şi coapsele pe gâtul lui Pinky. Genunchiul aproape că se vindecase.

— Acum, hai s-o luăm din loc, spuse ea întorcându-se spre ceilalţi elefanţi: Kukba şi Fran, „adolescentele” şi Toto, „bebeluşul”. Haideţi, dovleceilor. E ora de făcut baie. Boris, care stătea în faţa hambarului cu o furcă în mână asemeni bătrânului cu faţă zbârcită din *Goticul american,* se încruntă la ea şi o avertiză:

— Şefa Lindy, cu mare grijă. Pinky are toane proaste astăzi. Nu a putut dormi, cu atâta muzică, noaptea trecută. Desigur, în realitate, Boris fusese cel care nu dormise din

cauza recitalului de orgă. Melinda înălţă din umeri în chip de scuză. Mintea îi fusese atât de acaparată de Evan Kessel, încât nici nu auzise Marea poartă a Kievului ce bubuise peste toată tabăra în toiul nopţii.

— Pinky tânjeşte după Gypsy King, zise ea ajustând sutienul costumului ei de baie rubiniu. Sper că se va întoarce acum, dacă Jake a plecat.

— Jake, ptiu! îşi scuipă Boris în sân contra deochiului ridicând furca în aer. Dacă văd la el, fac frigăruie din furca asta!

— Nu şi dacă îl văd eu prima, i-o întoarse Melinda. Ei, noi plecăm la lac. Dacă îl vezi pe domnul Kessel, te rog, spune-i să aştepte. Sau să se care. Sau să lase banii în bancnote neînsemnate, pe biroul ei. Habar n-avea ce-ar fi vrut să facă Evan.

Sophia o luase razna…

— Mm. Oare nu faci încă altă greşeală? o întrebă Boris îngustându-şi ochii. De ce trebuie la noi unul ca ăsta?

„Pentru bani gheaţă”, aproape că răspunse ea, dar îşi ţinu gura. Nici chiar Boris nu ştia cât de rea era situaţia lor financiară.

— Doar spune-i să aştepte, te rog, repetă ea şi îşi întoarse atenţia asupra elefanţilor.

— Hop! strigă ea şi grupul porni cu paşi greoi. Doamnelor şi domnilor! recită Melinda cu cea mai bună imitaţie a unui maestru de manej. Fete şi băieţi de toate vârste-le! De dincolo de Alpi, din câmpiile deşertice ale Africii, vă prezentăm animalele privite cu respect de marele Hannibal şi chiar de însuşi hunul Attila! U-lu-itorii elefanţi! Răsuci peria cu coadă în aer şi Pinky scoase un sunet ca de trâmbiţă.

— Bravo, fetiţo! Haideţi, copii.

În apropierea taberei circului, se afla un lac nu prea adânc, înconjurat de o pădure luxuriantă de stejari şi pini, decorată din belşug cu muşchi spaniol şi vrejuri de viţă

sălbatică, tulpinile târâtoare ale florilor de bou-gainvillea se răsuceau împrejurul crengilor asemeni lanţurilor făcute din floricele de porumb, cu care se decorau brazii de Crăciun. În ciuda eforturilor Melindei de a păstra o cărare curăţată, de fiecare dată când se îndrepta spre malul lacului, apăreau noi liane şi rădăcini la care trebuia să fie atentă.

— Hop! comandă ea lovind-o uşor pe Pinky. Elefantul îşi lăsă capul în jos şi îngenunche cu greutate, iar Melinda sări pe pământ fără să dea atenţie noroiului ce încerca să-i absoarbă tenişii în el.

— Toată lumea în apă. Ultimul care ajunge este un ou clocit.

Ceva mai încolo, pe mal, ascuns în umbră, Evan clătină din cap. Nu, se gândi el. Ultima făptură ajunsă în apă era un înger. O urmări pe Melinda bălăcindu-se în apa adâncă până la genunchi în costumul ei de baie supraelastic dintr-o singură bucată, ce i se mula pe sâni şi pe şoldurile cu rotunjimi dulci; iar, apoi, înainta cu greu – spre uriaşul elefant, ţinând peria cu coadă deasupra capului, în vreme ce fluiera o melodie ritmată de la circ, Melida îşi înmuie peria în apă şi începu să frece pe lateral corpul prăfuit al elefantului. Pinky trâmbiţă şi se legănă dintr-o parte în alta, fluturându-şi trompa ca pe un steag.

— Oh, îţi place, nu-i aşa, bombonico? o-întrebă Melinda chicotind când elefantul îşi ridică trompa deasupra capului împroşcându-şi spinarea cu apă.

Din locul unde stătea Evan, se vedeau curcubeie sclipind în picăturile pulverizate în aer formând un fel de abur în jurul părului Melindei, foarte asemănător unui halo auriu. Odată cu mişcările ei, buclele îi săreau şi dansau, iar lui aproape că îi păru rău că vopseaua albastră îi dispăruse din păr. Probabil că avea un antidot secret împotriva acesteia, reflectă el privindu-şi mâna încă pătată cu

albastru.

— Oh, ce rece e! ţipă Melinda când Pinky îşi administra un alt duş.

Şuvoiul ricoşase udându-i gâtul şi pieptul Melindei şi înfrigurând-o. Ca urmare, i se făcu pielea ca de găină, iar sfârcurile i se întăriră împungând materialul mulat al costumului roşu, de baie. Pieptul lui Evan se încorda dureros. Era frumoasă, extraordinar de frumoasă, aşa cum stătea înconjurată de trestii şi de iarba înaltă, cu stropi de apă strălucindu-i în păr, cu chipul destins şi calm şi cu ochii sclipitori în vreme ce râdea şi se juca împreună cu elefanţii.

Cuprins de un dor nostalgic, Evan ar fi vrut să cedeze imboldului de a rămâne pe loc, ca s-o observe fără ştiinţa ei, însă primise o educaţie foarte severă şi nu se făcea ca un gentleman să spioneze o doamnă. Tocmai când făcu un pas înainte, spre a-şi anunţa prezenţa, Toto, puiul de elefant, o pocni pe Melinda peste fund şi îşi întinse trompa să apuce peria. Luată prin surprindere, femeia alunecă şi căzu în apa ce-o acoperi până peste cap. Imediat, se ridică scuipând şi împroşcând cu apă împrejur.

— Oh, neîndemânatic mic! strigă ea regăsindu-şi echilibrul înainte ca Evan să-i poată sări în ajutor. Părul i se udase şi i se lipise de cap lăsându-i fruntea liberă, iar în el atârnau bucăţele de frunze. Ridicându-şi mâinile pline de noroi, Melinda ţipă:

— Toto, obraznicule! Drept răspuns, puiul scoase un fel de chiţăit chinuindu-se să ridice peria. Melinda zâmbi.

— Of, nesuferitule, rosti ea pe un ton cald şi plin de dragoste. De-abia am intrat de cinci minute în apă şi deja arăt ca naiba. Ai să vezi, când ne vom întoarce, Evan va fi deja acolo… în acea clipă, Evan mai făcu un pas şi îşi drese glasul, iar ochii ei se lărgiră.

— Bună dimineaţa, spuse el.

„Iar m-a prins în forma mea cea mai bună”, reflectă

Melindei suspinând.

— Bună dimineaţa. Bărbatul stătea pe mal cu picioarele larg depărtate şi cu mâinile în şolduri. Blugii i se mulau pe el ca o a doua piele, erau coborâţi jos, pe şolduri, şi avea o curea de piele închisă la culoare. Smocuri de păr negru se iveau în gulerul desfăcut al cămăşii albastre, subţiri, ale cărei mâneci suflecate până la jumătatea antebraţelor îi accentuau dimensiunile mâinilor. Purta o pereche de cizme de cowboy care îl făceau să pară şi mai înalt decât era.

Inima Melindei prinse a-i lovi coastele cu putere. *„Uau, dacă aş avea un intermezzo la spectacol, reflectă ea, l-aş înscrie în program sub numele de Cel mai sexy bărbat din lume”.*

— Deranjez? o îmboldi Evan văzând că ea nu spune nimic şi stă doar şi se holbează la el. Melinda încercă să se dezmeticească. Acesta era acelaşi bărbat care o sărutase cu atâta pasiune noaptea trecută. Bărbatul care ameninţa s-o ajute.

— Nu, câtuşi de puţin, răspunse cacu voce tremurată… Vino şi tu. Apa e grozavă.

Ca pentru a-şi manifesta aprobarea, Kukla trâmbiţă şi aruncă un jet de apă la înălţime. Evan izbucni în râs văzând că Melinda încearcă să se ferească fără prea mare entuziasm, iar, pe urmă, oftează permiţând şuvoiului de apă să i se reverse pe umeri.

— Faci treaba asta în fiecare dimineaţă? întrebă el. Sunt surprins că mai reuşeşti să te ocupi şi de altceva.

— Nu, răspunse ea privind împrejur după peria care se depărtase cât timp i se distrăsese atenţia. Gypsy King trebuia să vină de săptămâna trecută, dar încă nu şi-a făcut apariţia. Sper că n-a renunţat la spectacol. Se încruntă, apoi încheie repede gura. Nu voia ca Evan să înceapă să-i pună iar întrebări legate de necazurile ei.

— Gypsy King?

— E dresorul elefanţilor. Când Jake… Melinda se întrerupse iar. De ce simţea oare nevoia de a-i dezvălui toate secretele?

— Domnule Kessel, nu mi-ai văzut peria? Evan făcu semn spre Toto care flutura peria plin de energie, de parcă ar fi fost un tambur major, ceilalţi elefanţi reprezentând orchestra?

— Micuţul este… atenţie! strigă Evan sărind în apă exact în secunda în care Toto cobora peria, cu putere, în jos. Melinda sări în lături exact la timp. Peria despică aerul imediat lângă ea lovind şi împroşcând apa. Toto încercă s-o ridice, însă Melinda i-o smulse din trompă şi îl cori peste fund cu ea. Puiul de elefant chiţăi sonor.

— Băiat rău ce eşti! Obrăznicătură! Apoi, îi zâmbi lui Evan în chip de scuză şi murmură:

— Mulţumesc. Nu trebuia să fii atât de galant. Toto se juca doar.

Chipul lui Evan se întunecă şi albastrul electric al ochilor săi căpătă nuanţa ardeziei.

— Se juca? Melinda, era gata-gata să-ţi despice ţeasta în două!

— Vorbesc sincer, fac treaba asta tot timpul, rosti ea pe un ton plin de blândeţe. Cămaşa lui Evan era udă leoarcă şi i se lipise pe pieptul larg modelându-se după pectorali şi subliniindu-i musculatura braţelor. Ar fi putut ridica pilonul central al cortului la concurenţă cu cei mai voinici oameni ai circului, chibzui ea.

Of, Doamne, oare de ce se simţea atât de lipsită de vlagă în prezenţa lui?

— Te rog, domnule Kessel, nici măcar nu merită să te mai gândeşti la asta.

Să nu se mai gândească? Singurele lucruri la care se gândise de când plecase de acolo noaptea trecută fuseseră Melinda şi circul ei. Îi adresă un zâmbet îndurerat care o nedumeri în mod evident şi zise:

— Cizmele mele se afundă în noroi.

— Sper că nu s-au stricat, răspunse ea. Le poţi usca acasă, în cuptor.

Îşi aminti că şi ea făcuse acelaşi lucru în sezonul trecut, în timpul unui sejur de două zile în Connecticut. Necazul fusese că pusese cizmele în cuptor în prima seară şi uitase de ele până în seara următoare. Rezultatul: două încălţări şleampete, fiind ca mărime numai bune pentru elefanţi.

Fran o înghionti şi ea se împletici gata să cadă în faţă. Instantaneu, mâinile lui Evan o prinseră de antebraţe sprijinind-o şi, când Melinda ridică ochii să-i mulţumească, privirile lor se întâlniră.

— Nu, nu face asta, spuse ea repede când el o îmbrăţişă.

În momentul în care gura lui Evan i-a acoperi pe a ei, fu pierdută. Toate protestele îi muriră pe buze şi sânii i se zdrobiră de pieptul lui. Când el o strânse mai tare arcuind-o spre spate şi presărându-i sărutări aprinse pe gât şi în scobitura claviculei, Melinda îi simţi tăria dorinţei. Din minte, îi pieri orice gând, de parcă fusese lovită de trăsnet, şi nu fu în stare decât să ofteze şi să se lipească de el.

Bărbatul îi încercui talia cu o mână, sprijinindu-i capul cu cealaltă, de parcă, dacă n-ar fi ţinut-o, ea ar fi căzut pe spate în apă.

— Melinda; şopti el strângând-o de umăr, apoi de braţ şi depunându-i sărutări uşoare pe pleoape şi pe pometii obrajilor. Melinda, n-am putut dormi noaptea trecută tot gândindu-mă la tine.

— Evan, eu… El o sărută iar şi Melinda uită ce voise să spună. Ca şi când ar fi avut o voinţă a lor, propriile braţe îi înconjurară gâtul trăgându-l cu putere în jos, ca şi cum l-ar fi putut lipi mai mult de ea, decât era deja. Sub atingerea ei, Evan inspiră scurt. Limba lui i-o găsi pe a ei, tachinând-o şi alunecând în spatele dinţilor în căutarea

celor mai secrete locuri. Vârfurile degetelor lui îi încercuiră urechile făcându-le să ardă şi s-o furnice şi ea se lipi de el copleşită de dorinţa intensă şi implacabilă ce părea a-i dezmembra corpul. Era prea mult: când degetele lui îi găsiră sânul, ea ţipă cuprinsă de încântare. Mâna lui mare mângâia rotunjimile pârguite şi darnice prin ţesătura costumului de baie, trecând de la un sân la celălalt şi înapoi, frecându-le sfârcurile cu podul palmei. O ţinea de talie într-o strânsoare de fier şi continua s-o mângâie, iar coapsele i se apăsau pe pelvisul ei într-o continuă căutare care o înfiora şi o speria, în acelaşi timp.

— Melinda, rosti el din nou şi ea se cutremură auzind rezonanţa vocii lui când îi pronunţa numele. Când se aplecă s-o sărute încă o dată, părul lui străluci în lumina soarelui şi ea se gândi vag la miezul de noapte, la stele şi la faptul de a fi singură, întotdeauna singură şi mereu pe drumuri…

— Opreşte-te, icni ea. Evan, domnule Kessel, te rog. Ca şi când ar fi fost de acord, Toto chiţăi şi îl înghionti. Melinda privi îngrijorată în jur, ca să vadă ce făceau elefanţii. Uitase până şi de faptul că se aflau acolo. I se părea că trecuseră ore în şir, deşi ştia că nu erau decât câteva minute de când fusese atrasă în îmbrăţişarea bărbatului. Se depărta grăbită de el, aranjându-şi costumul de baie şi trecându-şi degetele prin păr.

— Asta, spuse ea, n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Nu cred că am fi putut preîntâmpina acest fapt, replică el respirând anevoie.

— Păi, n-ar fi trebuit să faci aşa ceva.

— De ce nu? întrebă Evan întinzându-se iarăşi după ea. Melinda, însă, se feri pornind după peria ce plutea spre celălalt mal al lacului, iar Toto aruncă un jet de apă în direcţia ei scoţând sunete ca de claxon şi chiţăind. În loc să-i răspundă lui Evan, înhaţă peria şi începu să-i frece coastele lui Toto cu atâta râvnă, încât bietul animal fu pe

punctul de a se răsturna. Continuă să muncească în tăcere, conştientă că el aştepta un răspuns. În cele din urmă, lăsă peria în apă şi se propti de ea.

— De ce faci asta? îl întrebă.

Cu ochii ei ca două topaze rotunde, îi cercetă chipul, de parcă răspunsul la întrebare se afla în trăsăturile lui, nespus de masculine. Soarele începuse să-i usuce părul ce i se revărsa pe spate răsucindu-se şi săltându-i pe umeri, având culoarea garniturilor metalice vechi şi lustruite ale unei cutii japoneze de puzzle. Privirea senzuală a bărbatului hoinări pe inelele şi buclele înfoiate, apoi admiră extraordinara frumuseţe a chipului ei delicat, curbura minunat arcuită a buzelor şi ochii uriaşi şi întrebători.

— De ce? insistă Melinda. Chiar, oare de ce? se întrebă el în tăcere, copleşit încă de plăcerea de a o fi ţinut în braţe. Era o problemă cu care se luptase toată noaptea. Acum nu mai era responsabil cu evaluările şi nici chiar atunci nu avusese de-a face cu probleme neînsemnate, de genul Circului Retro Franklin.

Până şi Helen ar fi fugit de ospiciul ăsta după ce l-ar fi vizitat. Ulcerul tatălui său l-ar trimite imediat înapoi, la mâncarea pentru bebeluşi. Oamenii aceştia erau duşi cu sorcova, iar Melinda Franklin era… Ezită incapabil de a găsi măcar un singur cuvânt care s-o descrie. Nostimă. Împrăştiată. Dezorganizată fără speranţe de îndreptare. Lipsită de simţul afacerilor. Nedisiciplinată.

Pe scurta tot ce nu era el. El era bancher, fiu şi nepot de bancheri care lucrau cu fapte şi cifre, ecuaţii şi imprimante de calculator. Fusese antrenat să gândească analitic şi logic. N-avea voie să se lase atras de trapeze, paiete şi „balcoane”-mai ales dacă nu erau profitabile. În mod clar, Circul Franklin n-ar fi reprezentat cea mai grozavă investiţie-a anului.

În plus, în ultima vreme, muncise din răsputeri şi era

obosit. Avea nevoie de o vacanţă şi nu de o călătorie în zona divertismentului. Atunci de ce îi ieşise, în viteză, din gură, propunerea de a o ajuta? Oare de ce, chiar acum, era nerăbdător la culme să o pornească spre o stea care, nu numai că se prăbuşea în abis, dar mai şi ameninţa să explodeze ca o supernovă?

„Kessel, nu fi mârşav”, se admonesta el. „De ce”-ul stătea chiar în faţa lui. Era atât de irezistibilă, încât nu-şi putea lua mâinile de pe ea.

Îi răspunse Melindei printr-o înălţare a umerilor. Şi el simţise nişte vagi puseuri de insatisfacţie legate de viaţa pe care o ducea şi care îl necăjeau tot mai mult pe zi ce trecea.

— Împlinisem optsprezece ani înainte de a vedea vreun circ, spuse el brusc, cu o privire nostalgică. De fapt, continuă el aducându-şi aminte, tomai intrasem la facultate. M-am dus cu colegul meu de cameră. Melinda îşi înclină capul într-o parte, încrucişându-şi picioarele în dreptul gleznelor şi strâmbându-se când lovitura de noaptea trecută îi trimise un mic junghi în genunchi.

— Tatăl tău nu te-a dus niciodată? întotdeauna îi plăcuse imaginea asta: un bărbat înalt şi zâmbitor, având la remorcă un băieţel entuziasmat şi mestecând împreună floricele în timp ce aşteptau să înceapă spectacolul. Şi-l putea imagina pe Evan, copilăros, radiind şi foarte nerăbdător, alături de un părinte binevoitor.

— Nu, zise el cu o voce inexpresivă. Tatăl meu nu e amator de… frivolităţi.

— Nu? De ce nu? întrebă ea, de parcă neseriozitatea era o trăsătură universală comună tuturor bărbaţilor.

— E bancher.

— Dar tu… Se opri brusc, iar el îi adresă un zâmbet cu nuanţă autocritică. Apoi porni, plescăind prin apă, către ea şi luă peria uitându-se întâi la ea şi pe urmă la Toto. Înmuind peria în apă, atinse cu prudenţă partea laterală a

trupului animalului, după care începu să-l frece cu sârg. Toto chiţăi.

— Când l-am văzut, noaptea trecută, pe Timmy râzând fericit, m-am întrebat care sunt calităţile circului tău ce nu apar în balanţa contabilă. A fost foarte nefericit încercând să se acomodeze cu despărţirea părinţilor lui. Are în dormitor un calendar uriaş cu Războiul Stelelor, iar ziua de azi e încercuită cu roşu, alb şi albastru ca fiind ziua în care trebuia să meargă în Orlando. Acum, în schimb, vrea să se alăture circului tău.

— Deci vrei să mă ajuţi să obţin banii din cauza lui Timmy? întrebă ea cu grijă. Părul de la ceafă începu s-o înţepe în clipa în care el îi adresă un zâmbet larg şi impertinent întinzându-şi, în acelaşi timp, mâna ca Toto să i-o poată cerceta.

Melinda îl observă dându-se uşor înapoi când trompa de dimensiunea unei tulumbe îi atinse palma căutând alune. Avea, faţă de elefant, o atitadine ezitantă şi timidă, pe care Melinda o găsi înduioşătoare.

— N-o să te muşte, îl asigură ea.

— Ţi-ai găsit registrele? o întrebă Evan fără s-o privească.

— Da. Şi, de asemenea, tenişii din picioare. Podul de uscat fânul era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a-ţi păstra registrele contabile şi jumătate din garderobă, decise ea. Oare cum ajunseseră acolo?

— Tot nu mi-ai spus de ce vrei să mă ajuţi. Şi ce anume, cu exactitate, atrage acest fapt după sine?

— De ce? Pentru că sunt un tip amabil, rosti el întinzând un braţ şi înclinând din cap, ca pentru a spune „asta e”. Ea nu zise nimic, însă păru tulburată. Evan îl bătu uşor cu palma pe Toto şi îi înapoie peria Melindei.

— M-ai intrigat noaptea trecută, continuă el. Mi-am dat seama că o femeie bătăioasă ca tine ar avea şansa de a fi un bun antreprenor adăugă el grăbit văzând-o că-şi

îngustează privirea. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la tine nici chiar când îmi făceam observaţiile pe marginea cazului tău decis fiind că va trebui să fac recomandarea de a ţi se refuza împrumutul. Melinda se întoarse cu spatele şi începu s-o ude cu apă pe Fran spre deplina încântare a acesteia.

— Păi, mă simt flatată. Nu se întâmplă în fiecare zi ca o persoană să încerce să-şi dea seama de ce este o ghinionistă nemaipomenită. Evan îi înconjură mijlocul cu un braţ şi îi desprinse o frunză de stejar de pe obrazânainte de a o săruta.

— Şefa Lindy, nu eşti ghinionistă. Ai doar nevoie de puţin ajutor. Hmm, mai bine zis, de teribil de mult ajutor. Dar, dacă-mi dai voie, crede că ţi-l pot oferi eu.

Melinda îşi umezi buzele dorindu-şi ca el să n-o mai atingă tocmai când se chinuia să gândească. În depărtare, orga tocmai începuse să urle melodia *sunt doar o fată ce nu poate spune nu* şi, hotărâtă, îi îndepărtă mâna.

— Ţi-am mai spus că nu vreau ajutor.

— Doar bani, chicoti el.

— Exact.

— Ei bine, Melinda, ai nevoie de ajutor. Îţi admir entuziasmul, dar greşelile de management te-au adus într-o situaţie disperată. Mai bine ţi-ai înghiţi mândria şi mi-ai accepta oferta. Degetele lui începură să se ridice spre coşul pieptului ei şi Melinda începu să frece şi mai tare coastele elefantului.

— Nu accept mila nimănui, spuse ea. Şi nici nu ţi-aş putea plăti serviciile chiar dacă aş vrea, ceea ce nu e cazul.

— *„Recunoştinţa ta veşnică e toată plata ce-ţi cer, frumoasa mea domniţă*”, recită el ducându-şi o mână la inimă. Degetele neobosite ale celeilalte ajunseseră deja pe pielea ei dezgolită, acolo unde se termina costumul de baie şi începea să se rotunjească sânul. Un fior ascuţit şi intens de plăcere o făcu să se clatine şi să-l pocnească accidental

cu coada periei.

— Îmi pare rău, murmură şa.

— Şi mie, replică Evan dându-i drumul. Ce am de te îngrozesc atât de mult? Acum eşti nespus de curajoasă şi, în minutul următor, tremuri de frică.

„Nu de frică, tembelule”, ar fi vrut ea să-i răspundă, dar avea o presimţire că el ştia deja lucrul acesta. Oh, era foarte elocvent însă, la urma urmei, nu erau oare toţi bancherii neîntrecuţi la vorbă? Cum altfel reuşeau să scuture de bani văduvele şi orfanii?

— Trebuie să termin aici şi să merg în oraş, zise ea cu un glas tăios. Ni s-au terminat câteva lucruri.

— Vin cu tine.

— Aş prefera… Melinda expiră şi umerii i se încovoiară.

— N-ai altceva mai bun de făcut? reluă ea.

— Nu.

— Nu trebuie să te întorci acasă, la sora ta, să-ţi schimbi hainele?

— Nu. Ea îl privi sceptică.

— Am nişte haine în plus în maşină, îi explică Evan. Din cauză că planificase azi să se ducă la Orlando, îşi aminti ea.

— E-n regulă. Poţi să-mi foloseşti duşul, se oferi ea fără tragere de inimă când termină cu Fran şi o bătu uşurel pe trompă.

— Hop – Pinky! Haideţi, bobocilor! începu să-i scoată afară din lac trăgând de ei şi bombănindu-i. Apoi dădu semnalul şi Pinky îşi coborî trompa permiţându-i Melindei să urce la bord. Privind în jos, spre Evan, îl provocă:

— Vrei să vii şi tu sus? Se aştepta s-o refuze, având în vedere că ezitase să-l lase pe Toto să-l atingă. Dar, spre surprinderea ei, ochii lui se lărgiră uşor şi-i răspunse:

— Desigur. Melinda îi explică felul în care se putea urca şi îl aşeză în spatele ei cu picioarele lui erau larg

desfăcute, pelvisul i se apăsa de fesele ei, iar când Pinky începu să se mişte, bărbatul o cuprinse cu braţele de talie şi o strânse lângă el.

— E distractiv, o anunţă bine dispus. Melinda nu răspunse. Era mult prea conştientă de prezenţa trupului lui. Brusc, absolut nechemată, i se ivi în minte imaginea lui Evan stând complet dezbrăcat sub duşul ei şi se încordă coborându-şi privirea asupra degetelor lui bronzate şi pătate cu vopsea albastră.

— Dau un ban pentru gândurile tale, rosti acesta.

— Nu ţine. Gândurile astea costă cincizeci de mii de dolari, răspunse ea aplecându-se mult când se ivi o ramură de pin în faţa lor.

— Bani, suspină el cu dramatism. Şi eu credeam că te gândeşti la mine.

— De ce aş face-o? Starea fie agitaţie dădu vocii ei o notă stridentă şi spatele îi înţepeni când îl simţi sprijinindu-şi obrazul de capul ei.

— Cred că n-ai niciun motiv, replică el. Încă.

CAPITOLUL 4

Când Melinda şi Evan conduseră parada elefanţilor în tabără, Guido tocmai cânta la orgă *Intrarea gladiatorilor* şi îşi flutură o, mână spre Melinda ce încerca să-şi asupe urechile fără ca el s-o observe, fiindcă nu voia să-l supere din nou. Evan îi răcni în ureche:

— Văd că nu mai e supărat pe tine.

— Mă iartă întotdeauna, îi zbieră ea drept răspuns. Du-te şi fă duş. Eu mă duc să le pun lanţurile la tauri.

— La ce?

— Elefanţii dresaţi sunt numiţi tauri, iar puii de elefant, boboci.

Coborî prima şi întinse o mână să-l ajute în caz că nu şi-ar fi putut ţine echilibrul. Dar Evan sări jos cu graţia unui acrobat experimentat – nu ca orăşeanul înrăit care

era-şi se îndreptă spre rulotă. Melinda legă elefanţii cu multă atenţie. În sezonul trecut, Gypsy King fusese neglijent şi Pinky zdrobise literalmente o petrecere în Kingville, Mâine. Acea mică manevră costase Circul Retro Franklin opt sute de dolari. Aproape că o costase şi Gypsy King: Jake îl lovise şi Gypsy se jurase să părăsească spectacolul, însă Melinda îl liniştise şi-i explicase că încercaseră să se descotorosească de Jake, iar Gypsy promisese să rămână în continuare. Guido încetă să cânte la orgă. Urechile Melindei prinseră a bubui din cauza tăcerii bruşte, întrerupte doar de zornăitul lanţurilor şi de câte un mârâit prietenos, ocazional, venind dinspre Rex.

— *Buon giorno*, strigă Guido. Mama îmi spune mie că te măriţi.

— Guido, pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte mai încet!

Îşi întinse mâinile în faţă într-un gest de refuz şi-i spuse pe un ton scăzut:

— Nu. *Signor-ul* este doar, un… consultant care ne va ajuta să ne punem iar pe picioare după tot ce a făcut Jake.

— Să consulte? Ce e de consultat? Tu îi ai pe Fantasticii Zamboni. Noi o să te facem bogată. Pieptul lui musculos se umflă de mândrie şi îşi trecu mâna cu rapididate pe claviatura orgii. Drept răspuns, animalele scânciră în cor.

— Ştiu, Guido, strigă ea însă acesta n-o mai auzi. Se lansase în interpretarea Favoritei lui Barnum şi Baileys acum, nu-l mai puteai opri.

Înainte de a intra în rulotă, Melinda aruncă o privire pe furiş înăuntru. Interiorul era aburit şi mirosea a săpun. Găsi hainele îmbibate cu apă ale lui Evan împăturite cu grijă şi aşezate pe o folie de plastic şwnghiţi în sec. El se afla sub duş, complet gol, iar ea nu se putu opri să nu se întrebe dacă arăta şi mai grozav, dezbrăcat fiind, fără haine pe el. În acel moment, Evan desghise uşa şubredă,

semănând cu burduful unui acordeon, ce dădea spre baie. Un prosop fusese drapat în jurul şoldurilor lui înguste, etalându-i părul cârlionţat de pe pieptul sărutat de soare, desiş ce se îngusta deasupra abdomentului şi cobora spre un teritoriu încă necunoscut.

— Tare bine a fost, spuse el scărpinându-se pe piept. Ţi-am economist destulă apă pentru duş.

— Mulţumesc. În mod obişnuit, nu l-aş folosi încă. Dar, cum mergem în oraş, o să mă spăl. Ca să-şi găsească neapărat ceva de făcut, îi luă hainele de unde se găseau. El stătea mult prea aproape şi prosopul, reprezenta o barieră mult prea mică între ei, ca să se poată simţi relaxată.

— Sunt foarte murdare, rosti Evan luându-i-le. Mâinile lui le atinseră pe ale ei trimiţându-i curenţi electrici în sus, prin braţe.

— De ce crezi că lumea îi spune circului *„spectacolul murdar”*? zise Melinda prinzându-şi coatele în palme.

— Aşa-l numesc?

— Da. Ţinând seama că lucrăm în cort şi trebuie să cărăm totul în camioane, lucrurile se murdăresc foarte tare.

— Spectacolul murdar! Oare asta face din tine o vagabondă? zise, el aruncând hainele pe jos şi apropiindu-se de ea.

— Iar asta face din tine un rechin mânjit cu noroi? ripostă ea evitându-l.

Însă el arăta cu adevărat încântător, reflectă ea cercetându-i blugii noi şi neşifonaţi, tenişii împestriţaţi cu albastru şi cămaşa cu dungi albe şi albastre.

Mânecile trei sferturi erau ridicate până la coate şi ţesătura mulată îi punea în evidenţă umerii şi bicepşii.

— Hei, şefa! Priveşte asta! strigă Guido. Abandonase orga în favoarea trapezului instalat. lângă cuştile animalelor, la care exersa. Se legăna înainte şi înapoi, atârnând în mâini, îmbrăcat într-un şort strâmt şi un tricou

fără mâneci, aducând a maiou. Încheieturile masive ale mâinilor erau protejate cu benzi elastice.

— Atenţie! comandă el când trapezul începu să urce spre soare. Execută o piruetă triplă perfectă răsucindu-se ca o sfârlează, apoi se prinse din nou de bara ce cobora, acum, într-un arc.

— Dumnezeule, gâfâi Evan, iar Melinda aplaudă.

— Bravo! ţipă ea.

— Ah, e uşor, replică Guido, tonul lui sugefând că era de altă părere. Oricine poate face.

— Chiar şi eu? întrebă Evan râzând. Înainte de a-şi da seama ce spune, Melinda murmură:

— Ar trebui să fii în stare. Ai un corp numai bun pentru aşa ceva.

Apoi, roşind pe măsură ce revenea la realitate, reveni grăbită asupra celor spuse:

— Vreau să zic… braţe. Ai braţe bine făcute.

— Sigur; o să învăţ la tine, îl anunţă Guido. Dedesubt, animalele se legănau în acelaşi ritm cu el. De fiecare dată când pendula deasupra lui, Rex scotea un răget domol ca pentru a spune:

— *Ei, paesano!*

— Pare distractiv, rosti Evan. Când începem?

— Acum? răspunse Guido. Vino sus!

— Du-te, îl îndemnă Melinda. Evan rânji către ea.

— O, nu, n-ai să scapi de mine aşa uşor. Apoi, îşi studie umerii cu o privire critică.

— Braţe bine făcute, hm? Nimeni nu mi-a mai spus asta. Mulţumesc pentru compliment. Când veni mai aproape, şoldul lui se frecă de al ei. Guido sesiză mişcarea şi-i făcu Melindei cu ochiul.

— Vrei ceva din oraş? îl întrebă ea în vreme ce roşeaţa din obraji se accentua devenind un purpuriu lipsit de strălucire.

— Macaroane! Mama, invită pe tine şi pe *signor* la

cină.

— Oh! Evan se uită la ea.

— I-am spus deja că venim când te aflai încă sub duş. O să trec să-l iau pe Timmy pe la patru. Melinda încuviinţă înţelegând situaţia. Naiba s-o ia pe Sophia! Nici ea, nici Guido nu ştiau ce este aceea discreţie. Era sigură că, până ce ajungeau la *canelloni,* aveau să discute din ce fel de flori trebuia confecţionat buchetul de nuntă.

— De-abia aştept să-ţi văd iar nepotul, îi zise ea, pentru a-şi masca tulburarea. De ce n-a venit azi cu tine? Peste trăsăturile lui Evan trecu un nor, o umbră a privirii încruntate a funcţionarului de la bancă, ce o speriase la culme cu o zi înainte.

— Sora mea l-a pedepsit, fiindcă a fugit. de acasă, deşi, dacă ar avea puţină minte… Vocea i se pierdu, apoi reluă:

— Ei bine, eu sunt gata, tu eşti gata; o luăm din loc?

— Stai doar un moment. Trebuie să-mi iau însoţitorul. Melinda se îndreptă spre cuşca cimpanzeilor şi privi înăuntru. Marcel şi Marceau se agăţară de plasa de sârmă şi începură să ţipe şi să sară ca pe arcuri.

— Al cui e rândul? îi întrebă ea. Marcel, cred că tu te-ai plimbat ultima oară, nu-i aşa? Drept răspuns, acesta făcu o tumbă în spate arătându-şi dinţii într-un rânjet asemănător celui al unui felinar decupat într-un dovleac.

— Care-i treaba? se interesă Evan punându-i o mână pe spate şi privind în cuşcă. Cimpazei, rosti el vesel.

— Întotdeauna îl iau pe unul dintre ei cu mine, îl lămuri Melinda. Fiecare muşchi al spatelui ei prinse a se încorda sub uşoara presiune a mâinii lui mari. Se depărta deschizând cuşca şi întinzând braţele.

— Marceau, hai, vino, îl îndemnă ea. Cel mai mic dintre cimpanzei porni spre ea legănându-se; cel mai mare, Marcel, începu să se lovească în piept, în semn de protest.

— Of, bietul de el, zise Evan. Melinda se uită la el.

— Nu pot să mă descurc cu amândoi.

— Ei bine, eu sunt aici. Marceau sări în braţele Melindei şi îşi curbă buzele aplicându-i o sărutare umedă pe obraz. Începu să ţopăie în sus şi-n jos, uitându-se în ochii ei, apoi începu s-o tragă de păr. Ea îl imită chicotind, după care se întoarse spre Evan.

— Crezi că te descurci cu el?

— Pot să mă descurc cu orice, răspunse el râzând, apoi, de propria lăudăroşenie. O să încerc.

— Ar fi preferabil să fii sigur, îl avertiză ea dându-i-l pe Marceau, voi avea mâinile ocupate cu Marcel şi n-o să te pot ajuta.

— O să folosesc forţa, o asigură bărbatul izbucnind din nou în râs când cimpanzeul îl apucă de antebraţe. Cred că pasiunea lui Timmy pentru Războiul Stelelor mi s-a transmis şi mie. Hei, şefule, cum o mai duci?

Marcel ţipă la el şi se mişcă prinzându-l de talie cu picioarele.

— E ca un copilaş mare şi păros, îi zise el Melindei.

— Rămas pe veşnicie la „groaznica” vârstă de doi ani, replică ea luându-l pe

Marcel din cuşcă. Numai nu-l lăsa să te muşte. Evan plăti uşor. Melindei i se făcu milă de el şi-l bătu pe braţ.

— Glumeam, doar. Ca pentru a-i dezminţi spusele, Marceau îşi depărta buzele arătându-i lui Evan dinţii mari şi galbeni.

— Sunt încântat să aud asta, rosti el strâmbându-se. O porniră alături spre camioneta ei roşie, plină de urme de lovituri.

— La revedere, Guido, îi strigă ea zburătorului. Drept răspuns, acesta execută o altă piruetă şi se prinse de sforile trapezului ce se legăna ca un pendul uriaş.

— Şi cumpără vino! strigă el în urma ei în vreme ce Melinda îl punea pe Marcel în spatele camionetei indicându-i lui Evan să facă acelaşi lucru cu Marceau.

Multe sticle mari! Melinda îşi flutură mâna spre a-l asigura că auzise şi îi sărută pe amândoi cimpanzeii.

— Să fiţi cuminţi, îi atenţiona ea. Şi să nu scuipaţi spre maşini. Apoi, se urcară în maşină şi porniră claxonându-l pe Emmett Kelly ce se depărta, agale, din calea lor. Drumul până la Osprey nu era suficient de lung pentru discuţii serioase, aşa încât se mărginiră la o conversaţie uşoară, iar Melinda se simţi întristată şi uşurată în acelaşi timp. Îi părea rău, fiindcă voia să discute cu Evan despre planurile lui de a o „ajuta” şi uşurată, deoarece se temea că o astfel de discuţie va degenera într-o ceartă. După ce ieşiră din tunelul format de coroanele împreunate ale unor stejari, se însoriseră pe strada principală a micului orăşel. Cerul senin, de deasupra lor, era pătat ici şi colo de norişori albi, ca de vată, şi Melinda îşi simţi sufletul tresărind. În curând, trupa circului se va reuni; în curând, se vor afla din nou pe drum… cel puţin, aşa spera.

— Dau un ban… murmură Evan atingându-i piciorul. Muşchiul acestuia se contractă şi Melinda aproape că băgă maşina în marşarier.

— Mă gândeam că voi începe turneul cu circul meu, răspunse ea privind în oglinda retrovizoare, pentru a-şi ascunde reacţia.

— Eşti chiar aşa de nerăbdătoare să mă părăseşti?

— Nu fi prost, ripostă ea.

— Nu sunt. Pe urmă, ca şi când şi-ar fi dat seama că era prea insistent, se rezemă de tapiţeria roasă şi începu să bată darabana pe suportul pentru braţ.

Prima dată se opriră la pompa de benzină; apoi, trecură de magazinul de mobilă uzată şi de bufetul expres cu preparate din pui spre magazinul universal. Când trecură de cofetărie, Marcel bătu în geamul maşinii, iar Melinda îi făcu semn cu mâna în oglinda retrovizoare.

— I-e teamă că am uitat, îi spuse ea lui Evan. E mort

după îngheţata *Rocky Road*. Ochii bărbatului se măriră surprinşi şi amuzaţi în aceeaşi măsură.

Când frână în faţa magazinului universal, Melinda îi spuse să se dea jos.

— Ţine-l bine pe Marceau cât stăm înăuntru, preciză ea. Îl apucă strechea când vede spiriduşii. Apoi, luându-l pe Marcel în braţe, porni înainte, spre magazin.

Acesta era mic şi plin de praf, însă, pe rafturile sale, se găsea câte ceva din toate. Într-un colţ, se găsea un automat de *Coca – Cola*; în faţa lui se aflau cutii cu balsam de buze *Chapstick*, şerveţele de hârtie *Kleenex* şi truse pentru cusut.

Conserve cu fasole şi cu salată de fructe se aliniau pe o poliţă alături de câteva suluri de hârtie pentru rafturi şi un teanc de ştergare de vase. Pe un perete, era prins un poster invitând la o călătorie gratuită până lagator Farm şi, sub el, pe câteva fişe de cartotecă, se solicitau slujbe de baby-sitting sau de amenajat grădinile.

— Spiriduşi? întrebă Evan, dar, în acel moment, Marceau începu să ţipe şi să se zbată căutând să se elibereze.

— Reclama, îi explică Melinda indicând un panou de carton înfăţişând doi spiriduşi cu pielea verde şi căciulite cu moţ, ce încercau să deschidă o conservă de bere.

Braţele lor viu colorate se mişcau în sus şi în jos, iar micul motor care le ţinea în funcţie zbârnâia şi vibra în spatele montajului.

— Marceau e înnebunit după drăcia asta. Acesta îl trăgea spre Evan de încheieturile mâinilor ţipând şi strâmbându-şi buzele. Melinda îi dădu o palmă la fund şi îl ameninţă cu degetul.

— Obraznicule, spuse ea pe un ton de reproş. Cimpanzeul îi trimise o bezea.

Un tânăr cu păr blond şi pistrui îşi făcu apariţia din camera din spate şi privirea i se lumină la vederea tinerei

femei.

— Bună, domnişoară Franklin, rosti el încercând să-şi aranjeze freza, în vreme ce un val de roşeaţă i se întindea pe obraji şi pe ceafă. Ce-aţi dori?

Melinda citi repede lista pe care-şi notase ce trebuia să cumpere: o cutie de vopsea albastră, câteva ţinte, un rulou de bandă elastică şi lucrurile eştute de Zamboni. Evan se simţi mişcat de felul în care ea se interesă atentă de preţul fiecărui lucru, se gândi şi, apoi, se hotărî să le cumpere. Ştia din dosarul ei că stătea prost cu banii, dar faptul de a vedea dovada clară cu propriii lui ochii îl făcu să înteţească strânsoarea în jurul cimpanzeului ce i se răsucea în braţe. Pe Dumnezeul lui, se gândi el, îi va face circul atât de solvabil, încât va fi nevoită să-i ceară aranjamente pentru scutiri de taxe. După ce Melinda termină cu lista, înainte de a-i face totalul, vânzătorul ridică un deget şi îi zise pe un ton misterios, ce-i trăda nerăbdarea:

— Am ceva ce v-aţi dori fără îndoială.

— Într-adevăr? interveni Evan vorbind afectat.

Melinda îl puse la punct cu o privire, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre vânzător.

— Ce anume, Larry? Tânărul se aplecă şi scoase de sub tejghea o maimuţă mecanică prăfuită şi cu blana cam scămoşată. Animalul era îmbrăcat ca un flaşnetar şi avea ataşată de labele din faţă o pereche de talgere metalice.

— Fiţi atentă, rosti vânzătorul şi întoarse resortul jucăriei.

Maimuţica porni să izbească talgerele în ritm de marş. Marcel şi Marceau începură să zbiere, iar Melinda izbucni în râs.

— Îmi amintesc, strigă ea. Cred că am avut şi eu una odată.

— Este originală, rosti Larry cu mândrie întinzându-i obiectul, ca să-l poată studia. Are şaizeci de ani vechime.

Un bătrân care a lucrat într-un circ a venit şi mi-a cerut să i-o vând prin consignaţie. Melinda examina maimuţa ţinând-o la distanţă de Marcel.

— Într-adevăr? rosti ea pe un ton ceva mai ridicat, plin de emoţie.

— Mda. Vrea numai patruzeci de dolari pe ea. Chipul ei se întristă.

— Oh. Păi, e simpatică, dar… Puse jucăria pe tejghea şi umerii i se lăsară în jos. Bătându-l uşor pe spate pe cimpanzeu, adăugă:

— Poate data viitoare.

— S-ar putea ca data viitoare să n-o mai găsiţi, spuse Larry. Ştiţi că tipii de la

Muzeul Ringling trec pe aici destul de des. Melinda se întoarse spre Evan.

— Asta-i muzeul circului din Sarasota. Cei de acolo pun mâna pe toate lucrurile de valoare. Pipăind unul din talgere, se întoarse spre vânzător. Va trebui să renunţ, murmură ea neluându-şi ochii de la jucărie. Mulţumesc că te-ai gândit la mine.

Cu mâna liberă, ridică punga cu cumpărături şi se întoarse plece. Chipul ei avea o expresie plină de melancolie pe care încercă să şi-o ascundă când îl privi pe Evan. În acea clipă, el ştiu ce are de făcut.

— O, nu! strigă el dându-i drumul lui Marceau. Imediat, cimpanzeul se repezi spre reclama cu spiriduşi şi începu să-şi lovească pieptul mic cu pumnii în faţa acesteia.

— Oh, Evan! se văită Melinda şi o luă la fugă după cimpanzeu în vreme ce Marcel se zbătea în strânsoarea ei. Câtă vreme fu distrasă de cele întâmplate, Evan lăsă două bancnote de douăzeci de dolari pe tejghea, luă jucăria şi se grăbi s-o ajute pe Melinda.

— Îmi pare rău, spuse el lăsând obiectul să cadă în punga ei. Mi-a sărit din braţe. Melinda înhăţă braţul

slăbănog al cimpanzeului tocmai când acesta se întindea spre unul dintre spiriduşi.

— Ţi-am spus să fii atent! Evan îşi lăsă capul în jos spăsit şi luă punga.

— Îmi pare rău, repetă el.

— Of, Evan, spuse ea luptându-se cu amândoi cimpanzeii. Nu vorbeam cu tine. Marceau se aruncă spre reclamă ţipând ascuţit şi strâmbându-se. Marcel începu să-şi imite confratele în vreme ce Larry se uita în gol, punând cu mişcări lente banii lui Evan în sertarul casei de marcat.

— Nu, Marceau, ţipă Melinda. Termină!

— Ei, ce-ar fi să-l iei pe Marcel de aici şi să aştepţi afară? zise Evan cu calm. Cred că se întărâtă unul pe celălalt. Ea încuviinţă recunoscătoare.

— Mulţumesc. Oricare ar fi acela care a inventat sintagma *„mai distractiv ca o hoardă de maimuţe”*, se vede clar că n-a lucrat într-un circ.

Îl strânse pe Marcel la piept şi ieşi din magazin ţinându-i un discurs moralizator. Evan reuşi să-l prindă pe Marceau de ambele braţe răsucindu-i-le la spate şi se întoarse spre Larry.

— Cât să-ţi dau pentru reclama aia? întrebă el. Larry înălţă din umeri.

— Nu ştiu, domnule. Nu e magazinul meu.

— Crezi că o altă hârtie de douăzeci ar acoperi costul?

Ar trebui, decise. Evan. Obiectul afecţiunii lui Marcel era jerpelit şi culorile se estompaseră, ceea ce-l făcu să se mire de gustul cimpanzeului în materie de fetişuri sexuale.

— Da, domnule, răspunse Larry, iar Evan mai decise şi că Larry avea stofă de manager.

— Atunci, Marceau, băiete, distrează-te, mai zise el şi eliberă braţele cimpanzeului. Instantaneu, Marceau îmbrăţişa panoul. Primele care cedară fură braţele mobile ale spiriduşilor, ce se desprinseră când el începu să le

ronţăie coatele.

— Doamnelor şi domnilor, declamă Evan, pofta animalică pură întâlneşte fibra lemnoasă pură! Priviţi cum puterea dragostei îi copleşeşte total atât de cimpanzeu cât şi pe spiriduş! Poc. Feţele zâmbitoare ale spiriduşilor şi căciuliţele ţuguiate se îndoiră şi se rupseră. Marceau ridică una dintre bucăţi şi se uită la Evan cu o privire disperată. Micul motor continua să vibreze.

— Întotdeauna îi facem să sufere pe cei pe care-i iubim, intona Evan.

Cimpanzeul îşi coborî privirea spre celelalte bucăţi şi le înghionti. Apoi, aruncă resturile şi întinse braţele spre Evan complet calmat

— Curaj, zise Evan aplecându-se să-l ridice. Marceau se ghemui în braţele lui şi scoase un fel de tânguit jalnic. Evan ridică punga şi se întoarse spre tejghea.

Scoţându-şi portvizitul, mai extrase o bancnotă de douăzeci de dolari şi o carte de vizită, apoi, spuse:

— Larry, te-ai gândit vreodată să-ţi construieşti o carieră în domeniul bancar?

Ce-ar fi să-i telefonezi tipului ăstuia şi să-i spui că eu te-am pus?

Mâzgăli în grabă numele tatălui său şi un număr de telefon din Miami întinzându-i cartea de vizită băiatului vizibil uluit.

— Mamă, Doamne, icni acesta.

— Asta-i ca să scap de tine, continuă Evan pe un ton conspirativ. Oraşul ăsta nu e destul de mare pentru amândoi, înţelegi ce vreau să spun? făcu el semn cu capul spre camioneta Melindei. Larry se înroşi ca un rac fiert.

— Oh, Doamne, ea habar n-are că eu… Privind spre cartea de vizită, adăugă:

— O să-i telefonez chiar acum domnului ăstuia. Evan îl bătu uşor pe braţ.

— Bună idee. Apoi, mergând cu pasul rivalului

învingător, părăsi magazinul. Melinda chibzui că era mai prudent să-şi mănânce îngheţata în camionetă, în loc de a intra în cofetărie; iar, după ce Evan observă că în clădirea vopsită într-un galben vesel se vindea şi sticlă colorată, se declară de acord cu ea. Cimpanzeii îşi puseră cea mai mare parte a îngheţatei pe feţe şi pe burţi, însă se distrară de minune împungându-se cu cornetele din zahăr. Zâmbetul lui Evan semăna cu al unui băieţel când reuşi să-şi termine toată îngheţata, însă deveni de-a dreptul diabolic când linse degetele Melindei a cărei îngheţată de cireşe şi vanilie începuse să se topească.

— Încetează, protestă ea.

— Încercam doar să-ţi fiu de folos, rosti el cu sfială, dar, când văzu privirea ei aprinsă, adăugă: Ei bine, măcar încercam.

— Văd că încă mai încerci, replică ea. Mai târziu, după ce puseră cimpanzeii înapoi în cuşcă şi se îndreptară spre rulota familiei Zamboni, Melinda zise:

— Credeam că ai spus că vrei să mă ajuţi.

Evan o urmări mărşăluind în faţa lui cu spatele drept şi vorbi tărăgănat:

— Jake ăla trebuie să fi fost un tip dat dracului. Ea se răsuci să-l înfrunte.

— Poftim? Ce ştia el despre Jake Hastings? Nici nu-şi dăduse seama că Evan ştia de Jake.

— Nimic. N-avea sens să strice o zi plăcută, reflectă Evan… şi nici ceea ce spera să devină o seară foarte plăcută.

— Mă întorc imediat, adăugă el pornind spre rulotă şi luând punga cu sine.

Îndesă-repede maimuţa sub una dintre pernele brodate de pe patul ei, apoi se opri să absoarbă magia dormitorului Melindei înainte de a reveni la magia prezenţei ei. Pe mâinile lui, care ţineau punga, se unduiră curcubeie aruncate de cristalele şi prismele ce atârnau

suspendate în faţa geamurilor rulotei. O duzină de clopoţei de vânt, inorogi de alamă, inimioare de argint, clovni şi biciclete sunară şi sclipiră când fel trecu mâna printre şiragurile cântătoare. Patul era acoperit cu o cuvertură din dantelă având culoarea ceaiului, peste care tronau nenumărate perne cu funde. Trei păpuşi cu feţe de porţelan îi zâmbiră, de parcă ar fi împărtăşit cu el secretul maimuţicii ascunse şi, mânat de un impuls, îşi duse un deget la buze şoptind „şşş”. Trecu, apoi, pe lângă geamantanul şi servieta sa diplomat asortată, confecţionate din piele neagră şi se grăbi s-o ajungă din urmă tocmai când bătea la uşa familiei Zamboni.

Sophia Zamboni decisese că Evan şi Timmy erau prea slabi. Prin urmare, îi îndopă cu mai multe farfurii de spaghetti, învârtindu-se în jurul lor ca şi când aceştia ar fi fost doi dintre recalcitranţii ei fii. Melinda le zâmbi pe deasupra paharului ei cu vin, aflându-se în afara pericolului dădăcelilor Sophiei, deoarece matroana îşi pierduse cu mult timp în urmă orice speranţă de a o îngrăşa.

Cei doi Zamboni se purtau cu deosebit tact menţinând conversaţia asupra unor subiecte neutre cum erau copiii lor, trecutul circului şi… pretenţiile pe care le-ar avea Evan de la viitoare soţie.

— Dar trebuie să fie blondă, nu? îl întrebă Sophia cu un aer inocent pe când se ridicau de la masă mutându-se pe cele două canapele excesiv umplute.

Evan se tolăni pe una dintre ele sprijinindu-se, într-un cot, lângă Melinda. Aceasta stătea cu picioarele bine lipite, ţinându-şi paharul în poală şi roşind violent în vreme ce Sophia îi dădea înainte. Timmy rămăsese la masă jucându-se cu Topo Gigio.

— Şi, poate, artistă? Păi, şefa Lindy pictează ca Picasso! spuse ea sărutându-şi degetele. Şi, Papa?

— Şi, şi, încuviinţă Guido zâmbindu-i Melindei.

— Da, ştiu, rosti leneş Evan, răsucind o şuviţă a părului Melindei pe unul dintre degetele sale albastre. Am văzut câte ceva din operele ei.

— Cred că a sosit vremea să ridicăm ancora, zise Melinda punând jos paharul. Eu, cel puţin, am mâine o zi grea.

— Şi eu, i se alătură Evan, ceea ce o făcu să-i arunce o privire întrebătoare. O să facem împreună curat în rulota ta, preciză el zâmbind. Iar, apoi, ne apucăm de lucrat la registre.

— Să-mi fac curat în… Melinda rămase cu gura căscată.

— Habar n-ai ce-mi ceri! izbucni ea. Evan afişă un zâmbet anemic.

— Din nefericire, cunosc problema.

— Vii dimineaţă după *mi-o piccolo Timmy*? întrebă Sophia când îl văzu ridicându-se. Bărbatul se înclină deasupra mâinii ei.

— Dar nu prea devreme, pleda Timmy ridicându-şi ochii spre el. Topo Gigio ţipă şi i se sui repede pe mână trăncănindu-i cu viteză în ureche şi trăgându-l de păr.

— Nu prea devreme, promise Evan. Grazie, Sophia, pentru cina delicioasă. Signor Zamboni, noapte bună.

— Eh, poţi să-mi zici Guido, nu supăr.

— Iar eu sunt Evan.

— Evan? Rimează cu Heaven (rai), chicoti Sophia. Melinda îşi dădu ochii peste cap.

— Mulţumim, oameni buni. Ne vedem mâine. Noapte bună, Timmy.

— Noapte bună, şefa Lindy, răspunse acesta cu vocea lui subţire.

Noaptea era atât de liniştită, încât, în vreme ce mergeau spre rulota Melindei, singurul zgomot era făcut de paşii lor. Deasupra, o lună galbenă ca o lămâie stătea suspendată pe cerul de catifea, ornat cu paiete argintii ce

licăreau tainic. În depărtare, se profila silueta lui Pinky legănându-se sub un stejar îmbrăcat cu muşchi spaniol. Toto îşi ridică trompa apucând-o pe Pinky de coadă şi chiţăi.

— I-e dor de mămica lui, murmură Melinda privind scena liniştită din faţa lor.

— Ce s-a întâmplat cu ea? o întrebă Evan atingându-i obrazul. Melinda se răsuci şi urcă scările.

— Jake a cumpărat fân umed. Ea a mâncat şi asta a ucis-o.

— Jake ăsta… Începu Evan urmând-o în rulotă. Melinda se întoarse cu faţa spre el trecându-şi degetele prin păr. Nu aprinsese încă lumina şi trăsăturile chipului lui Evan de-abia se zăreau în penumbră. Totuşi, ochii lui, ca nişte lasere albastre, o străpungeau şi o ardeau cu o intensitate neaşteptată.

— Sunt bucuroasă că ţi-ai convins sora să-l lase pe Timmy să doarmă aici, spus ea. E atât de fericit, încât sper să-l văd printre noi la fiecare sfârşit de săptămână.

Sophia le simte lipsa băieţilor ei. Acum, sunt plecaţi la şcoală, dar se vor întoarce când începe sezonul şi…

— Jake ăsta… reluă Evan şi ochii lui se întunecară, iar privirile lor deveniră mai intense şi mai imperioase.

— Era managerul circului, zise ea. A luat o mulţime de decizii proaste şi am fost nevoită să-l las să plece. Ce ciudat că putea rezuma vechea poveste atât de simplu. La vremea aceea, situaţia în care se aflase din cauza lui Jake i se păruse incredibil de complicată.

— Din cauza lui te temi de mine? o întrebă Evan. Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu însemna nimic pentru mine decât un angajament, şopti ea retrăgându-se cu un pas. În timp ce vorbea, îşi dădu seama că Evan avea dreptate: în parte, îi era teamă de el din cauza lui Jake. Nu, nu-i era frică de el, ci de ce ar fi putut face.

— Evan; du-te acasă acum. Vreau să pleci acasă… Bărbatul se apropie de ea dominând-o cu înălţimea lui. Inima Melindei prinse a bate nebuneşte şi se retrase până se lovi de birou dărâmând o grămadă de lucruri pe jos.

Niciunul dintre ei nu observă. Privirea lui o cercetă din cap până în picioare şi, fără un zâmbet, o prinse de şolduri lipind-o de el.

— Nu, şopti ea când plăcerea o străbătu ca un fulger. Nu vreau…

Inspiră, apoi, scurt când simţi degetele lui Evan alunecând în jos şi cuprinzându-i rotunjimile feselor în vreme ce o privea fără a scoate o vorbă.

— Melinda, rosti el în cele din urmă cu vocea răguşită de dorinţă, dacă n-a însemnat nimic, atunci de ce te lupţi cu mine?

„*Da*, şopti o voce în mintea ei. De ce te împotriveşti? Lasă-l să facă dragoste cu tine, Melinda. Şi tu vrei acelaşi lucru”.

— Nu… nu mă lupt. Inspirând adânc, îşi propti palmele pe pieptul lui şi-l împinse.

— Doar… du-te acasă, încheie ea.

— Sunt acasă. Evan se apropie din nou cuprinzându-i umerii în palme. Pe urmă, le coborî de-a lungul braţelor ei până ce-i prinse degetele aducându-şi-le la buze.

Gura lui era moale şi caldă, iar când îşi trecu limba peste vârfurile degetelor ei, Melinda se cutremură. O senzaţie fierbinte şi fluidă se concentra în partea de jos a pântecelui ei împrăştiindu-se în afară şi făcând-o să se simtă lipsită de vlagă, ameţită şi… dornică.

— Ce vrei să spui prin faptul că eşti acasă? reuşi ea să articuleze. Doar stai la sora ta.

— Cine ţi-a spus aşa ceva? răspunse el prinzându-i ambele mâini cu o mână, cu cealaltă netezind cutele pe care încruntarea i le săpase pe frunte. Melinda, am să locuiesc aici. Cu tine.

— Cu… poftim?

— Unde altundeva să dorm? Cu cei doi Zamboni? Cu Boris? în hambar?

Ea se smuci din strânsoare şi ochii ei de topaz absorbirea lumina scăzută strălucind asemenea unor văpăi.

— În hambar e numai bine, domnule Kessel. Cine te crezi? Nu mă poţi anunţa, pur şi simplu, că te muţi la mine! Ochii ei se îngustară aruncând flăcări.

— Sau asta face parte din plata pe care ţi-o datorez?

Evan fu şocat, deşi n-o arătă. Aşa îl vedea oare ea – ca un fel de brută care ar pretinde o răsplată ca s-o ajute? cu ce fel de oameni avusese de-a face în trecut? Instantaneu, o eliberă.

— Melinda, ce ţi-a făcut bărbatul acela? întrebă el cu blândeţe, mângâindu-i părul.

— Nimic, repetă ea. Nimic-mie, personal. Dar… aproape că mi-a distrus circul. Vocea ei scăzu, luând o nuanţă de seriozitate şi devenind aproape ameninţătoare.

— N-am să mai permit niciodată nimănui să facă aşa ceva.

— Iubito, eu nu vreau să-ţi distrug circul; eu vreau să-l salvez.

— Aşa zicea şi Jake. Şi îi plăcea să facă demonstraţii de forţă. Doar că nu-i păsa. Şi nici nu înţelegea. Îşi umezi buzele aruncând priviri speriate ca o căprioară încolţită.

— Şi nici tu nu înţelegi. Eşti un bancher, un orăşean. Tu…

— Destul, zise Evan amuţind-o cu un sărut atât de dulce şi atât de tandru, încât Melinda simţi că se topeşte. Buzele lui se apăsară pe ale ei fără să ceară nimic: liniştind-o şi reconfortând-o, ca un balsam calmant şi tămăduitor ce i se infiltra în vene. Îşi întinse palmele pe spatele ei şi îi masă cu degetele muşchii încordaţi, trecând într-un du-te-vino, cu mişcări mângâietoare, de-a lungul

fibrelor lor întinse.

— Sunt atât de îngrijorată, atât de îngrijorată, murmură ea când el încheie sărutul şi-i sprijini capul pe umărul său. Am obosit să îmi tot fac griji.

— Aş, aş. E-n regulă. Inspiră adânc. Totul e-n ordine. Melinda inspiră profund, reţinu aerul în piept, apoi expiră. Şi îşi dădu seama că se afla în braţele lui.

— Mi-e bine acum, zise ea ridicându-şi capul. Arăta trasă la faţă şi Evan îi atinse obrazul înainte de a o sălta în braţe îndreptându-se spre dormitorul ei.

— Lasă-mă jos! comandă ea luptându-se să-i sară din braţe. Evan o ţinea strâns. Evan, o să ţip.

— Nu, n-ai s-o faci. N-am de gând să-ţi dau vreun motiv. Pe urmă, o întinse pe cuvertura dantelată-şi inima i se strânse la vederea buclelor ce i se învolburaseră în jurul capului. Cu o mişcare îndemânatică îi prinse un picior între coapsele lui şi îi scoase cizma, apoi procedă la fel şi cu celălalt. Se întoarse şi i le aşeză pe saltea masându-le tălpile, iar zâmbetul lui stins era luminat de umbrele palide făcute de razele lunii, filtrate prin cristalele de la fereastră.

— Vorbeşte-mi despre Jake, o îmboldi el. Spune-mi absolut totul.

— Evan…

— Spune-mi, insistă el. Descarcă-ţi sufletul. Melinda ezită, însă, în cele din urmă, încuviinţă. Avea dreptate. Trebuia să aibă încredere în cineva. Şi, în acele clipe, în liniştea deplină, înconjurată de bunătatea şi interesul lui, tentaţia de a-i împărtăşi problemele ei se dovedi prea mare pentru a-i rezista.

— Am continuat să-l ţin aici din cauza lui Happy Pappy, spuse ea chinuindu-se să nu cedeze în faţa senzaţiei de slăbiciune provocată de mângâierile lui deliberate. Uneori, încă mai uit că circul este al meu acum. Am impresia că-l păstrez pentru Happy Pappy, pentru ziuă

când se va hotărî să se întoarcă.

— El e cel care ţi-a vândut circul, observă Evan. Melinda încuviinţă şi un geamăt uşor îi ieşi de pe buze când mâinile lui porniră în susul picioarelor ei, ca să-i frecţioneze gleznele.

— Plăţile pe care i le faci în contul datoriei reprezintă povara uriaşă pe care o porţi, continuă el revenind la tălpi. Îi scoase şosetele şi îşi trecu degetele printre cele ale picioarelor ei. Drept răspuns, talpa i se arcui şi un şir de furnicături izbucni urcându-i în lungul picioarelor şi instalându-i-se între coapse.

— Trebuie să-i plătesc în fiecare lună, mărturisi ea.

— Asta înseamnă că nu-i mai datorezi nimic altceva.

— Nu, nu e vorba despre asta. Circul este o moştenire. De-a lungul generaţiilor, păstrăm şi preţuim tradiţiile, pentru a le trece mai departe. Happy Pappy a ales să-mi lase mie circul, deoarece avea încredere că o să am grijă de el.

— Şi, într-adevăr, aşa faci, o linişti el frământându-i muşchii ca pe lut. Melinda înghiţi în sec. Trupul părea să i se distanţeze de minte.

— Mi-a spus că Jake mă poate ajuta, însă era îngrozitor, continuă ea închizând pleoapele ademenită de adânca stare de somnolenţă ce-i invada trupul. Obişnuia să se ducă la sediile unor misiuni de unde angaja vagabonzi. Umblau beţi mai tot timpul şi se purtau urât cu animalele. Unii dintre artiştii mei n-au mai putut suporta şi au plecat.

— Şi de ce ţi-a trebuit atâta vreme-ca să-i faci vânt? Ea suspină.

— Păi, din cauza lui Happy Pappy. Şi mi-era teamă. Aveam contract cu el. Evan încuviinţă.

— Da. Ştiu. Îi lăsă picioarele pe pat strângându-i tălpile pentru ultimă oară înainte de a se apleca şi a-i săruta bărbia. Melinda se încruntă.

— De unde ştii?

— Sunt bancher, răspunse el. Ştiu tot felul de lucruri.

— Mi-a fost frică să-ţi spun, şopti ea. M-am gândit că mă vei considera o cauză total pierdută. Bărbatul o sărută pe frunte îndepărtându-i părul de pe ea.

— Dormi, şefa Lindy. Încetează să mai încerci să-mi ghiceşti motivaţiile şi odihneşte-te. Luă, apoi, o pernă zdrenţuită de pe canapea şi o pătură veche ce zăcea pe un scaun pliant de lângă pat.

— Unde te duci? îl întrebă Melinda ridicându-se şi proptindu-se în coate. Curcubeie prinseră a-i sclipi în buclele de culoarea mierii.

— În hambar, răspunse el. Noapte bună.

— Oh, Evan, nu… Imediat îşi coborî privirea impunându-şi să nu-i ceară să rămână. Era mai bine să plece, deşi îi părea rău că urma să doarmă în hambar.

— Noapte bună, rosti ea. Evan o mângâie pe obraz, pe urmă îşi aruncă pătura pe umăr şi plecă. Melinda îi auzi tenişii zdrobind resturile de pe podea, apoi uşa şi, în cele din urmă, în rulotă se instala o linişte deplină. Rămase nemişcată, fără a-şi mai scoate restul de haine, privind fix în tavan şi ascultând bătaia rapidă a pulsului în tâmple. Cleo sări în pat şi i se instala lângă umăr torcând.

— Oh, Cleo, am dat de necaz, murmură Melinda. Cred că încep să mă îndrăgostesc. Cleo căscă şi se cuibări mai bine.

— De parcă ţi-ar părea, mormăi stăpâna ei… Pisica flutură leneş din coadă şi închise ochii. De-a lungul orelor lungi ale nopţii, Melinda rămase într-o stare de agitaţie, cu ochii larg deschişi, pironind tavanul cu privirea.

CAPITOLUL 5

— Probabil că am visat noaptea trecută, scrâşni Melinda ducând o altă cutie de vechituri spre camioneta lângă care Evan stătea în aşteptare, cu mâinile în şolduri şi cu picioarele depărtate. Era îmbrăcat cu un şort bej, o

cămaşă albă şi cu tenişii lui pătaţi, iar părul îi era umed şi ciufulit. E imposibil să fi fost atât de drăguţ, continuă ea. E un adevărat tiran!

— Cum merg treburile înăuntru? se interesă el. Se vede suprafaţa biroului? Melinda îi puse în braţe cutia grea ştergându-şi palmele pe pantalonii ei scurţi, albaştri.

— Nu, răspunse ea îmbufnată. Nu încă.

— Nu-i nimic, ajunem şi acolo curând. Evan o aşeză deasupra unei duzini de cutii similare şi şortul i se ridică în sus, pe picioare, expunându-i partea din spate a coapselor bronzate.

— Ai pus chitanţele în pungile de la băcănie?

— Da.

— Bine, rosti el fără să zâmbească. În spatele lor, Sophia antrena poneii în arena rezervată exerciţiilor. Erau şase în total, nişte mânze de culoare crem, ce sforăiau şi se cambrau când ea pocnea din biciul lung pe deasupra capetelor lor.

— *Bambinas*! le dojeni ea. Pas lateral, pas lateral! Şefa Lindy, copilaşii ăştia nu ascultă de Mama! Ca pentru a-i întări spusele, unul dintre ponei se cambra scuturându-şi coama şi bătând aerul cu copitele din faţă. După aceea, nechează când Sophia se luptă s-o aducă la ordine trăgând de frâul albstru cu ţinte argintii.

— Of, Doamne, oftă Melinda depărtându-se de camionetă. Stai, Sophia, dă-mi voie să încercau. Evan o prinse de braţ.

— Nu, n-ai să încerci. Te întorci la rulotă şi umpli o altă cutie cu gunoaie.

Melinda îl fixă cu privirea şi buzele i se desfăcură simţind înteţirea strânsorii pe braţul ei.

— Poftim?

— M-ai auzit, spuse el cu o voce gravă.

Pe piepţii cămăşii lui, transpiraţia formase o pată în formă de V; când o privi, o altă picătură i se prelinse pe

partea laterală a chipului frumos modelat.

— Scuză-mă, dar eu conduc aici, ripostă ea ridicându-şi bărbia. Încercă să-şi smulgă braţul din strânsoare, însă fără succes.

— Nu, nu-i adevărat. Mi-ai predat mie conducerea când ai fost de acord să-mi accepţi ajutorul.

— De acord? rosti ea aproape înecându-se. Asta-i bună!

Suspinând, îşi lăsă capul în jos gândindu-se la banii de care avea atâta nevoie. Soarele îi străluci în păr poleindu-i buclele cu aur şi aramă.

— Foarte bine. Ai câştigat. Sophia, te voi ajuta mai târziu.

— Aşa-i mai bine, zise Evan, însă nu-i dădu drumul, în schimb, o răsuci cu faţa spre el; ochii lui albaştri erau reci ca oţelul, iar linia maxilarului, rigidă.

— Ăsta-i doar începutul, spuse el. Până o să termin cu tine, vei avea o şansă în lupta cu comisia de împrumuturi.

— Nu văd cum, îmi va folosi la treaba asta faptul de a-mi face curat în rulotă.

— Mă va ajuta pe mine. Refuz să lucrez într-o cocină de porci.

— Cocină?! se stropşi ea, însă Evan o reduse la tăcere punându-i un deget pe buze. Cu cealaltă mână, răsuci nişte şuviţe libere aflate în spatele urechii.

— M-ai auzit. Cocină. Vreau să fie totul lună până la căderea serii.

— Toată rulota? se răsti ea îndepărtându-i degetul şi aruncând flăcări din priviri. E imposibil şi ştii prea bine acest lucru. El reflectă numărând cutiile aflate grămadă în camionetă şi privind spre rulotă ca pentru a calcula câte mai erau necesare, pentru îndepărtarea rămăşiţelor.

— Prea bine. Atunci, numai partea unde ai biroul. Melinda suspină.

— Habar n-ai ce-mi ceri, mormăi ea. Nu-mi stă în fire

să fiu ordonată.

— Înainte să termin cu tine, faptul ăsta va constitui o a doua natură a ta.

Cu aceste cuvinte ameninţătoare, Evan se întoarse la sarcina ce o avea de îndeplinit. Melinda îl urmări, îl auzi gâfâind şi-i văzu muşchii braţelor mişcându-se şi încordându-se când găsi un loc pentru cutie. Apoi, îl bătu, cu prudenţă, pe spate.

— Da? întrebă el întorcându-se.

— Nu-i nevoie să faci asta, murmură ea. Dacă-mi laşi mie lista, mă ocup eu de toate. Bărbatul zâmbi şi pielea i se încreţi la colţurile ochilor. Când văzu mina serioasă a Melindei, tensiunea îi dispăru de pe chip.

— Te enervează să primeşti ordine de la mine, nu-i aşa? Ea ridică din umeri.

— Ştiu că plănuiseşi să pleci în vacanţă, asta-i tot.

— Ha! Eşti doar un antreprenor de modă veche care vrea să fie lăsat în pace, să dea de belea în felul lui. Ei bine, nu voia chiar să fie lăsată în pace.

Nu de tot: la naiba, habar n-avea ce voia!

— A trecut ceva timp de când n-am mai lucrat cu un proprietar unic, continuă el. M-am obişnuit să dau ordine cuiva care are mai puţinămândrie investită în colaborarea noastră. Melinda încuviinţă anemic. Dar nu mândria îi uscă gâtul când buzele lui se destinseră într-un zâmbet de un incontestabil farmec.

— Şi mai ştiu că te simţi obligată faţă de Hanrahan. Ea încuviinţă din nou.

— O să încerc s-o iau mai încet, spuse el. Bănuiesc că, pur şi simplu, m-am obişnuit să preiau conducerea.

— Cred că e o trăsătură de familie, adăugă pe un ton sec. Deci, facem armistiţiu? îi întinse el mâna. Fără un cuvânt, Melinda i-o strânse pierzându-se în ea. Cum era scăldat de lumina soarelui şi cămaşa îi strălucea pe trupul sculptural, reacţia pe care-o trezi în ea o făcu să vorbească

din nou.

— Dar vreau să fie clar că vom fi doar parteneri de afaceri, e-n regulă? Vreau să spun, nu… nimic altceva. Evan se rezemă de camionetă încrucişându-şi picioarele la glezne şi ţinând-o încă de mână.

— Aş spune că ne-am aventurat deja *„nimic altceva”*. Nu e chiar atât de rău, nu-i aşa? Un roz delicat i se întinse Melindei pe obraji şi pe-frunte şi se văzu nevoită să-şi dreagă glasul înainte de a vorbi.

— Ar fi… stânjenitor.

— Prostii.

— Nu, vorbesc serios, insistă ea trăgându-şi mâna dintr-a lui.

— Asta înseamnă că va trebui să rămân în hambar? Bărbatul făcu o grimasă şi îşi frecă spatele, apoi îşi întinse braţele deasupra capului fără a-şi da seama ce efect aveau mişcările lui asupra ego-ului ei.

— M-am gândit cum dormi de una singură în patul acela imens în vreme ce eu nu am decât o saltea de fân şi o pătură subţire, zise el. Şi e al naibii de incomod când trebuie să mă duc la baie.

— Oh. Nu se gândise la asta.

— Poţi folosi baia mea, spuse ea repede. Privatele nu sosesc decât peste trei săptămâni sau cam aşa ceva.

— Private? întrebă el ridicând o altă cutie în bena camionetei. Să presupun că asta înseamnă toalete portabile?

— Da. Jake nu comandase niciuna câtă vreme fusese la conducerea circului. Spunea că muncitorii se pot duce în tufişuri. Necazul era că, în jumătate din locurile unde dăduseră reprezentaţii, nu existgu deloc tufişuri. Cât despre somnul din noaptea trecută, nu prea avusese parte de el. Nici măcar nu se ostenise să mute pernele şi păpuşile; uitându-se în tavan, ascultase zornăitul lanţurilor de la picioarele elefanţilor şi sforăitul de felină al lui Rex.

Şi bătăile neregulate ale propriei inimi de fiecare dată când i se părea că aude paşii lui Evan apropiindu-se de rulotă.

— Ei bine, şefa Lindy, eşti tare miloasă, spuse el tachinând-o doar pe jumătate. Ezită puţin, apoi o întrebă: …

— Ai găsit… ăă… ceva interesant în rulota ta noaptea trecută?

Numai înţelegerea faptului că-l cunoştea doar de două zile şi niciodată nu fusese atrasă de un bărbat la fel de mult pe cât o atrăgea Evan o emoţiona. Simplul fapt de a se gândi la el îi făcea palmele să transpire şi trupul să i se înfioare. Problema era că, de fiecare dată când o privea, se simţea ca pusă pe jar. Dar, oricât de mult ar fi tulburat-o, instinctul îi spunea să-i facă vânt înainte ca el să poată provoca stricăciuni ireparabile. Asta era tot. Nimic care să zguduie planeta.

— Nu nimic, răspunse ea. De ce vrei să ştii?

— Oh, mă întrebam doar. Cu toată curăţenia asta radicală, e imposibil că nu faci nişte descoperiri arheologice importante. Îi zâmbi strâmb şi aranjă altfel două, cutii în camionetă.

— Foarte nostim, Evan. Te anunţ că ştiu unde se află fiecare lucru în rulota aia. S-ar putea să-ţi pară puţin probabil… Brusc, îşi ţuguie buzele, fiindcă Timmy se strecură între ei şi îşi îmbrăţişă unchiul prinzându-l de talie.

— Hai! O să ne urcăm la trapez! strigă el. Evan clătină din cap zâmbindu-i cu căldură însă ferm hotărât să refuze.

— Nu, morcoveaţă, avem de lucru.

— Ei, haide!

— Putem merge data viitoare, rosti Evan. Trebuie s-o ajutăm pe şefa Lindy.

— Dar mama n-o să mă mai lase să vin o săptămână

întreagă!

Timmy îl trase de cămaşă şi se uită rugător la el. Melinda îi observă expresia şovăitoare şi îşi aminti cât de aspru şi de răutăcios îi păruse prima dată când îl întâlnise. Cât de îndârjit fusese numai cu cinci minute în urmă.

Dur la suprafaţă şi moale în interior asemeni bezelelor prăjite la focurile de tabără-aşa era vicepreşedintele executiv Kessel, exponent al despotismului.

— Oh, Evan, insistă ea. O să vă ia doar o jumătate de oră sau cam aşa ceva. Guido a întins deja plasa, adăugă ea, observând-o pentru prima oară dincolo de arena poneilor, unde Sophia încă se mai lupta cu mânzele ei recalcitrante.

Timmy profită de acest nou asalt asupra rezistenţei unchiului său.

— Te rog, unchiule Evan. Cel vizat închise ochii şi clătină din cap.

— Foarte bine. Cred că va fi destul timp pentru ambele treburi.

Melinda îl privi radioasă, ştergându-şi mâinile pe şort. Îi plăcea trapezul, senzaţia de a zbura mult deasupra taberei, unde vârfurile copacilor îi gâdilau degetele de la picioare.

— Grozav! Mă duc să-mi iau un elastic pentru păr, spuse ea. Evan ridică o mână s-o oprească.

— Cred că ai de curăţat o rulotă. Melinda rămase cu gura căscată.

— Evan! Doar nu vrei să spui că te duci să te distrezi în timp ce eu muncesc ca o sclavă!

— Eu am o obligaţie faţă de nepotul meu, răspunse el. Tu ai o întâlnire cu soarta. Vino, Tim. Oh, era răutăcios. Melinda îşi înfipse mâinile în şolduri şi îi urmări cu privirea. Timmy ţopăia şi dansa în jurul picioarelor lungi şi zvelte ale lui Evan.

Individul se mişca având graţia unei girafe, reflectă

ea, incapabilă să nu admire felul în care i se ondulau şoldurile. Fesele lui mici erau încordate, cu muşchi fermi şi… of, atât de tari… putea fi sigură de asta.

— Oh, Melinda, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi ea intrând cu paşi apăsaţi în rulotă. E un broscoi, aşa după cum ai bănuit din primul moment.

Cutiile fuseseră încărcate una după alta cu „comorile" ei-vechituri de care nu se îndurase să se despartă – dar Săgeata de Argint arăta la fel de răvăşită ca mai înainte, dacă nu cumva şi mai mult. Demoralizată, se trânti pe scaun alungând-o pe Cleopatra şi ridică grămezi de hârtii, pixuri şi blocnotesuri pe care le lăsă, apoi, să cadă în vreme ce-şi rodea buza de jos.

După cum observase el cu justeţe, o irita autoritatea pe care şi-o arogase asupra ei. Cum i-ar fi plăcut lui să dea cineva buzna şi să-i spună cum să-şi facă treaba? Păi, probabil că asta ar fi depins de faptul dacă supravieţuirea companiei era ameninţată sau nu. Evan era un om raţional şi calm care, mai mult ca sigur, nu lua hotărâri sub presiunea emoţiilor. Probabil că nimic nu reuşise vreodată să-l facă să se enerveze.

— Probabil că e plăcut, bombăni ea. Dar nu e mai puţin adevărat că nu poţi fi raţional când lucrezi la circ. N-ai rezista nici cinci minute.

Trase mai aproape o altă cutie şi aruncă în ea un pachet de şerveţele *Kleenex* pătate de vopsea. Hmm, pixurile astea ar mai putea fi bune. Găsi o bucată de hârtie şi începu să deseneze cerculeţe mici pe ea. Of, ce importanţă avea? Oricum, el tot îi va spune să le arunce. Omul ăsta era necruţător.

Cum putea suporta munca de birou? se întrebă ea. Ar muri dacă ar trebui să stea pe un scaun de la nouă la cinci închisă într-un spaţiu mic ca Rex în cuşca lui.

Slavă Domnului că Happy Pappy îi vânduse ei circul. „*Evan are dreptate,* îşi zise ea. *Eu ar trebui să stau aici*

văzându-mi de treabă, iar el ar trebui să se distreze mai mult”.

Probabil că nu prea avea parte de aşa ceva în meseria lui – Dumnezeule, cu ce privire feroce o întâmpinase în aceea primă zi.

Cum era linişte, îl auzi pe Guido încurajându-l pe Timmy şi numărând.

— Unu şi doi şi acum! *Şi! Perfect!* Acum dumneata, signor Evan. Înainte şi înapoi cum învaţă Guido. Melinda nu rezistă să nu tragă cu ochiul. Împinse scaunul în spate şi se duse la uşă. Ceea ce văzu o făcu să-şi ţină răsuflarea. Evan îşi scosese cămaşa şi cutia lui toracică se dilata în vreme ce se legăna în mâini, cu muşchii pectorali scoşi în afară şi abdomenul tras înăuntru. Coapsele lui solide îl propulsau tot mai sus, mereu mai sus în aer, curbura spatelui fiindu-i accentuată de poziţie, iar muşchii superiori ai acestuia mişcându-se în sus şi în afară şi lucind din cauza efortului. Guido îi împrumutase o banderolă roşie pentru frunte şi o pereche de benzi elastice, negre, pentru încheieturile mâinilor iar, acum, arăta absolut exotic, ca un ţigan făcut să zboare prin aer cu cea mai-mare uşurinţă.

— Acum ne întoarcem, anunţă Guido întinzându-şi braţele. Stătea împreună cu Timmy pe o mică platformă la capătul sârmei făcându-i semn lui Evan să nu mai mărească balansul.

— Înainte şi înapoi, *şi, şi*, rostea Guido ritmic. Acum, tu ridică picioarele şi fii gata sărit unde stau eu. Melinda îşi ţinu respiraţia. Pericolul era foarte mic într-adevăr. Nu se aflau la prea mare înălţime, însă spera ca, Guido să-l fi învăţat cum să aterizeze în plasă.

— Acum, sări! strigă Guido şi Evan execută manevra perfect. Făcu un mic salt în aer, îşi strânse braţele şi ateriza pe platformă cu spatele drept şi genunchii flexaţi. Timmy aplaudă şi strigă „hop la”. Evan râse scoţându-şi

banda de pe frunte, iar Guido îi strânse mâna. Avea chipul îmbujorat şi părea teribil de mândru de el însuşi.

— Aşa, primul pas *buno*.

— Guido, vrei să spui că eşti plătit să faci asta? îi adresă Evan o întrebare retorică, scuturându-şi părul ca un pudel. Melinda zâmbi slab.

— *Şi*. Mult, se confesa Guido trăgându-i lui Evan un pumn în coaste. Tu gândeşti poate îţi place să te alături la circ? Eu pot face la tine loc în program. Noi facem şefa Lindy să plătească puţin mai mult şi Mama… ea face la tine un costum molto şic.

— Nu ştiu cât de bine va primi şefa Lindy propunerea asta, zise Evan privind chiar în acel moment în direcţia ei. Melinda sări iute, dispărând din pragul uşii şi îndesă în cutie un felinar de vânt spart.

— Doar facem şefa – Lindy să plătească puţin mai mult, bombăni ea. De parcă-mi pot permite şi ce le plătesc acum! Totuşi, Melinda ştia că nu asta îi provocase bruscul şcces de furie. Era doar un mijloc de apărare, o persiflare, un mod de a ascunde mica şi ridicola flacără a speranţei că Evan ar fi de acord să lucreze cu *Fantasticii Zamboni*. Ei, dar asta ar fi incredibil! îl şi vedea pe Evan părăsindu-şi stilul de viaţă ca să se lase în voia unui impuls de moment-ceea ce nu ar fi fost deloc practic! Sau târându-şi picioarele prin noroi, mâncând conserve de chili la cină şi dând ajutor la ridicarea cortului circului într-o noapte furtunoasă, în vreme ce picăturile de ploaie l-ar lovi cu puterea unor gloanţe. Ce glumă! Parcă-l şi vedea!

— Să plece de acasă şi să se alăture circului, mormăi ea pufnind, tentată fiind să ridice un capăt al biroului şi să lase tot ce era pe el să alunece în cutie.

Dar Evan îi spusese că trebuie să găsească toate chitanţele. Evan, tiranul, care învăţa să zboare la trapez.

— Să se alăture circului şi să se îndrăgostească de frumoasa proprietăreasă, care avea situaţia sub control şi

nu avea nicicând probleme. Astea erau poveştile rezervate spectatorilor care plăteau. Din câte ştia ea, Evan Kessel era un om pragmatic, ce nu credea în poveşti.

Deveni sigură de acest fapt când, trei zile mai târziu, individul o anunţă că descoperise cum puteau fi economisiţi mii de dolari.

— Nu mai folosi cortul, zise el radios frecându-şi pieptul prin tricou.

Pe acesta scria *fantasticii Zamboni! Cuceritorii văzduhului!* iar mânecile lui îi rotunjeau umerii scoţându-i şi mai mult bicepşii în evidenţă. Se plimbau împrejurul taberei în vreme ce Melinda pregătea animalele pentru noapte. Nici măcar nu se uită la el şi aruncă un alt cub de zahăr în gura unuia dintre ponei. Se adunaseră în jurul ei ca nişte gâşte, bătând din copite şi împingându-se unul pe celălalt, iar conţinutul cutiei cu zahăr dispăruse rapid.

— Evan, ştii că nu pot face asta, rosti ea chicotind când micile boturi umede îi gâdilară abdomenul dezgolit. Bluza ei roz, de bumbac, era legată imediat sub sâni oferindu-le cale liberă spre una dintre cele mai sensibile porţiuni ale anatomiei ei. Poneii îşi frecară boturile de şalvarii ei asortaţi, căutând şi alte bunătăţi, neştiind că nu are buzunare în care să ascundă morcovi şi mere.

— De ce nu? se interesă el. Deodată îşi îngustă privirea şi exclamă:

— Hei, ăla nu e zahărul meu? Melinda privi în jos, la cutie, şi buclele i se revărsară în faţa umerilor.

— Vai, Doamne. Ăsta era zahărul tău pentru cafea? Am crezut că era cutia aceea de rezervă, cumpărată pentru mine. Evan îi luă, suspinând, cutia din mână şi o răsturnă cu fundul în sus. Din ea, căzu pe pământ ultima bucată, repede înhăţată de cel mai apropiat ponei.

— Deja ai terminat cutia de rezervă. Nu mai ţii minte? Melinda ridică din umeri.

— Oricum, n-ar trebui să-l mănânci. Este dăunător

sănătăţii. Ridicându-şi mâinile deasupra capului, adăugă:

— S-a terminat, copii. E vremea de culcare. Prinzând unul dintre frâuri, îl conduse pe poneiul care-l purta spre îngrăditura din aluminiu.

— Cortul, repetă Evan apucând un alt frâu. Îţi secătuieşte resursele financiare.

— Chiar îţi poţi imagina un circ de modă veche fără cort? întrebă Melinda lovind pe crupă poneiul ce intră repede în ţarc. Ar fi ca un circ fără clovni.

— Nu, nu-i aşa. Niciunul dintre rivalii tăi nu-l mai foloseşte. Toţi dau reprezentaţii pe stadioane şi în arenele sportive. Ea suspină îndemnând un alt ponei să intre în ţarc.

— Ăla nu mai e circ. Şi, oricum, niciunul dintre ei nu vrea să creeze o atmosferă retro. Nici nu discut, Evan. Nu este o alternativă de luat în considerare.

— Ar fi preferabil să fie, spuse el. Altfel îţi iroseşti timpul de pomană… ca şi pe al meu, de altfel. Brusc, deveni ţâfnos şi se încruntă pierzându-şi răbdarea cu mânza lui şi lovind-o uşor pe crupă. Animalul necheză şi intră în goană în ţarc.

— Cum? întrebă Melinda zăvorând poarta după ultimul ponei şi încruntându-se. Ce vrei să spui? Pe chipul lui se aşternuse iar grimasa profesională ce îi subţia buzele pline şi moi într-o dungă roz-deschis. Ochii de lapis-lazuli o sfredeliră ca şi când ar fi dorit s-o facă să înţeleagă, prin simpla intensitate a privirii, ce anume dorea să-i comunice.

— Vreau să spun că stai mai prost decât mi-am imaginat, Melinda. Dacă nu iei măsuri drastice, vei pierde totul. Eu mă aflu aici ca să te ajut, însă nu vreau să-ţi las barca să se scufunde după ce ţi-am dat o găleată. Înţelegi ce vreau să spun?

Fără să-şi dea seama, degetele lui trăgeau de capetele înnodate ale bluzei ei. Melinda îşi arcui sprâncenele şi îşi ridică ochii spre Evan pe măsură ce

pătrundea înţelesul spuselor lui.

— Of, ce ştii tu? izbucni ea. Eşti aici doar de câteva zile şi deja prevesteşti sfârşitul lumii.

— Melinda, rosti el cu calm. Ştiu. Îmi pare rău, iubito, dar ştiu că am dreptate în privinţa asta. Ea inspiră scurt.

— Sunt… chiar în aşa de mare încurcătură?

— Da.

— Oh, oftă ea jucându-se cu capetele bluzei. O, ştiam că ar trebui să strâng cureaua, dar am crezut…

— Dacă ţi-ai fi ţinut registrele la zi, ai fi văzut că ai cheltuit mai mult decât ai încasat, zise el. Cu mult.

— Dar am fost foarte atentă, protestă ea. M-am gândit că dacă le-aş putea cere tuturor să le plătesc mai puţin până când plecăm în turneu… Evan clătină din cap.

— Melinda, n-ai prea dat atenţie realităţii. Nu poţi conduce afacerea asta cu capul în nori.

— Oh, făcu ea din nou cu ochii pironiţi în pământ, părând atât de şocată şi speriată, încât Evan se blestemă că fusese nejustificat de aspru. Ştia că avusese necazuri din cauza lui Jake şi că ultimul sezon reprezentase un coşmar pentru ea. Şi că singurul lucru pe care-l mai putea face era să continue să ţină circul pe picioare de la o zi la alta. Însă, în acelaşi timp, era o femeie de afaceri, iar el încerca să comunice tocmai cu această latură a personalităţii ei. Comisia de împrumuturi n-avea să umble cu ocolişuri şi nici nu avea s-o scuze că făcuse câteva greşeli. Lor nu le păsa că zâmbetul ei se lua la întrecere cu soarele şi că avea în inima ei atâta dragoste, încât era de ajuns pentru întreg circul şi, în plus, şi pentru un băieţel trist. Pentru a o salva de indiferenţa lor, trebuia să fie necruţător.

Şi, totuşi, cum stătea acolo zdrobită, cu luna atârnând în spate, încât se părea că îi duce povara pe umeri, nu se putea gândi la ea ca la o femeie de afaceri. Ea

era Melinda, cea care crea fantezii şi vise de circ. Iar el dorea cu disperare s-o ia în braţe şi să-i spună că totul era în ordine, că nu trebuia să ia decizii greu de suportat şi că nu exista niciun pericol. Poate că ea avusese dreptate când încercase să preîntâmpine orice relaţii personale ce s-ar fi putut naşte între ei.

Poate; dar el ştia că ar fi fost imposibil să nu cedeze în faţa legăturii ce părea să-i tragă unul spre celălalt, oricât de tare ar fi negat ea faptul. Fiindcă ştia că era atrasă de el; vedea acest lucru în felul cum îl privea, îl simţea în vocea ei când îi vorbea. Pur şi simplu, ştia.

— Melinda, iubito, rosti el întinzând mâinile spre ea. O să te ajut. Dă-mi voie să te ajut.

— Evan, gâfâi ea retrăgându-se şi trecându-şi o mână prin păr. Evan, mi-e frică.

— Ştiu, iubito. Vino la mine şi lasă-mă să-ţi alung temerile.

— Dar mi-e… mi-e frică şi de tine. Melinda încercă să zâmbească, însă nu reuşi.

— Nu trebuie să-ţi fie, hoinaro, şopti el. Se apropie de ea şi o luă în braţe. Melinda îngheţă vreme de o clipă, apoi cedă în faţa atracţiei inexorabile dintre ei lăsându-se moale în îmbrăţişare. Închise ochii şi-i simţi căldura ce o învăluia, corpul lui masiv reprezentând un scut în calea loviturii pe care tocmai i-o aplicase.

Se lipi de el, oftând adânc şi îndelung în vreme ce el o ţinea legănând-o uşor.

— Şşt, o linişti Evan şi ea încuviinţă, iar mâinile ei mici îi înconjurară mijlocul agăţându-se de tricoul Zamboni. O să se aranjeze totul, murmură el, iar Melinda încuviinţă din nou în timp ce lacrimile începură să-i alunece pe faţă.

Bărbatul o conduse spre rulotă. Chiar în acel moment, Boris apăru de după colţ cu o sticlă de vodcă într-o mână, fluturând-o pe cealaltă în semn de salut.

— E bună seara, bolborosi el. Şefa Lindy, eu mă întreb dacă…

— Mai târziu, spuse Evan trecând pe lângă rusul ce se legăna. Şefa Lindy nu trebuie deranjată.

— Nu, e în regulă, interveni ea strângându-şi ochii. Ce s-a întâmplat, Boris? întrebă ea însă Evan scutură din cap şi o forţă să-l urmeze.

— Orice ar fi, poate aştepta, zise el. Boris îşi lăsă capul într-o parte observând obrajii pătaţi de lacrimi ai Melindei şi, mutându-şi privirea la Evan, îşi ţuguie buzele.

— E-n ordine să aştept, declară el şi porni agale mai departe.

Câţiva paşi mai în colo, începu o versiunet bizară a cântecului *Bărcile de pe Volga* şi Melinda reuşi să chicotească.

— Of, Boris, spuse ea suspinând. O parte din rulotă devenise aproape locuibilă. Eforturile eroice ale Melindei de a-şi arunca o parte din lucrurile adunate în timp avuseseră drept rezultat eliberarea suprafeţei biroului. Acesta era, acum, acoperit de teancuri ordonate de formulare contabile şi de dosare. Jacheta costumului lui Evan, neglijent aruncată pe spătarul scaunului, părea la locul ei în decorul ce arătase, prin comparaţie, de-a dreptul sărăcăcios şi asta, numai cu câteva zile în urmă. Faptul o înveseli oarecum, dar nu suficient ca s-o facă să zâmbească.

Mintea îi era amorţită. şi şocată de spusele lui Evan. *Aş putea pierde totul, îşi spuse ea. Chiar aş putea.* Era cufundată în gânduri şi nu se trezi din reverie decât când îşi dădu seama că Evan o conduse în dormitor. Se aflau alături în mica încăpere şi razele lunii ce se filtrau prin prismele şi cristalurile de la geam aruncau umbre pastelate pe pereţi. Deasupra lor, clopoţeii de vânt cânteau când mai încet, când mai vioi, legănându-se leneş odată cu mişcările lor când Evan o îndemnă pe Melinda să se aşeze

lângă el, pe pat.

— Nu, rosti Melinda, însă el îi prinse ambele mâini, într-una de-a lui şi o cuprinse, cu cealaltă, de talie. Degetele lui lungi îi atingeau mijlocul arzând-o ca un fier înroşit în foc ce-i topeau, parcă, mâna în contact cu pielea ei. Senzaţia dogoritoare o scoase brusc din trista-i reverie şi-l privi cu ochii ei de ambră ce străluceau în întuneric precum ochii unei pisici. Semăna cu o creatură sălbatică surprinsă de farurile unei maşini ce se apropia. Dar nu farurile unei maşini o hipnotizau, ci ochii lui Evan ca nişte safire, sclipind în lumina lunii şi ademenind-o spre el.

— N-ar trebui, spuse ea cu o voce joasă şi răguşită. Eu vreau să păstrez cortul şi, mai târziu, ne vom certa din pricina lui.

— E vorba despre clipa asta şi nu despre ce se va întâmplă mai târziu, replică Evan lipindu-i mâna de obrazul lui. Acum nu e momentul potrivit pentru discuţii.

Clipa asta ne aparţine, Melinda. Nouă şi dragostei.

— Evan, nu, şopti ea lăsându-şi capul pe spate când el o trase făcând-o să i se aşeze călare, pe genunchi. Evan! Bărbatul presără zeci de sărutări uşoare pe arcul întins al gâtului ei, de sub bărbie şi până la adâncitura pulsândă de la baza acestuia.

Clopoţeii de vânt prinseră să se legene şi să danseze când ea inspiră brusc, apoi expiră cu un geamăt de plăcere, geamătul cuiva care aşteptase, privise şi… dorise.

— Aşa, iubito, o îndemnă Evan. Alungă totul. Lasă-mă să-ţi iau toate grijile.

Mâna bărbatului i se strecură în păr ridicându-i capul şi ţinându-l perfect nemişcat în timp ce-i contura trăsăturile feţei cu şi mai multe sărutări moi ca mătasea. Buzele lui îi îndepărtară încordarea frunţii, linia îngustă dintre sprâncene şi tensiunea dimprejurul gurii.

— Destinde-te. Nu te mai gândi la nimic, insistă Evan alungându-i cu buzele lui moi reţinerea şi neîncrederea.

Melinda nu crezuse că va reuşi, însă, cu fiecare sărutare, descoperea noi profunzimi ale relaxării, ale abandonării grijilor şi responsabilităţilor. Când inspiră, genele lui dese îi mângâiară pielea ca nişte aripi de fluture izgonindu-i supărarea ce dispăru odată cu aerul expirat din plămâni.

— Aşa. Îngeraşule, şopti Evan frecându-şi încet nasul de obrazul ei. Era de-a dreptul copleşit de nevoia de a o alina. Nu mai simţise nicicând în suflet o asemenea emoţie, cu excepţia sentimentelor lui pentru Timmy. Dar, acum, exista o diferenţă. Timmy era un copil, iar Melinda o femeie. Îi lipi obrazul de al lui şi îi mângâie spatele masându-i muşchii încordaţi ce începeau să se destindă. Femeia lui…

Cu un geamăt profund, o întinse pe spate dând la o parte câteva perne. Oare ce se întâmplase cu maimuţa mecanică? se întrebă el vag, însă Melinda deschise ochii ei imenşi şi Evan lăsă gândul să se depărteze. În lumina scăzută, observă că obrajii ei aveau o tentă de roz întunecat asemănătoare cu cea de pe buzele ei. În el crescu dorinţa de a-i vedea sfârcurile şi celelalte tainice ascunzişuri ale feminităţii ei ce-i fuseseră interzise până acum.

— Melinda, am să fiu blând cu tine, promise el apucând-primul nasture al bluzei ei. Dar n-am să plec de aici fără să fi făcut dragoste cu tine.

Chipul ei se coloră şi mai tare.

— Evan, n-ar trebui să te las. Din punctul meu de vedere, nu cred că e bine. Dar… dar te doresc, şopti ea. Când trecu la al doilea nasture, rotunjimile sânilor ei începură să se întrevadă din decolteu.

— Te-am dorit tot timpul, continuă ea, dar, pur şi simplu, n-am putut… O amuţi cu un sărut şi-i desfăcu bluza dându-i la iveală sutienul, o piesă confecţionată din dantelă veche ce-i adăpostea sânii de parcă ar fi fost comori nespus de preţioase. Trase aer în piept cu un şuier scurt şi

cuprinse în palmă o sferă de alabastru continuând să-i descheie bluza.

— Eşti o adevărată zeiţă, zise el.

— Nu, doar o hoinară de la circ, răspunse Melinda cu o voce şovăitoare.

Inima îi bătea făcând atâta gălăgie, încât de abia putea auzi vocile lor. Când el îi termină de descheiat nasturii bluzei şi o trase de sub ea coborând-o pe braţele-i tremurătoare, zgomotul din urechile ei începuse să semene cu răcnetele a o mie de lei, ce se apropiau din ce în ce mai mult.

— Doamna mea, spuse el lăsându-şi capul pe sânii ei. Ţesătura dantelată se văluri, apoi se încreţi când Evan descheie singura copcă ce închidea sutienul.

Ridicându-şi puţin capul, începu să-l îndepărteze şi din fundul gâtului îi izbucni un mârâit surd văzând că Melinda încerca să-şi ascundă sfârcurile satinate. Se ruşinase brusc, nesigură pe ea, vrând din tot sufletul să-l lase s-o aline şi s-o iubească, dar nefiind încă în stare s-o facă. Nu încă.

Zâmbetul lui Evan îi spuse că înţelesese. Întinzându-se, bărbatul îi trase o pernă sub cap şi îi acoperi trupul cu al lui îndepărtându-i mâinile şi camuflându-i pieptul gol cu torsul lui îmbrăcat. Sânii ei se turtiră sub greutatea lui şi sfârcurile i se treziră simţindu-i trupul tare şi cald.

Evan o sărută pe obraji şi pe umeri, iar Melinda îi simţi erecţia crescândă. Ce curioasă contradicţie exista între buzele lui moi, sărutările uşoare şi duritatea fierbinte a masculinităţii lui, consecinţă a faptului că o dorea. Şi, totuşi, el încă zăbovea de parcă n-ar fi avut de ce să se grăbească, zâmbindu-i cu dragoste când o văzu ridicându-şi capul şi privindu-l. Înţelese că el o va aştepta să se acomodeze, să uite problemele ce se învârteau împrejurul ei asemeni cailor unui carusel şi să-l dorească la fel de mult, pe cât o dorea el. Înţelegerea acestui lucru îi trimise

prin corp un fior cu mult mai puternic decât ar fi putut provoca el cu mâinile şi cu buzele şi se lăsă din nou pe pernă întinzându-se după el.

Îşi împleti degetele în buclele negre ale părului lui, la fel de moi şi de dese ca blana unui leopard. Evan o privi şi trăsăturile i se îndulciră. Îi acoperi mâna cu palma lui şi îşi roti capul în cerc bucurându-se cu o plăcere indescriptibilă de senzaţia mângâierii ei. Apoi, îşi coborî capul asupra sânilor dulci şi îi tortură ademenitor, trecând la câţiva centimetri deasupra lor, rotunjindu-şi buzele şi suflând peste ei pentru a o înştiinţa cât era de aproape. Melinda îi simţi şoapta respiraţiei, căldura pielii şi, fără să gândească, îi ghidă capul spre sfârcurile lor. Îl auzi râzând încet, din adâncul gâtului şi suspinând deasupra cărnii ei nerăbdătoare ce-o furnica şi spatele i se arcui uşor, mânat de dorinţa de a-l determina să-i sărute.

— Oh, Melinda, spuse el făcând, apoi, un cerc cu limba împrejurul mugurului ce se întărea. Degetele bărbatului se strânseră în jurul pieptului ei, mulându-se pe rotunjimile laterale ale sânilor.

— Evan, te rog, se cutremură ea împingându-şi capul în pernă. O senzaţie de slăbiciune dublată de ameţeală se înstăpâni asupra trupului Melindei făcând-o să-şi simtă corpul cu mult mai greu şi încetinind mersul timpului.

Deasupra lor, clopoţeii murmurau şi lumina curcubeielor reflectate de ei accentua sclipirile negre-albăstrii ale părului lui Evan. Melinda îşi înfipse degetele în el şi atenţia îi dispăru din minte centrându-se în sfârcurile înălţate şi fierbinţi deasupra cărora bărbatul stătea în aşteptare.

— Spune-mi ce vrei, rosti el suflând în valea dintre sânii ei. Spune-mi.

— Sărută-mă, murmură ea cu glasul întretăiat. Acolo.

— Prea bine, doamna mea. Mă supun. Îşi coborî capul şi înconjură cu buzele un sfârc tensionat. Fiecare nerv din

trupul Melindei se trezi brusc la viaţă; duse erau lâncezeala şi starea de vis în care alunecase. Pe neaşteptate, trupul ei fu cuprins de flăcări şi îi trase capul spre pieptul ei cuprinsă de o nevoie subită şi intensă.

— Te rog, fă-o acum, îl imploră ea fără a-şi dea seama ce spune. Oh, Dumnezeule, oh, Evan, te rog.

— Pisică sălbatică, gâfâi el strigând-o cu putere când o simţi că se arcuieşte sub el. Am prins şi doamna şi tigrul.

— Evan, Evan, îl rugă ea, iar raţiunea şi îndoielile îi dispărură din minte într-un vârtej. Mai târziu, când se va gândi la aceste momente, nu va mai şti dacă simpla atingere a gurii lui pe sânul ei dezgolit declanşase erupţia unei pasiuni atât de violente în străfundurile fiinţei ei. Nu-şi va mai aminti… şi, totuşi, va şti.

„Îl iubesc, îl iubesc”, îi cânta trupul străduindu-se să înlăture orice distanţă dintre ei. Însăşi carnea ei cerea să se amestece cu a lui, să înlăture absolut orice barieră, până când nu avea să mai existe decât o singură persoană acolo unde, mai înainte, fuseseră două. N-avea importanţă că îl cunoştea numai de câteva zile acest gând nu-i mai trecu prin minte pe când se răsucea sub el. Tot ce ştia era că îl dorea mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât orice…

Şi, totuşi, el păru să ignore rugăminţile ei pasionate şi continuă să-i sugă şi să-i ronţăie uşor mai întâi unul dintre sfârcurile delicate şi sumeţite, apoi, pe celălalt.

Dinţii lui îşi vedeau de treabă rozând încet, aproape muşcând carnea ce se înroşea sub asaltul lor. Apoi, îşi trecea limba peste ridicăturile moi coborând la vale, în deplasarea de la o sferă palidă la cealaltă. Parcă urma fiorii aprinşi ai pasiunii ce-i împânzeau pieptul şi se răspândeau spre umeri întinzându-se de-a lungul gâtului ei.

— Eşti minunată, rosti el gemând şi mâinile îi tremurau pe corpul ei. Vreau să intru în tine.

— Da, suspină ea. Te rog, Evan. Bărbatul se ridică şi îşi scoase tricoul dând la iveală pieptul bronzat şi sfârcurile minuscule ce stăteau erectate în desişul de păr cârlionţat, închis la culoare. Se întinse s-o sărute pe gură strecurându-şi o mână pe sub ea şi trăgând-o spre el. Cascada părului ei se revărsă la unirea buzelor lor şi focul dădu naştere altui foc înecându-i într-un extaz incendiar.

Melinda îşi aruncă braţele pe după gâtul lui înfiorându-se toată când limba lui îi pătrunse în gură găsindu-i-o pe a ei. Se cercetară cu rândul gustându-se pe îndelete şi amestecându-şi răsuflările. Pântecele ei se încorda şi Melinda scoase un ţipăt pornit din disperare.

— Evan, nu mai pot aştepta, nu mai pot, zise ea gâfâind. Te rog.

— Nu încă, şopti el. Poţi merge şi mai departe. O sărută iar şi iar, până când ea începu să tremure spasmodic, de dorinţă. Apoi, o întinse în pat şi-i scoase pantofii şi şalvarii.

— Oh, Melinda, murmură el inspirând scurt când îi văzu slipul minuscul. Era aproape transparent, format din două triunghiuri diafane de culoarea lavandei, legate cu panglici în aceeaşi nuanţă.

— Ştiai că vom face dragoste astă seară? o întrebă el pu ochi strălucitori. Erai pregătită pentru mine? Ea clătină dijp cap.

— Întotdeauna mă îmbrac aşa. Bărbatul zâmbi depărtându-i picioarele şi trecându-şi degetele pe marginea tentantului articol de lenjeria.

— Îmi amintesc acum că, în prima seară, când am venit să-l caut pe Timmy, purtai tot lucruri dintr-astea, micuţe. Şi nu le-am smuls de pe tine atunci. Ce prost am fost că m-am purtat ca un domn şi atunci, şi în nopţile care au urmat.

Pleoapele i se îngreunară acoperindu-i ochii şi adăugă:

— Cu excepţia celei de azi. Încet, cu mişcări deliberate, desfăcu panglicile şi-i scoase slipul.

— Îngerul meu, şopti el admirându-i trupul în toată splendoarea lui şi privirea îi cutreierară în voie de la interiorul coapselor, până la ochii ei luminoşi, larg deschişi. Eşti perfecţiunea întruchipată!

— Tu, acum, spuse ea, şi el încuviinţă. Scăpă, repede de tenişi şi de şort şi o lăsă să-l privească înainte de a îngenunchea pe pat, în faţa ei. Era tot numai forţă şi energie masculină, viril şi puternic. Muşchii din josul pântecului erau tensionaţi la maximum, coapsele flexate şi bărbăţia pregătită.

Cu toate astea se gândea şi la plăcerea Melindei şi se aşează cu grijă între genunchii ei. Începu s-o sărute acela învăţându-i tainele şi penetrând cu limba vălul de păr moale. Melinda vru să se ridice în capul oaselor, însă el o ţintui cu mâinile pe pat, atingând-o cu mişcări de du-te-vino ale limbii, înăuntru şi afară, înăuntru şi afară, ca un preludiu al lucrurilor pe care urma să i le facă atunci când avea să-şi unească trupul cu al ei.

— Evan! strigă ea, vocea înălţându-i-se spre tavan împreună cu sufletul ce-i fusese smuls din corp de atacul sălbatic şi incandescent al plăcerii. Acum!

— Da, iubita mea, rosti el sărutând-o încă o dată… Apoi, îşi propti palmele lângă umerii Melindei, îi depărta şi mai mult picioarele şi îşi alunecă trupul într-al ei.

O umplu avântându-se în ea cu mişcări prelungi, tremurătoare, învăţându-i adâncimile secrete. Melinda scoase un strigăt de bucurie şi îl apucă de încheieturile mâinilor arcuindu-se în întâmpinarea loviturilor lui puternice.

Corpurile lor se ridicau şi coborau luându-se parcă la trântă, fiecare luptându-se pentru a prelua controlul şi a prelungi clipa la nesfârşit.

— Evan, eşti în mine, şopti ea în vreme ce din ochi îi

izvorau şiruri de lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Sufletul îi deborda de mulţimea emoţiilor şi a dragostei ce-o simţea pentru el. Bărbatul acela, reflectă ea, este asemeni circuluisubstanţa din care se plămădesc visurile, speranţele şi fanteziile.

— Pot simţi fiecare mişcare pe care o faci, continuă ea.

— Îmi pare bine, iubire, răspunse el ştergându-i lacrimile cu sărutări. Nu plânge, Mindy a mea. Nu plânge. Melinda se lipi de el îngropându-şi faţa în gâtul lui încordat pe când Evan o pătrundea cu mişcări din ce în ce mai adânci şi mai repezi. Capul i se lăsă pe spate, iar buzele i se mişcau parcă din proprie voinţă urmărindu-i ritmul ce se înteţea.

— Vreau să-ţi placă, reuşi. el să articuleze printre dinţii încleştaţi. Corpul îi era acoperit cu o peliculă de transpiraţie, iar buzele trase înapoi în grimasa unei dulci agonii.

— E atât de bine, oftă ea când loviturile lui îl purtară şi mai în profunzime.

— Nu e destul, replică el cuprinzându-i fesele în palme, afundându-şi degetele în carnea lor moale şi umplând-o iarăşi.

— Vino cu mine, se auzi glasul lui răguşit. Acum, Melinda! Ca şi când l-ar fi putut comanda după dorinţă, corpul ei. se supuse. Pielea i se umezi de sudoare şi se simţi cuprinsă de o fierbinţeală urmată îndeaproape de o senzaţie ce nu dură decât un moment. Apoi, totul fu numai lumină orbitoare, iar el se cambra ca un armăsar în centrul unei imagini de un alb intens. Melinda ţipă simţind că se avântă spre înaltul cerului ca o cometă, ca o flacără de extaz pur.

Pluti pe cerul miezului de noapte ca un astru de foc, ca un torent incandescent, de împlinire. În vreme ce se legăna în ceţurile nelămurite ale drumului de întoarcere,

auzi un zdrăngănit ciudat. *„Clopoţeii de vânt, gândi ea în mod confuz. Ei trebuie să fie, ori lanţurile elefanţilor”.*

Apoi, auzi râsul lui Evan. Impunându-şi să revină la realitate, deschise ochii tocmai când mâna lui căuta pe sub perne. Chicotind, bărbatul scoase la lumină maimuţa mecanică pe care o văzuseră în magazinul universal. Labele acesteia loveau neobosite micile talere.

— Surpriză! spuse el. Mă întrebam pe unde o fi ajuns. Îşi lăsă capul pe sânii ei şi chicoti iar. Pe urmă, suspină şi îi sărută un sfârc cuprinzându-i în acelaşi timp umărul în căuşul palmei cu o mişcare leneşă.

— Mulţumesc, rosti ea după ce privise maimuţica. Aceasta continuă să izbească talgerele cu o frenezie pe care ştia c-o egalaseră amândoi în urmă cu câteva clipe. Maimuţa lovea talgerele cu violenţă, iar micul ei cap sălta ca reacţie la eforturile ei. În cele din urmă, arcul se destinse complet. Melinda îi pipăi chipul cu ochi inexpresivi, iar apoi îşi împleti degetele în părul lui Evan şi zâmbi.

— Mulţumesc, zise ea. Ai fost tare dulce. Bărbatul gemu.

— E prima oară când îmi spune o doamnă că felul meu de a face dragoste este

„Dulce”.

— Mă referem la maimuţica, prostuţule! ripostă ea, dându-i o palmă în joacă.

— Mm, făcu el frecându-şi faţa de scobitura dintre umărul şi gâtul ei.

CAPITOLUL 6

Melinda zăcea în întuneric, ascultându-i respiraţia lui Evan şi zâmbind când ghiontul uşor pe care i-l dădu puse capăt sforăitului lui uşor. Deasupra lor, clopoţeii se legănau abia simţit. Auzi zornăitul lanţurilor de la picioarele elefanţilor şi, în depărtare, vocea lui Boris ce

cânta versiunea rusească a melodiei *Oh, tu, zi când vine circul.*

Circul! Cortul cel mare. Necaz. Când îşi aminti, brusc, aceste lucruri, zâmbetul îi dispăru şi tăciunii satisfacţiei se răciră transformându-se în cenuşă. Evan nu vorbise serios atunci când propusese ca ea să renunţe la cort, nu-i aşa?

Oare chiar nu-i înţelesese intenţia? Ea dorea să-şi transforme circul într-o amintire vie a frumoaselor şi glorioaselor zile de odinioară, când însuşi P.T. Barnum trăsese cele treisprezece salve de tun inaugurând „Cel mai matre spectacol din lume”. Voia clovni în costume victoriene şi cai de parşdă cu frâuri împodobite şi panaşe. Nu voia un simulacru de carnaval cum era circul domnului Marvelous; genul de circ la care ţinuse Jake.

Evan se mişcă şi se răsuci, căscând spre ea. Îşi trecu un braţ peste sânii ei, îi sărută tâmpla şi o întrebă:

— Ce-i cu tine, scumpa mea? Nu poţi să dormi? Melinda clătină din cap fără un cuvânt şi el se ridică în capul oaselor.

— Iar eşti îngrijorată?

— Da. Evan, poate că ar trebui să mă laşi pe mine să mă descurc cu banca, izbucni ea dintr-o suflare. Nu vreau să stea toate astea între noi dacă vom…

Brusc, se opri. Aproape că spusese *„dacă vom avea o legătură”*. Ea nu era genul de femeie care să aibă legături. Ea voia dragoste şi un angajament de viitor. Date fiind stilurile lor complet diferite de viaţă, acest lucru era imposibil. În câteva săptămâni, ea va porni la drum, el se va întoarce la bancă şi cu asta, basta.

— Vreau ca totul să fie cum era la început, zise ea îndepărtându-i mâna şi încrucişându-şi braţele la piept. Cred că asta a fost o greşeală.

El rămase o clipă tăcut. Apoi se ridică aruncând cearşaful deoparte şi începu să se îmbrace. Melinda se

făcu mică regretând că-l supărase.

Dar după ce-şi trase pe el şortul şi cămaşa, Evan îi adună hainele şi i le aruncă în braţe. Privirea îi era, blândă şi îngrijorată, iar Melinda îşi dădu seama că se înşelase crezând că el se înfuriase.

— Îmbracă-te! rosti Evan. Mergem să facem o plimbare cu maşina. Trebuie să ieşi din mediul ăsta câtăva vreme.

Pe malul golfului Sarasota era frig. Melinda se aşează pe vechiul debarcader de lemn, departe de el; picioarele îi atârnau deasupra apei în care sclipeau cercuri argintii sub lumina lunii. Îşi pironi privirea asupra lor imaginându-şi un circ marin, cu căluţi de mare sărind pe valuri într-unul din cercuri, iar în altul, sirene rotipdu-se şi dansând. Propriul ei circ avea o singură arenă. „În stil european", le spunea ea oamenilor, dar la drept vorbind era prea mic pentru a avea mai mult de una singură.

— Dau un ban… spuse Evan venind grăbit spre ea. Începu să traseze opturi leneşe pe mâneca puloverului ei albastru închis. Melinda se încordă.

— Ştii prea bine.

— Oh, iubito, oftă el înconjurându-i umerii cu un braţ şi trăgând-o la pieptul lui acoperit cu un pulover irlandez. Acesta era mare şi lăbărţat, iar Melinda vru să-şi îngroape faţa în el ascultându-i bătăile calme ale inimii. Stăpân pe sine, încrezător. Aşa îşi imagina ea că se simte Evan acum. Nu ca ea, hărţuită, chinuită şi, oricum altfel, numai încrezătoare nu. Cel puţin, nu în acest moment.

— Cum arată viaţa ta? întrebă ea închizând ochii când plăcerea indusă de mângâierile lui o invada pe neaşteptate. Biroul tău… e mare?

Reuşind să zâmbească slab, continuă:

— Şi secretara ta… e drăguţă? El chicoti.

— Încăperea în care lucrez este uriaşă. Secretara mea, Dumnezeu s-o binecuvânteze, e uriaşă. Făcându-i cu

ochiul, încheie:

— Iubito, tot ce am eu e uriaş. Melinda îşi dădu ochii peste cap, chicotind în ciuda tulburării ce-o stăpânea.

— Da, Evan, ştiu.

— Ei bine, e-n ordine, nu-i aşa? o întrebă el adunându-şi sprâncenele deasupra nasului. Vreau să spun, n-ai fost dezamăgită…

Of, Evan, dacă ai şti, se gândi ea. Nicicând nu-şi imaginase că un bărbat poate face dragoste cu o femeie aşa cum făcuse el, ducând-o pe culmi ale excitaţiei pe care nu le mai atinsese şi transportând-o într-un loc minunat şi strălucitor unde nu mai fusese niciodată. Punându-şi o mână pe braţul lui, rosti:

— Fireşte că n-am fost dezamăgită. A fost… tu ai fost… extraordinar!

— La fel ai fost şi tu. Şi noi, împreună. Melinda îşi eliberă o mână şi începu să răsucească tivul puloverului.

— Evan, nu vreau să renunţ la cort. Nici nu-ţi dai seama ce-mi ceri.

Un peşte sări din apă şi razele lunii se reflectară în solzii lui placându-i cu argint. Părea un lucru încântător şi magic, iar inima Melindei se stinse când îl văzu. De ce nu putea fi totul la fel de frumos? De ce nu-şi putea ţine circul pe linia de plutire numai cu visuri? Evan nu zise nimic.

— Evan, vreau doar…

— Nu acum, spuse el. Te rog, Melinda. Stai doar aici cu mine şi bucură-te de frumusetrea nopţii. Ea nu-i răspunse, însă el o simţi încordându-se, aşa că îi masă uşor braţul şi-i spuse:

— Viaţa mea. Păi, categoric, nu este la fel desă zicem – excitantă, ca a ta. Sertarele biroului meu sunt pline de dosare şi fişe contabile, toate etichetate şi aranjate cu grijă…

— De către secretara ta, zise Melinda în mod ostentativ. Bărbatul clătină din cap.

— Fac treburile astea eu însumi. Nimeni nu este mai bun organizator ca mine. Ar trebui să ştii că perfecţioniştii nu suportă când altcineva face o treabă mai prost decât o pot face ei înşişi.

— Crezi că eu nu ştiu asta? rosti ea tărăgănat.

— Şi particip la o mulţime de şedinţe unde discutăm posibilele împrumuturi şi achiziţii.

— Cum e cel al lui Franklin? întrebă ea amintindu-şi că Evan va fi cel care va face un raport asupra oportunităţii acordării împrumutului.

„N-ar fi trebuit să facem dragoste", reflectă ea deprimată. El ar fi trebuit să ştie că era preferabil să se ţină la distanţă. Iar ea ar fi trebuit să ştie să spună nu.

Probabil că şi el se gândea la acelaşi lucru, deoarece făcu o pauză destul de lungă înainte dec a admite:

— Da, ca al lui Franklin.

— Cât de multe cereri respingeţi? se interesă ea:

— O mulţime. Majoritatea.

— Bancheri fără suflet, spuse Melinda cu un aer mucalit, dar încercarea ei de a face o glumă eşua când îşi pierdu controlul asupra vocii. Evan o strânse în braţe.

— Melinda, noi avem obligaţii faţă de depunătorii noştri. Femeile în vârstă şi copiii care au hârtii şi titluri de valoare şi-au depus banii în banca noastră fiindcă au avut încredere în noi şi în capacitatea noastră de a-i investi în mod judicios. Dacă am da bani fiecărui clovn care ni-i cere, am da faliment.

— Mă bucur că nu l-am rugat pe Kookoo să depună cererea la bancă, observă ea. În afară de asta, n-aveţi cum da faliment. Sunteţi asiguraţi de guvern.

Evan o privi încruntat.

— Ar fi un act iresponsabil, Melinda. Ea îşi coborî ochii asupra apei întunecate.

— Ştiu, Evan. Devin nedreaptă.

— Devino doar ordonată, spuse el sărutând-o pe

creştetul capului. De restul mă ocup eu.

Următoarea săptămână trecu în zbor. Evan nu mai aduse în discuţie cortul cel mare. De fapt, nu mai menţiona nicio schimbare care ar fi trebuit adusă circului. Părea ca şi cum planul de redresare al circului Franklin ar fi fost rodul imaginaţiei ei. Melinda începu să se relaxeze, încurajată de zâmbetele şi afecţiunea lui caldă şi animată de nopţile lor de dragoste.

Totul va fi bine, se gândea ea. La urma urmelor, obţinerea împrumutului va fi o treabă-uşoară. La drept vorbind, de-a dreptul minunată! Evan petrecea ore în şir în rulotă verificându-i registrele, înregistrând toate datele omise de ea din neglijenţă şi notându-şi diverse lucruri. Ea continua rutina zilnică a vieţii de circ. Trupa Schmidt sosi aducând componenta lătrătoare a dresurii lor de câini şi ponei.

Melinda avu parte de momente stânjenitoare în ziua întoarcerii voluptuoaselor gemene Dubois, care-şi făcură apariţia în stil mare, dar Eyan era atât de absorbit de munca lui, încât de-abia le observă.

— El devine prea costeliv, se văita Sophia preparând porţii uriaşe de spaghete şi, practic, hrănindu-l cu forţa. Şefa Lindy, tu măritată cu el *presto,* ori nu rămas nimic din el! Ca pentru a-i întări spusele, Shirley-alias Esmeralda Ţiganca-o convinse pe Melisa într-o seară, să-şi facă cruce în palmă cu un ban de argint şi ochii aproape că-i săriră din orbite când citi soarta înscrisă acolo.

Stăteau în căruţa ţigănească, vesel pictată, a lui Shirly, decorată cu postere înfăţişând cărţi de tarot şi comori ale mumiilor egiptene. Ţinu mâna Melindei sub lampa atârnată deasupra mesei drapate în roşu şi clătină din cap.

— Ai linia inimii la fel de adâncă precum Marele Canion, rosti ea trăgând din ţigară. Părul ei negru fusese

făcut permanent de curând şi arăta ca o păpădie întunecată.

— Şi la fel de lungă, adăugă ea. Şefa Lindy, ai face bine să-ţi alegi rochia de mireasă. Melinda îşi trase repede mâna, de parcă Shirly ar fi plesnit-o.

— Ştiam eu că eşti o falsă prezicătoare, mormăi ea. Shirley îşi îndreptă brusc spinarea.

— Fii atentă, şefa! Spiritelor nu le plac astfel de vorbe. O tamburină nevăzută zornăi subliniindu-i cuvintele. Ridicând faţa de masă, Melinda aruncă o privire dedesubt.

— Nu ştiam că ţi-ai reparat drăcia asta, zise ea bătând în tamburină.

— Mda. Un tip, pe care l-am întâlnit la Vegas, i-a reparat arcul. Acum, funcţionează bine, hm? Împinse o pârghie cu piciorul şi tamburina zornăi din nou.

— Vezi numai să nu dai de necazuri cu ea! o dojeni Melinda. Amenda aia de şaptezeci şi dinei de dolari, din Virginia, mi-a dat o gaură în pungă. Shirley pufni.

— Practicarea medicinii fără permis. Statul ăla are mai mulţi vraci şi babe care descântă, decât un parc de distracţii şi ei se iau de o sărmană ţigancă doar pentru că i-a spus cuiva să-şi pună usturoi pe unghii! Şi când te gândeşti că mie mi-a recomandat asta manichiurista.

— Ei bine, fii atentă şi nu mai face preziceri care n-au şanse să se adeverească. Shirley îi aruncă o privire atotştiutoare.

— Şefa Lindy, eu n-am nevoie să fiu medium ca să văd ce se întâmplă între tine şi bărbatul acela incredibil. Până şi Sophia a observat, şi ea are harurile oculte ale unei roşii. Melinda îşi încrucişa braţele la piept simţindu-şi obrajii în flăcări.

— Vrei să spui că aţi stat şi ne-aţi bârfit? Shirley zâmbi radioasă.

— Bineînţeles! Evan îşi băgă capul pe uşă şi se uită pe după cuvertura de pat cu imprimeu indian, atârnată în

faţa acesteia.

— Ăă… scuzaţi-mă. Ai terminat, Melinda? Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Shirley chicoti şi îşi şterse globul de cristal cu marginea feţei de masă, ignorând cu stoicism privirea fioroasă pe care i-o aruncă Melinda.

— Vin, spuse aceasta ridicându-se. Apoi, o privi pe Shirley şi îi şopti:

— E imposibil să se îndeplinească prezicerea ta.

— De ce? E deja căsătorit? întrebă Shirley în gura mare, cercetându-l pe Evan de sus şi până jos.

— Shirley! o avertiză Melinda roşind până la rădăcina părului.

În spatele ei, Evan chicoti şi o prinse de mână. Aruncând o căutătură ucigaşă în direcţia prezicătoarei, Melinda se lăsă trasă afară din rulotă.

— O mică discuţie ca între fete, dragostea mea? o întrebă el cu viclenie după ce ieşiră afară.

— Doar nişte prostii născocite de Shirley. I-am plătit să-mi prezică viitorul, spuse ea adresându-i un zâmbet silit. Presupun c-ar trebui să încerc să-mi recuperez banii.

— De ce? Înainte de a putea scoate vreo vorbă, Evan îi prinse bărbia în palmă şi-i ridică gura spre a lui. Buzele lui moi i le acoperiră pe ale ei sărutând-o încet, de parcă ar fi savurat-o. Melinda reacţionă lipindu-se de pieptul lui tare şi aşezându-şi mâinile pe umerii lui.

— Ar fi trebuit să-i dai un bacşiş, murmură el. Melinda inspiră scurt. Oare ce voia să zică? Era de acord cu prezicerea nebunească a lui Shirley? Ori doar o tachina?

Se uită pe furiş la el nereuşind să-i citească expresia feţei. Se vedea dorinţă, amuzament şi… ceva în plus. Ceva… mai mult. Ceva care-i acoperi cu sudoare linia inimii din palmă.

— Melinda, şopti Evan sărutând-o iar şi apoi privind-o

cu capul înclinat într-o parte. Am venit fiindcă vreau să te invit astă seară la cină, acasă, la sora mea.

Tocmai au sosit şi părinţii noştri şi va fi, într-un fel, o reuniune de familie.

— Oh, n-aş vrea să deranjez, zise ea clătinându-se. *„Vrea să te ducă acasă, să-i întâlneşti părinţii, îi spuse o voce. Ştii ce înseamnă asta…”*

„E o conspiraţie aici, reflectă ea ameţită. *Sophia şi Shirley încearcă să mă facă să înnebunesc. Pentru că e ceva nebunesc în toate discuţiile astea despre căsătorie, iar Evan nu-şi dă seama că toarnă gaz peste foc invitându-mă, neştiutor, la cină şi glumind despre bacşiş. E absolut ridicol! Este…”*

— N-aş putea, repetă ea.

— Ba ai să poţi. Le-am spus deja că vii şi, în afară de asta, vreau să-i cunoşti. Şi mai trebuie să-l iau şi pe Timmy, iar el va fi distrus să afle că timpul pe care ar fi trebuit să-l petreacă la circ va fi redus din cauza bunicilor lui. Dar dacă vei fi şi tu acolo, poate că va lua lucrurile mai uşor. Înclinându-şi capul, îi aruncă, în glumă, o privire suspicioasă.

— Ştii că i-ai căzut cu tronc nepotului meu?

— Ei bine, şi el mi-a căzut mie cu tronc, replică ea şi, deodată, îi trecu prin minte un gând neaşteptat.

„Dacă mă mărit cu Evan, am putea avea un copil exact ca Timmy!”

„Melinda! se mustră ea, *ai luat-o razna. N-o să te măriţi cu Evan Kessel!”*

— Adevărat? îi întrerupse reveria vocea lui profundă.

— Adevărat… ce? întrebă ea stupefiată. Oare îi citise gândurile?

— De ce-oi mai fi întrebat? Fireşte că aşa e, zise el mângâindu-i obrazul cu un deget şi trecând pe lângă ea în direcţia rulotei. Tocmai atunci, Sophia ţâşni din rulota ei ca un obuz, fluturând în mână un costum alb, ţie spectacol,

complet zdrenţuit. Acesta sau ceea ce mai rămăsese din el – era împodobit cu paiete albastre şi multe din ele se risipiră pe jos, în vreme ce cobora greoaie scările.

— Eu omor la el! strigă Sophia. Eu rupt la el gâtul *piccolo* al lui.

— Sophia, spuse Melinda apropiindu-se în fugă de ea. Ce s-a întâmplat?

Faţa femeii era vânătă de furie. Părul, de obicei strâns cu grijă în coc, îi atârna pe lângă obraji şi arăta ca o adevărată *banshee* (Zână prevestotoare de moarte în folclorul irlandez şi scoţian)

— Uite ce făcut el! Uite la asta, şefa Lindy! Eu făcut asta pentru Guido şi el rupt în bucăţi!

— Cine? Timmy?

— Timmy? Ha! El e *care* al meu. Eu vorbesc de Topo Gigio. Eu dau voie la Rex mănânce la el de data asta. Eu spun serios! Strânse costumul rupt la inimă şi se bătu cu pumnul în piept.

— Madonna!

— Vai, Sophia! îmi pare atât de rău! rosti Melinda. Poate reuşim să-l reparăm.

— Asta e făcut praf. Eu dau asta la gunoi. Unde e Guido al meu? Eu trimit el cu puşca. Sophia o luă din loc spre hambar călcând apăsat.

— Guido! Guido!

— Of, Doamne! zise Melinda suspinând. Dacă se enervează Guido, există trei posibilităţi: ori începe să cânte la orgă, ori se supără pe mine, ori ambele în acelaşi timp.

— Doar n-o să-l omoare pe Topo, spuse Evan urmărind-o cu privirea pe Sophia care dispărea în hambar. Probabil că i s-a urcat tensiunea până la cer.

Buzele Melindei se curbară în sus, într-un rânjet diabolic.

— Aproape c-au ajuns la închisoare când au trecut prin vamă, deoarece Sophia avea în geamantan un borcan

cu marijuana. Parcă o aud, chiar după atâta vreme: Asta condiment! Asta condiment! Evan izbucni în râs.

— Îmi amintesc şi eu o chestie similară. Un tip a venit la bancă să ceară un împrumut pentru o *„Companie de transport maritim”* ce făcea legătura între Florida şi Columbia. Mi-am dat seama imediat că marfa pe care voia el s-o transporte era verde, sub formă de frunze şi avea darul de a calma doamnele de origine italiană care lucrau la circ. Melinda îl luă, de braţ şi o porniră agale spre rulotă.

— Şi, a obţinut împrumutul?

— Vai de mine, Melinda! Ce şi-ar fi închipuit toate doamnele acelea în vârstă şi copiii?

— Deci bancherii se mai gândesc şi la altele în afară de profit, rosti ea oprindu-se brusc şi relaxându-se. Shirley era o falsă prezicătoare, iar Sophia voia doar s-o vadă măritată cu cineva-cu oricine. Nimic din toate astea nu avea vreo legătură cu Evan. Bărbatul o bătu uşor pe fund.

— Ai face bine să crezi treaba asta, iubito. Intrară în rulotă. Biroul încă mai era curat şi aranjat, iar haina lui Evan atârna la locul ei obişnuit, pe spătarul scaunului.

Melinda trecu pe lângă ea atingând cu vârful degetelor stofa ţesută din lână merinos. Când va pleca în turneu, haina asta va dispărea, reflectă ea. Iar inerţia va face restul în maximum două săptămâi, locul va arăta iar ca o cocină de porci.

O linie a inimii la fel de adâncă precum Marele Canion…

Afară, orga intră în acţiune. Guido alesese *Marşul funebru* al lui Chopin care nu prevestea nimic bun relativ la speranţa de viaţă a lui Topo Gigio.

Evan veni în spatele, ei şi o cuprinse cu braţele de mijloc.

— Îmbracă-te cu ceva mulat pe tine astă seară, zise el necăjindu-i urechea cu limba. Ceva care să-l facă gelos pe

tata.

— Cum rămâne cu mama ta? ripostă ea rezemându-şi capul de pieptul lui.

— Mama va fi prea ocupată jucând rolul unei doamne distinse, ca să observe. Melinda făcu o grimasă.

— Şi asta ce vrea să însemne? Limba lui continuă să-i distragă atenţia.

— Să n-o laşi să te intimideze. E o doamnă simpatică, după ce ajungi să o cunoşti. După ce o îmbrăţişa încă o dată, o răsuci cu faţa la el sărutând-o îndelung şi apăsat. „*Dar nu voi ajunge s-o cunosc,* se gândi vag Melinda clătinându-se ameţită de încântătoarea senzaţie a buzelor lui lipite de ale ei. *N-o să am timp*".

Ploua uşor când porniră la drum. Ştergătoarele de parbriz ale *Jaguar-ului* lui Evans pendulau înainte şi înapoi în vreme ce traversară autostrada 41, depăşind palmierii şi stejarii care se legănau în bătaia vântului. Cerul avea culoarea ardeziei însă Melinda ştia că, în câteva secunde, ploaia putea înceta făcând loc soarelui. Se juca răsucind franjurile şalului de lână, al cărui model în violet şi negru se asorta cu rochia neagră, de catifea. Decolteul acesteia lăsa la vedere un cristal în formă de lacrimă prins de o panglică de catifea neagră. Obiectul data din anii ’30 şi-l găsise într-un magazin de mărunţişuri din Alabama. Pantofii, din anii ’40, arătau ca noi şi îi depistase într-o hală de vechituri din New Hampshire. Melinda adora obiectele vechi de îmbrăcăminte.

— Apropo, ţi-am spus ce minunat arăţi? o întrebă Evan. Ea zâmbi.

— De cinci ori. Evan era de-a dreptul chipeş, într-un costum de trei piese, o cămaşă şi o cravată gri cu albastrur ce se potrivea cu nuanţa ochilor săi. Nu mersese niciodată cu un bărbat îmbrăcat la costum, ca să ia cina cu familia acestuia, cu excepţia unor ocazii prilejuite de Ziua

Recunoştinţei.

— Arăţi ca un star de cinema, ciripi Tammy ivindu-se printre cele două scaune din faţă. Aş fi preferat să-ţi fi lăsat vopseaua albastră în păr. Melinda şi Evan chicotiră.

— Şi tu arăţi de-a dreptul superb! replică Melinda făcând semn spre pantalonii lui scurţi, gri, şi spre sacoul asortat. Dar mi se pare că stai cam incomod.

— Ţi-ar plăcea să vii la mine în poală? Faţa lui Timmy luă culoarea părului său în clipa în care sângele îi năvăli cu putere în obraji.

— Cred că da, murmură el şi se strecură la ea în braţe. Bătându-l uşor pe cap, Melinda privi pe fereastră şi buzele i se întredeschiseră văzând încotro se îndreaptă.

— The Glen? întrebă ea rezemându-se de scaun când Evan dădu afirmativ din cap. The Glen era cel mai exclusivist cartier din Osprey şi probabil din tot districtul Venice. Ascunse vederii de arborii înalţi, casele din spatele porţilor şi paznicii nu reprezentaseră niciodată pentru ea decât nişte siltiete misterioase şi atât. Nu intrase nicicând într-o astfel de casă şi nici nu se aşteptase la aşa ceva. Ea şi cu oamenii care locuiau în ele nu aveau nimic în comun. Cei de o seamă cu ea dormeau în hambare, beau vodcă şi ghiceau în palmă. Aparent, cei din mediul din care venea Evan erau foarte bogaţi şi cultivaţi. Ca pentru a răspunde întrebărilor nerostite, Evan îşi apăsă palma pe genunchii ei.

— Tatăl meu se pricepe! la investiţii asemeni bunicului meu odinioară. Cei din familia Kessel au fost întotdeauna atraşi de domeniul financiar.

— Şi de proprietăţile imobiliare, rosti ea fără vlagă.

— Bună, domnule Scrivener! strigă Timmy, iar Evan dădu din cap către paznic în semn de salut. Porţile electrice ale proprietăţii se deschiseră în faţa lor.

— Te pot-vedea locuind într-o casă ca a surorii mele, îi zise Evan Melindei. Ai un rafinament înnăscut. Ea îşi

dădu ochii peste cap gândindu-se cât de rafinată trebuie să-i fi părut muncind toată ziua în noroi şi rumeguş, cu părul pătat cu vopsea şi având nasul şi obrajii pudraţi cu praf. Părea scoasă exact din paginile revistei Vogue. Trecură de peluze bine întreţinute şi şiruri de palmieri, precum şi de straturi de flori albastre şi liliachii. Aerul era înmiresmat de parfumul portocalilor. Trei lebede maiestuoase pluteau pe un lac în miniatură; ce avea un pavilion de vară pe insula aflată în mijlocul lui.

Melinda rămase cu gura căscată, mult prea copleşită pentru a mai încerca să-şi mascheze uimirea. Îl auzi chicotind pe Evan şi îşi întoarse privirea spre el.

— Ostentativ, nu-i aşa? întrebă acesta.

— E minunat! murmură ea. Sora ta chiar locuieşte aici?

— Acum locuim aici, zise Timmy melancolic. Înainte, stăteam cu tata.

— De fapt, este una dintre casele părinţilor mei. Au convins-o pe Paula să se mute aici când… când a decis că avea nevoie să stea singură ca să reflecteze la situaţia ei. Mamei mele îi place aici pentru că este aproape de izvoarele minerale calde şi vine la băi când o deranjează artrita.

Melinda absorbea tot ce vedea şi auzea. Prima casă, pe care o văzuseră, le apăru în faţa ochilor. Era o clădire uriaşă, în stil Tudor, ai cărei pereţi albi ca zăpada aveau ornamente negre de lemn. Bovindourile de la cel de-al doilea etaj aveau geamurile din sticlă cu plumb, de o extraordinară claritate şi, prin ele, Melinda văzu un candelabru gigantic.

— Asta e casa părinţilor tăi? reuşi ea să articuleze, deşi i se uscase gâtul numai la ideea asta.

— Nu, e situată prea aproape de drum pentru ei. Ei locuiesc cu mult mai în spate:

— Casa mea e mare ca un castel, spuse Timmy cu o

voce scăzută şi gravă. Poţi să ascunzi ceva în ea şi nimeni nu-l mai găseşte niciodată.

— Înţeleg, rosti Melinda ciufulindu-i părul, iar băieţelul se ghemui în braţele ei. Probabil că e distractiv să te joci de-a „v-aţi ascunselea”.

Timmy îi apucă tivul rochiei şi începu să-l răsucească între degetele lui scurte.

— Oh, n-am voie. Melinda nu găsi ce să-i răspundă, însă observă că devenea tot mai liniştit pe măsură ce se apropiau de casă. Îşi dădu seama că el el nu voia să meargă acasă şi gândul o întrista. Cotiră pe un drum îngust şi continuară să meargă încă vreo cincisprezece minute. Apoi Timmy deveni foarte încordat şi în faţa lor apăru un conac uriaş, în stil colopial. Era magnific. Coloanele albe susţineau o verandă deschisă, aflată la cel de-al doilea etaj, precum şi un portic ce se întindea până deasupra aleii semicirculare din faţa casei. Ferestrele arcuite, imense, erau împodobite cu perdele albe şi, de la una din ele, o femeie înaltă, care putea foarte bine să fie sora geamănă a lui Evan, urmări din priviri *Jaguarul* ce trăgea sub portic. Evan coborî şi îi deschise portiera Melindei. Timmy i se dădu repede jos din poală şi alergă spre portbagaj.

— Trebuie să-mi iau hainele murdare, îi zise el lui Evan. Şi foarte repede.

Evan îl privi mirat.

— E-n regulă, bătrâne. Dă-mi voie, numai s-o ajut pe Melinda mai întâi. Dragostea mea, murmură el întinzând mâna. Melinda se prinse de ea scoţându-şi picioarele afară din maşină.

— Grăbeşte-te, îl imploră Timmy. Evan deschise portbagajul, Timmy înhaţă o sacoşă, iar Evan trânti capacul la loc. Apoi urcară cele şapte trepte până la uşile masive de stejar. Înainte de a le deschide, Evan o sărută uşor pe obraz pe Melinda şi îi murmură:

— Nu te nelinişti. Sunt aici.

— Dar şi tu mă faci să mă simt tot aşa, şopti ea. Drept represalii, Evan o pocni în joacă peste fund, în vreme ce intrară în casă.

— Merg să-mi duc hainele, îi anunţă Timmy. Începu să urce în fugă o scară spiralată, având balustrada ete lemn sculptat, însă, chiar atunci, femeia care stătuse la fereastră îşi făcu apariţia în holul unde se aflau Evan şi Melinda. Purta o rochie bej, de lână, ce nu reuşea să-i atenueze formalismul rigid al comportării.

— Bună, spuse ea cu mâinile încleştate una de alta, în faţă. Ochii ei se ridicară şi coborâră cercetând părul, hainele şi pantofii Melindei dintr-o singură privire experimentată.

— Sunt Paula Fairfax, continuă ea. Bună, Evan. Timothy, unde te duci? Nici măcar nu mi-ai dat bună ziua.

— Melinda Franklin, răspunse Melinda cu o voce pierdută, dar observă că era deja ignorată. Timmy se opri pe scară, apoi începu s-o coboare. Evan îl prinse de mână şi i-o strânse procedând la fel cu Melinda.

— Unde sunt mama şi tata?

— În solariu, spuse Paula arătând pe urmă spre sacoşa pe care Timmy o ţinea de parcă ar fi avut rubine şi diamante. Dă-i aia cameristei. Cred că e la bucătărie.

Timmy înghiţi în sec. Da, doamnă.

Dumnezeule! Nici nu-i de mirare că e atât de trist, reflectă Melinda pe când, împreună cu Evan, o urmă pe Paula prin interiorul vast al casei. Parcă este guvernanta cea bătrână şi rea din filmele cu Shirley Temple.

Nici părinţii lui Evan nu erau mai grozavi. Când se aşezară la masă, după câteva încercări sporadice de a conversa în timpul cocktailurilor, aproape că simţea tensiunea ce plutea prin aer. Mama lui provenea dintr-o veche familie din Boston, iar tatăl lui era descendentul unui lung şir de aristocraţi din Florida, împreună formau o

pereche teribilă.

— Ţine-ţi furculiţa cum trebuie, Timothy, îl mustră bunica pe băieţelul ce părea extrem de mic faţă de uriaşul scaun sculptat.

Melinda privi argintăria de pe masă şi se întrebă, în treacăt, dacă serviciul valora cât plata pe care le-o dădea artiştilor pe durata unui sezon. Probabil că da.

Timmy se supuse ascultător, apoi o lăsă cu zgomot pe farfurie, scoţând ceva strălucitor din buzunar.

— Am făcut asta pentru tine, bunico, rosti el dându-i obiectul Melindei, ca să-l treacă bunicului lui. M-a ajutat Mama Zamboni.

Melinda privi obiectul înainte de a-l da mai departe. Semăna aproximativ cu un fluture fiind tăiat dintr-o bucată de fetru şi împodobit cu paiete. Timmy folosise lipici de culoare albă, iar creaţia era pur şi simplu îmbibată în el, ceea ce o făcea de-a dreptul ţeapănă. Inima ei se strânse la vederea expresiei copilăreşti, de dragoste, de pe chipul băiatului.

— Ce frumos e! îi spuse ea lui Timmy înmânând obiectul bunicii. Doamna Kessel îl privi cu un aer critic.

— E simpatic, dragule, dar n-ar fi trebuit să foloseşti aşa de mult lipici. Şi, n-ai avut un model ca să poţi decupa fluturele ceva mai bine?

Bunicul lui Timmy întinse gâtul cercetând „opera” băiatului cu atenţie.

— Da, zise el, mai puţin lipici.

— Dar intenţia este singurul lucru care pontează, spuse doamna Kessel punându-l lângă şirul ei de furculiţe. Mulţumesc, Timothy.

— Da, doamnă, răspunse acesta chinuindu-se cu furculiţa lui grea.

Melinda îl compătimi din tot sufletul. Oare cum îl puteau critica în halul ăsta?

— Vorbeşte-ne despre circul dumitale, doamnă

Franklin comandă tatăl lui Evan. Era bătrân, zbârcit la faţă şi părul argintiu începuse să i se retragă de pe fruntea palidă. Îţi venea greu să-ţi imaginezi că era tatăl lui Evan.

Începu să vorbească despre circ căutând să exprime dragostea ei pentru el, însă fu întreruptă în repetate rânduri eu întrebări, mai degrabă personale, despre felul în care îl conducea. Se părea că fiecare din cele trei rude adulte ale lui Evan ştia un mod mai bun de a o face decât ea. Într-un târziu, bătrânul domn Kessel clătină din cap şi spuse:

— Nu văd prea multe şanse de obţinere a unui profit. Cred că se prea poate să-ţi pierzi vremea de pomană, fiule. Evan îi aruncă o privire rapidă Melindei.

— Oh, fac progrese, răspunse el vag.

— Îmi place la circ, anunţă Timmy aplecându-se înainte, în scaun. Au ponei, câini şi două doamne drăguţe care se urcă pe o prăjină şi… Bunica lui îi aruncă o privire reducându-l la tăcere.

— Timothy, mănâncă-ţi, te rog, şerbetul. Îţi va curăţa aerul gurii. Bucătarul aşteaptă să ne aducă friptura. Ca la un semnal, aerul fu străbătut de un ţipăt îngrozit. Venea din bucătărie şi fu urmat de zgomot de porţelanuri sparte şi de tacâmuri căzând pe o podea pardosită cu plăci de ceramică.

— Un şobolan! strigă cineva. Timmy îşi ascunse faţa în mâini.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paula ridicându-se. În acel moment, Topo Gigio dădu buzna în încăpere căţărându-se pe masă. Ţipând şi clănţănind din dinţi, merse în zigzag spre centrul mesei asemeni unui schior cam sărit de pe fix atacând o cursă de slalom. În drum, se ciocni de farfurioare cu unt, pahare de şampanie şi două vaze înalte şi subţiri, de cristal, pline de bujori.

— Topo! strigă Melinda încercând să-l prindă. Timmy îşi băgă pumnul în gură urmărind scena neajutorat.

Maimuţica o evită pe Melinda şi alergă nebuneşte de-a lungul mesei, aterizând în cupa cu şerbet a doamnei Kessel.

Aceasta scoase un chiot şi sări de pe scaun răsturnându-l. Topo îi răspunse pe acelaşi ton şi sări afară din şerbet. Mici urme de labe înmuiate în zmeură începură să păteze faţa de masă de olandă, în vreme ce Topo continua să alerge ţipând îngrozit.

— Topo! strigă Melinda agitându-şi braţele în încercarea de a-l prinde.

Dar Evan-calmul şi impasibilul Evan-fu cel care aşteptă până când creatura ajunse la capătul mesei, apoi îl prinse şi îl strânse la pieptul său. Maimuţica începu să vocifereze luptându-se să scape, însă Evan îl cuprinse în palme, scărpinându-l cu o unghie în cap.

— Aş, taci acum, Topo! spuse el cu o voce liniştită. Mâinile lui mari aproape acopereau în întregime animalul, însă îl ţineau cu grijă, de parcă s-ar fi putut sfărâma. Maimuţica începu să se potolească, lăsându-se pe spate şi ronţăindu-i degetul.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, începu Timmy să murmure ca o litanie cerându-şi scuze. Dar Mama voia să-l omoare. Melinda se holbă la el.

— Cum?

— Am auzit-o, zise el ridicându-şi ochii spre ea şi privind-o cu seriozitate. Voiau să-l împuşte. Melinda îşi apăsă o mână pe frunte.

— Oh, iubitule, n-a vorbit serios. Nu i-ar face niciodată vreun rău lui Topo, Era doar supărată.

— Evan, cum poţi pune mâna pe chestia aia? întrebă Paula cu o voce glacială. Probabil că are microbi de turbare. Ochii lui Topo, semănând cu doi nasturi negri, clipiră spre Evan. Îşi roti capul şi clănţăni din dinţi spre Paula, ţinându-se de cravata lui Evan cu lăbuţele muiate în şerbet.

— Prostii! zise el cu calm, mângâind maimuţa. Topo n-are nimic.

La celălalt capăt al mesei, doamna Kessel stătea împietrită de furie, avându-l alături pe soţul ei, alcătui chip încremenise într-o expresie indignată. Amândoi îi aruncau priviri fioroase Melindei, de parcă ea – şi nu Timmy-asmuţise micul monstru asupra porţelanurilor *Wedgewood* şi cristalurilor *Waterford* ale fiicei lor. Apoi se uitară în acelaşi mod la Evan, aparent fiindcă le adusese o asemenea persoană în casă.

— Îmi pare nespus de rău, rosti Melinda aşezându-şi mâna pe umărul lui Timmy, spre a-l încuraja. Dacă îmi permiteţi să plătesc pentru stricăciuni…

— Nu va fi necesar, interveni Evan. Doamna Kessel rămase cu gura deschisă, dar o închise repede, la loc. Evan veni lângă Timmy lipindu-l pe băieţel de piciorul lui şi strângându-l în semn de solidaritate. Topo îl privi pe Timmy cu capul lăsat într-o parte şi scoase un fel de ciripit.

— Ţine, Melinda, cred că Topo vrea la tine în braţe, zise Evan. Şterse lăbuţele maimuţicii cu un şervet înmuiat în apă, i-o predă Melindei, apoi, îl ridică pe Tommy în braţe. Băiatul îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii.

— Ar trebui să-l duc familiei Zamboni cât de curând, spuse Melinda. Sophia o să fie scoasă din minţi. Evan încuviinţă.

— Adevărat. Bătându-l uşor pe Timmy pe spate, adăugă:

— Mamă, sper că nu te superi dacă nu rămânem la desert.

— Cum doriţi, răspunse ea cu un puternic accent bostonian. Timmy îşi ridică privirile pline de speranţă.

— Pot să merg şi eu?

— Se spune „am voie?” şi, categoric, că nu ai voie, se amestecă mama lui. Tommy coborî ochii descurajat.

— O să-l rog pe unchiul tău să-ţi aducă neapărat

ceva, special pentru tine, zise Melinda mângâindu-l pe obraz. Ceva ce-o să-ţi placă. Paula începu să vorbească, dar Evan o amuţi cu o mişcare plină de asprime a capului.

— E-n regulă, spuse Timmy înghiţind în sec. Mulţumesc. Pe urmă, îşi aruncă braţele de gâtul Melindei şi rosti:

— Tare aş fi vrut să fi fost tu mama mea!

— Tomothy! exclamă bunica lui arătând de-a dreptul şocată. Melinda se degajă din îmbrăţişare cu blândeţe, lăsându-l jos.

— Şi eu te iubesc, Timmy. Ne vedem curând.

Drumul la plecare li se păru mai scurt decât cel de la sosire. Topo se luă la harţă cu lamele ştergătoarelor de parbriz; proptindu-se de tabloul de bord, le spuse verde, în faţă, ce părere avea despre ele.

— Of, Doamne, Evan, îmi pare atât de rău! zise Melinda când bărbatul parcă maşina lângă hambar.

— Nu, Mindy, iubito, eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze, rosti el încercuindu-i talia cu braţele şi sărutând-o pe frunte. Am crezut că familia mea se va mai înmuia puţin în prezenţa ta, reacţionând la bunătatea şi generozitatea ta. Dar e limpede că nu se vor schimba niciodată.

— Nu eşti puţin cam aspru? îl întrebă ea. La urma urmelor, nu l-au invitat şi pe Topo la cină. Ciufulind blana maimuţei, continuă:

— Sărmanul Timmy. Chiar a crezut că Sophia o să-l omoare pe Topo. Evan suspină punând frâna şi oprind maşina în faţa hambarului.

— Chiar aşa, sărmanul Timmy. Vrea atât de mult să stea cu tatăl lui. Va trebui să vorbesc cu Paula din nou. Melinda se-nfioră.

— Toate mustrările acelea făcute în mod constant… De-abia m-am stăpânit când mama ta a început să-i critice

cadoul!

— Cred că încearcă să-i arate că-l iubeşte. La fel au făcut şi cu Paula şi cu mine. Ori de câte ori aduceam acasă o scrumieră de lut sau altceva, unul dintre ei se apuca s-o studieze arătându-mi cum s-o îmbunătăţesc data viitoare.

— Probabil că asta te scotea din minţi.

— Cred că din cauza asta am devenit aşa de încăpăţânat, zise el zâmbind. Ori fac totul după voia mea, ori mor încercând. Şi, fiindcă veni vorba, mi-ar plăcea să fac ceva după voia mea chiar acum cu tine, drăguţa mea doamnă de la circ.

Braţele lui Evan o cuprinseră ca o menghină, iar sărutul lui fu deosebit de insistent.

— Pentru variaţie, hai să mergem în dormitorul meu, zise el conducând-o spre hambar. Deşi acum petrecea fiecare noapte în rulota Melindei, încă mai glumea în legătură cu zilele de la început când fusese nevoit să-şi rezeme tâmplele obosite de un balot de fân.

— N-am făcut niciodată dragoste într-un pod pentru uscat fânul, murmură ea.

— Există un început pentru toate, replică el făcând semn spre scară şi ridicând din sprânceană. Nu-i aşa?

— Da, cred că da, rosti Melinda urcând treptele. Aflat în spatele ei, Evan îi ridică fusta şi se uită sub ea.

— Lenjerie neagră, spuse el fluierând. Şefa, asta face parte din răsplata pentru serviciile mele de consultanţă. Melinda îşi aminti că se temuse gândindu-se că el ar vrea doar să se distreze. În definitiv, plănuise să-şi petreacă vacanţa cu nepotul lui; dacă acesta voia să se distreze la circ, de ce nu l-ar imita şi unchiul?

— Ce glumă bună! rosti ea tăios trăgându-şi fusta.

— Hei, zise Evan mângâindu-i glezna. N-am vrut să te jignesc.

Credeam că mă cunoşti mai bine.

— Da, se arătă ea de acord, dar în sinea ei, reflectă

că nu era prea sigură.

O linie a inimii la fel de adâncă precum… inspirând scurt, urcă scările grăbită.

CAPITOLUL 7

În noaptea aceea, fu rândul lui Evan să se trezească la ora vrăjitoarelor. Se ridică în capul oaselor scuturându-şi paiele din păr şi privi în jos, spre Melinda.

Lumina lunii îi poleia faţa cu o iridescenţă perlată. Buzele îi erau depărtate într-un surâs, iar respiraţia, uşoară şi liniştită. Buclele şi cârlionţii părului ei rebel erau răspândiţi pe patul de fân ca un covor de frunze ruginite.

Zâmbi şi îi acoperi umerii cu pătura subţire, pe care o găsise acolo. Ochii ei de ambră se deschiseră brusc şi Evan îi depuse o sărutare scurtă şi castă pe buze.

— Evan, rosti ea întinzându-se. Cât e ceasul? Mângâindu-i obrazul, bărbatul îşi luă ceasul digital şi-l privi.

— Aproape unu, îi spuse el. Vrei să mergem la tine în dormitor acum?

— Nu, răspunse Melinda rostogolindu-se pe spate şi întinzând braţele către el. Mai vreau! Ochii ei sclipeau în lumina stelelor şi inima lui Evan se strânse în faţa frumuseţii etalate cu atâta dezinvoltură sub privirile pline de admiraţie. Oricare ar fi fost motivul tulburării ei de mai devreme, când se urcaseră în pod, fusese măturat de forţa clipelor de pasiune împărtăşite imediat după aceea.

Iar acum, îl dorea din nou şi chiar şi numai simpla idee îl făcea să simtă cum propria dorinţă punea stăpânire pe el. Este atât de chipeş! se gândi Melinda admirându-i trupul ferm şi plimbându-şi mâinile pe umerii lui, în vreme ce el se propti în coate şi începu să-i presare zeci de sărutări mici pe faţă şi pe gât.

Melinda îşi ridică bărbia mişcându-şi încet capul astfel încât el să nu scape din vedere niciun centimetru al

pielii ei dornice de dezmierdări.

Apoi Evan coborî acoperindu-i cu sărutări fierbinţi gâtul, umerii şi, în final, oprindu-se asupra sânilor cărora le supse sfârcurile fremătătoare. Palmele lui cuprinseră sferele albe şi moi în vreme ce trecea de la una la cealaltă, plimbându-şi limba peste sfârcurile sensibile. Respiraţia Melindei devenea precipitată şi Evan gemu excitat dându-şi seama ce mult îl dorea. Mâinile ei se înfipseră în părul cârlionţat al bărbatului, când el se aplecă şi mai mult, explorându-i pântecele plat şi ombilicul cu degete tremurătoare şi cu limba lui lacomă, iar apoi, coborând mai jos, tot mai jos…

— Oh, Dumnezeule! strigă ea.

— Melinda, femeia mea dulce, murmură el. Aş vrea să fac dragoste cu tine toată noaptea. O întoarse pe burtă şi se aşeză deasupra ei. Melinda îi simţi erecţia cuibărindu-se între fesele ei pe când Evan îi ridica părul în sus sărutând-o pe ceafă. Îşi arcui gâtul, iar el îi răsuci uşor capul, aşa încât să poată ajunge la locul sensibil din spatele urechii. Pe urmă îl lăsă jos şi începu să-i maseze umerii şi partea superioară a spatelui, degetele lui găsind şi uşurând poverile cărate de ea acolo. Melinda se cutremură, apoi oftă. Vru să-i cuprindă coatele cu palmele, însă Evan îi îndepărtă mâinile cu mişcări hotărâte.

— Stai liniştită! îi ordonă el. Acum, eu sunt la conducere. Exact acolo unde voia să fie, reflectă ea vag. Evan se afla mereu la cârmă-mereu şef, niciodată subaltern.

— Nu, zise ea. Lasă-mă pe mine! întorcându-se pe spate, îi văzu privirea surprinsă şi îi zâmbi.

— Măcar o dată în viaţa ta de bancher neînduplecat şi zgârcit, o să primeşti nişte ordine de la cineva asupra căruia încerci să-ţi impui voinţa, continuă ea dându-l la o parte. Evan se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate şi pieptul i se înălţă când Melinda îl încalecă strecurându-şi

mâna sub capul lui. Aplecându-se deasupra lui, îşi trecu buza superioară pe deasupra buzei lui muşcându-l uşor de colţurile gurii şi gemându-şi aprobarea când el îşi deschise gura permiţându-i accesul spre dulceaţa ei umedă. Mâinile Melindei îi cutreierară pieptul şerpuind prin părul aspru, găsindu-i sfârcurile masculine şi ciupindu-le uşor. Evan icni lăsându-şi capul pe spate, iar ea îşi alunecă buzele de-a lungul coloanei arcuite a gâtului său.

— Melinda, şopti el cu un glas răguşit, lasă-mă…

— Nu, replică ea pironindu-i cu hotărâre mâinile pe lângă corp. Noaptea asta faci cum zic eu. Bărbatul gemu.

— Asta să fie, oare, dulcea ta răzbunare pentru faptul de a fi nevoită să-mi suporţi ajutorul?

— Poate. Coborî apoi în lungul corpului său aplecându-se, să-l sărute. Urmări vârtejurile de păr care se răsuceau împrejurul ombilicului înfiorându-se toată când el îşi ţinu respiraţia şi îşi supse abdomenul. Ţinându-l de şoldurile înguste, continuă să-l tortureze aţâţându-i dorinţa.

— Oh, Melinda, şopti el. Ea se ridică în genunchi aplecându-şi trupul înainte şi unindu-şi carnea cu a lui. Deşi se mişcau în acelaşi ritm, n-o făceau cu acel abandon sălbatic din noaptea clopoţeilor de vânt. Mişcările lui Evan sub ea erau lente şi măsurate, menţinându-i pe marginea unei delicioase agonii a aşteptării şi a luptei pentru eliberare. Tăceau amândoi, liniştea fiind întreruptă numai de sunetul respiraţiei lor gâfâite şi de lătrăturile unui câine, venind din depărtare.

Îl simţea uriaş înăuntrul ei, umplând-o complet, şi Melinda îl atrase şi mai adânc în ea de parcă ar fi vrut, într-un fel, să se contopească împreună, devenind o singură fiinţă. O senzaţie de moleşeală însoţită de ameţeală începu să pună stăpânire pe ea în vreme ce se împreunau cu mişcări leneşe şi fiecare mişcare, împingere sau sărutare amplificau curentul subteran de pasiune

explozivă.

Totuşi, continuară să se mişte până ce, într-un târziu, Melinda ajunse la orgasm. Ţipă o singură dată şi îşi arcui corpul, până ce avu impresia că i se va rupe în două. Apoi plutind pe aripile extazului, îşi închise strâns ochii simţindu-şi pulsaţiile şi contracţiile acelei părţi a trupului ei, care-l ţinea captiv.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne! şopti ea printre dinţi şi, exact în acel moment, când o incandescenţă roşiatică şi copleşitoare începu să-i topească ultimele puteri, trupul lui Evan deveni rigid sub ea.

— Melinda, rosti el cu o voce gâtuită, după care ea îi simţi contracţiile. Plonja din nou în ea şi esenţa bărbăţiei lui îi inundă adăpostul secret al feminităţii.

Bărbatul se ridică şi îşi îngropă faţa între sânii moi respirând spasmodic, apoi îşi răsuci capul sărutând rotunjimile dulci.

— Nu există cuvinte… zise el căutând şi găsindu-i una dintre mâini pe care şi-o duse la buze trăgând-o, în acelaşi timp, pe Melinda deasupra lui.

Rămaseră liniştiţi şi tăcuţi multă vreme. Pieptul Melindei se ridică şi cobora sprijinit de trupul lui şi îi simţea bătăile inimii sub obraz. Mâinile lui ce-i mângâiau spatele încă mai tremurau şi Melinda îşi închise ochii inundată de un alt val de pasiune. Continuară să se îmbrăţişeze cu tandreţe timp îndelungat.

Apoi Evan se mişcă.

— Hai, iubito, spuse el ridicându-se în capul oaselor. Nu e cazul să fim surprinşi aici de către cineva mâine dimineaţă. Trebuie s-o luăm din loc. Îi trase rochia peste cap netezind în repetate rânduri catifeaua ce-i acoperea sânii până ce Melinda îi îndepărtă mâinile. Pe urmă, se îmbrăcă şi el, adună lenjeria şi îşi atârnă pantofii ei pe umăr.

— După ce coborâm scara te duc în braţe, îi spuse el. Mi-am întipărit în minte interiorul hambarului. Ştiu exact unde sunt amplasate grenadele de mână şi vasele cu vopsea. Melinda clătină din cap amintindu-şi episodul.

— Preia comanda, generale. Când ajunseră jos, Evan se rezemă de scara de lemn şi Melinda i se sui în cârcă. Chicotind, îşi înclină capul pentru a evita un cerc atârnat de o grindă, iar Evan începu să-şi croiască drumul, prin întuneric, printre butoaie, lăzi şi cutii.

— O să-l curăţăm şi pe ăsta în curând, spuse el. Acum că am şters şi punctul trei de pe lista de redresare a circului Franklin, pot să mă apuc serios de lucru.

Melinda se încruntă.

— Ce vrei să zici? Credeam că aproape ai terminat. Ce mai e de făcut?

Râsul lui fu scurt şi lipsit de veselie.

— Doamna mea, de-abia am scrijelit suprafaţa. Ca să citez vorbele unui alt finanţist abil*: „Încă nici n-am început să lupt"*…

— John Paul Jones era marinar, sublinie ea.

— Care a făcut o groază de bani pe vremea când domnea Caterina cea Mare punându-i flota la punct, ripostă el. Când o să termin cu locul ăsta, nici n-ai să-l mai recu… Brusc, se opri. Melinda se uită peste capul lui şi făcu ochii mari.

— Bună seara, spuse Boris. Stătea trântit pe jos, rezemându-se de un perete între doi urşi polari de ghips, ce aveau mingii roşii pe rol de nas. În braţe avea o sticlă aproape goală de vodcă.

— Boris, zise Melinda umezindu-şi buzele, de câtă vreme stai aici?

Of, Doamne, îi auzise oare când făcuseră dragoste? îşi apăsă fruntea de capul lui Evan închizând ochii. Lucrurile pe care le spuseseră. Gemetele. Toate celelalte zgomote.

— Multe ore în Siberia, răspunse rusul sughiţând şi arătând spre urşii polari. Noi este o troică. Aşa cel mai bine pentru băut, da?

— Of, Doamne! gemu Melinda încet. Evan o strânse de picioare.

— Tu eşti cum fost Jake? întrebă rusul de-abia ţinându-şi capul să nu-i cadă în piept şi privindu-i cu ochii lui injectaţi. Tu o să faci circul în bucăţele mici?

— Nu, răspunse Evan. Noapte bună, Boris.

— Da, zise Boris. Eu dorm acum. În clipa următoare, scăpă sticla din mâini şi capul îi căzu pe spate. Instantaneu, începu să sforăie.

— Îmi vine să mor, gemu Melinda în timp ce Evan o căra afară din hambar.

— Nu te nelinişti, dulceaţă, rosti Evan urcând treptele rulotei şi ducând-o în dormitor. Sunt sigur că n-a auzit absolut nimic. Şi chiar dacă ar fi auzit, e atât de beat, încât nu-şi va mai aminti nimic mâine dimineaţă.

— Sper să ai dreptate, spuse ea pe un ton mohorât, aruncându-şi pantofii şi lenjeria pe podea.

— Nu, protestă Evan, făcându-i cu degetul, ia-le de jos!

— Evan o să fac treaba asta mâine dimineaţă. Bărbatul nu zise nimic continuând să se uite la ea. Melinda pufni punându-şi mâinile în şolduri.

— Evan, ştii, nu eşti mama mea.

— Şi, slavă Domnului, nici tu nu eşti mama mea, spuse el împăturindu-şi lucrurile cu grijă şi punându-le într-un sertar. Asta-i singura metodă care te ajută să nu te trezeşti îngropată sub tot felul de troace, Melinda. Trebuie să faci lucrurile pe rând, cum ai scoate apa dintr-o barcă. O barcă ce se scufundă. Melinda îşi umezi buzele amintindu-şi ce începuse el să spună în hambar.

— Evan, în legătură cu lista aceea…

— Oh, presupun că poţi face ordine mâine dimineaţă.

Vino, iubito. E târziu.

— Evan…

— Mâine. Aproape că se luminează. Evita să-i răspundă la întrebare, era sigură de asta. Suspinând, se sui în pat, lângă el, lăsându-l s-o ia în braţe. Ei bine, asemeni lui Scarlet, se va gândi mâine la toate astea. La urma urmelor, mâine era o altă zi.

Se înşelase. „Mâine” nu fusese o zi ca toate celelalte ci un adevărat coşmar.

Ziua începuse destul de plăcut. Ea şi cu Evan îi cumpăraseră lui Timmy un costum complet de zburător la trapez, incluzând chiar şi o capă împodobită cu paiete care flutura când alerga pe peluzele bine întreţinute ale casei.

Mama lui Timmy, deşi avusese o atitudine glacială, cunoştea prea bine bunele maniere, ca să se poarte necuviincios. Totuşi, făcu să fie clar că respectivul cadou n-o entuziasmase la fel de mult ca pe fiul ei şi acest lucru era valabil şi pentru prezenţa Melindei. Apoi ziua deveni din plăcută, minunată, când Evan îi spuse că trebuie să meargă la Sarasota să verifice nişte registre financiare.

— Ţi-ar plăcea să vii şi tu? o întrebă el. Doar ca să te desprinzi de toate pentru câteva ore.

— Oh, da, răspunse Melinda în timp ce, în minte, i se contura o idee. O să avem timp să mergem la muzeul circului?

Evan încuviinţă vrăjit de zâmbetul radios de pe chipul ei.

— Hmm, Melinda, dacă mi-aş fi dat seama că înseamnă atât de mult pentru tine, te-aş fi dus acolo de la prima noastră întâlnire. Ea nu zise nimic, zâmbi doar, şi săriră în *Jaguar* pornind în trombă pe autostradă. Atmosfera avea claritatea unui cristal, iar apa, care spăla plajele ca machiajul unui clovn, părea alcătuită din straturi liniştite, argintin şi acquamarine. Palmierii se legănau sub

briza uşoară, iar deasupra lor, un pescăruş pluti în cerc, se repezi spre valuri, apoi plecă bătând din aripi spre Golful Mexic. Melinda se instala comod în vederea scurtei călătorii zâmbindu-i lui Evan când acesta nu se uita la ea. Dacă ar putea să-l facă să înţeleagă ce anume dorea ea, reflectă Melinda, atunci ar înţelege. Ar simţi parfumul istoriei pe care voia ea să-l imprime spectacolelor. Era sigură că aşa ar fi. Afacerile îi luaseră lui Evan numai o oră, timp în care Melinda se plimbă de-a lungul largilor bulevarde ale cartierului comercial St. Armand. Apoi se opriră la o cafenea cu terasă, pe trotuar, unde băură ceai cu gheaţă sub o marchiză colorată în timp ce el îi ascultă descrierea lucrurilor minunate pe care le vor vedea la muzeu.

— …şi recuzita originală folosită de trupa Wallenda la unul dintre numerele lor celebre, spuse ea sfărâmând gheaţa între dinţi. Îţi vine a crede? Evan râse strângând-o de mână.

— O să cred când o să le văd. Apoi în vreme ce ea îi zâmbea, se întinse şi-i strecură un cub de gheaţă pe spate.

— Evan! strigă Melinda sărind în sus. Nesuferitule! îşi pipăi spatele căutând cubul, apoi renunţă şi se uită la el îngustându-şi privirile. Îşi băgă mâna în pahar aruncându-i o căutătură ameninţătoare, însă el fu mai rapid. Apucând-o de încheietura mâinii, îi trase degetele din pahar înainte ca ea să aibă ocazia de a-i plăti cu aceeaşi monedă.

— Când o să ajungem acasă, o să te arunc în cuşca lui Rex, zise ea zâmbind în ciuda dârei umede şi reci de pe spate. Sau te trimit sus la trapez, fără plasă.

— Hopa, spuse el făcându-i cu ochiul, se pare că a sosit momentul să te îmbunez. Pornim spre Oz, draga mea?

— Prea bine, vrăjitor bătrân. Spre Oz, spuse ea ridicându-se de la masă odată cu el. Somptuoasa proprietate Ringling, la’d d’Zan, îl făcu pe Evan să se oprească, uimit, în loc, însă Melinda de-abia îi arunca o

privire magnificei clădiri grăbindu-se spre muzeul circului, aflat în celălalt capăt al domeniului. Trecu în viteză pe lângă grădinile cu trandafiri şi trunchiurile înalte ale arborilor araucana ca un copil nerăbdător.

— Evan o urmă îndeaproape savurându-i buna dispoziţie, contaminat de entuziasmul ei. Îi părea o făptură magică şi plină de viaţă. Când se afla în preajma ei, era un om cu totul diferit. Dusă era senzaţia de apăsare resimţită la bancă şi orele lungi de1 frustrare şi plictiseală. Cu fiecare zi petrecută lângă Melinda se simea el însuşi oarecum diferit-cu sufletul mai uşor şi ceva mai tânăr. Era greu de crezut că, doar cu puţin timp în urmă, se hotărâse să-şi ia concediu îngrijorat fiind că va sfârşi prin a face ulcer, ca tatăl său.

— Evan! strigă Melinda cu mâinile în şolduri. Vii?

— Da, şefa! se grăbi s-o ajungă din urmă şi o luă cu un braţ pe după umeri fredonând melodia *„Urmează drumul cu cărămizi galbene”.*

În interiorul muzeului, Melinda se linişti de parcă ar fi intrat într-o catedrală. Când se aflară în faţa vechii căruţe de circ a celor Cinci Graţii, îl strânse pe Evan de mână având lacrimi în ochi. Părea hipnotizată de tot ce vedea, deşi mai văzuse exponatele de mii de ori până atunci. Când revăzu primul afiş al lui Ringling, recuzitele lui Wallenda şi o veche fotografie a lui Emmett Kelly, îşi simţi sângele alergându-i cu putere prin vene şi se chinui să-şi tempereze emoţiile.

— Nu-i minunat? îl întrebă ea pe Evan.

— Da, aproape la fel de minunat ca tine, răspunse el.

— Mie îmi pare o cu totul altă lume, zise ea suspinând. E lumea în care vreau să trăiesc.

— Dar nu e reală, murmură el încet pentru a nu fi auzit.

„Sau mă înşel?” îşi spuse Evan în sinea lui.

După ce părăsiră muzeul, hoinăriră pe plajele

presărate cu scoici şi, la fiecare pas, nisipul alb şi zgrunţuros le scârţâia sub tălpi. Găsiră un stand cu gustări şi îşi cumpărară hot dogs şi băuturi răcoritoare. Apoi urmăriră cu răsuflarea tăiată apusul de soare ce îmbrăca totul în purpură şi aur, cu văpăi ce străluceau asemeni unor metale topite, venite de pe alt tărâm. Melinda îşi rezemă capul pe umărul lui Evan ascultându-i respiraţia egală, acordată parcă după clipocitul valurilor şi imaginându-şi circul ei de vis.

— Mi-aş dori să pot lua toate lucrurile din clădirea aceea şi să le dau iarăşi viaţă, murmură ea. Mi-aş dori ca toţi oamenii să privească toate aceste comori cu ochii mei. Evan nu răspunse. Melinda îşi înălţă capul şi îl privi.

— Acum înţelegi? Când el tot nu se întoarse s-o privească, în mintea ei răsuna un clopoţel de alarmă. Evan continua să admire apusul de doare cu maxilarul încordat şi cu o expresie de nepătruns.

— Evan?

— La naiba, n-ar fi trebuit să venim astăzi aici! rosti el pe un ton liniştit. Melinda, iubito… Ezită o clipă şi pe urmă scoase o hârtie din buzunarul jachetei.

— Speram să putem discuta ca lumea dacă ne aflam câtăva vreme departe de circ. Am adus cu mine o listă revizuită…

— Revizuită? zise Melinda depărtându-se de el. Evan, ce pui la cale?

— Vreau doar să fac unele îmbunătăţiri, rosti el cu prudenţă, luându-i mâinile între ale lui. Vreau doar ca spectacolul să devină mai eficient, atâta tot. Mâinile Melindei zăceau inerte în strânsoarea lui.

— E vorba despre cortul cel mare? Bărbatul oftă.

— Da, printre altele.

— La dracu’! strigă ea. Ţi-am spus că subiectul este închis!

— Dar, Melinda…

— M-ai manipulat, îl acuză ea retrăgându-se şi cuprinzându-şi corpul cu braţele.

M-ai lăsat să merg mai departe, ai făcut dragoste cu mine, iar azi, m-ai adus aici... Acum vrei să faci stânga-mprejur! Aşa e? Evan fu surprins de vehemenţa reacţiei ei.

— Melinda, încerc doar să te ajut.

— Să mă ajuţi? Iar o luăm de la capăt! Am crezut că ajutorul tău consta în punerea registrelor la punct. Acum vrei să... să... Brusc, umerii i se încovoiară.

— Of, la naiba! încheie ea, habar n-am ce vrei să faci.

— Evan o privi cu un aer grav şi ochii lui arătau la fel de întunecaţi ca adâncurile unei mări zbuciumate.

— Iubito, renunţă la cort. E prea costisitor. N-o să fie o diferenţă aşa mare. Melinda îşi trecu o mână prin păr.

— Nu; pentru tine n-o să fie. Ce ştii tu despre circuri? Doar eşti un orăşean! Am crezut că după muzeu, vei înţelege. Dar nu înţelegi. Vrei să-l distrugi. Nu pot permite aşa ceva.

— Melinda... Evan îşi tracu şi el mâna prin păr fără a-şi da seama că-i preluase ticul nervos. Ea îşi încleşta pumnii.

— Evan, circul ăsta e viaţa mea. E tot ce am. Nu mi-l lua.

— Iubito, rosti el apropiindu-se şi întinzând braţele. Melinda însă dădu înapoi.

— Nu, bolborosi ea, fără asta. Nu-mi pot susţine punctul de vedere când mă supun dorinţelor tale.

— Te supui? zise el cu amărăciune. Aşa simţi tu? Am crezut că îţi face plăcere. Sau totul a fost doar o faţadă ca eu să-mi petrec vacanţa aici rezolvându-ţi problemele? Acum, ai decis că nu-ţi mai sunt de folos?

Melinda rămase cu gura căscată.

— Cum poţi spune una ca asta?

Evan o privi încruntat, încrucişându-şi braţele le piept. Femeile nu sunt singurele care se întreabă dacă nu

sunt folosite şi minţite pentru atingerea anumitor scopuri.

— Oh, Evan, rosti ea înaintând un pas, apoi oprindu-se. Vezi? continuă ea cu tristeţe, iată de ce n-ar fi trebuit să depăşim anumite limite.

— N-am fi putut împiedica acest lucru, replică el. Am ştiut amândoi treaba asta de la început.

— Ei bine, putem renunţa, ripostă ea rănită de asprimea lui. Buzele lui Evan se strânseră într-o linie subţire.

— Rahat! Folosirea unui cuvânt atât de tare o ului.

— Văd că te prosteşti, zise ea, tot învârtindu-te pe lângă mine şi ceilalţi oameni de la circ.

— Iar tu te străduieşti al naibii de tare să ţii supărarea! răspunse Evan îmblânzindu-şi tonul. Melinda, te rog. Putem continua discuţia ca doi adulţi civilizaţi? Ştii bine că nu fac toate astea ca să te rănesc. O fac pentru că-mi pasă.

— Vrei să-mi impui ideile tale, pentru că ai putere asupra mea, rosti Melinda chinuindu-se, după cum bine observase el, să rămână supărată. Evan expiră cu năduf.

— Doamne, îmi doresc să fi fost tipul ăla de la departamentul sănătăţii. Cum ai spus că-l cheamă?

— Domnul Brown. Şi ar trebui să fii fericit că nu eşti. Aveam de gând să bag furca în el. Zâmbetul lui nu i se reflectă în ochi.

— Oricum ar fi, tot mă doare. Oricum ar fi fost, şi ea suferea.

Ajunseseră într-un impas. Problema cortului fusese iarăşi adusă în discuţie. Deşi nu se putea spune acelaşi lucru şi despre legătura lor, între ei domnea o încordare care-şi punea amprenta pe tot ce făceau împreună. Nu mai făceau dragoste; zăceau unul lângă altul în întuneric fără să se atingă. În fiecare noapte, ochii Melindei se umpleau de lacrimi iar, ziua, era obosită şi trasă la faţă.

Într-o noapte, Evan înjură în şoaptă şi se îmbrăcă repede.

— Nu măi suport, mârâi el când Melinda se rezemă într-un cot să vadă ce făcea el pe întuneric. Eşti rea ca gheaţa cu mine când tot ce voiam… îşi trase cămaşa peste cap şi îşi luă perna.

— Noapte bună, doamnă Franklin, rosti el şi ieşi din rulotă călcând apăsat.

— Evan, şopti ea îngenunchind lângă fereastră şi privindu-l cum mergea spre hambar. Emmett Kelly apăru în faţa lui mieunând jalnic. Îl auzi înjurând din nou, apoi, îl văzu aplecându-se şi luând motanul în braţe.

Melinda se rezemă de perete cu inima grea. Nu voia să fie rece ca gheaţa; voia să se topească în braţele lui şi să simtă bucuria aceea ameţitoare şi electrizantă pe care i-o dădea simpla lui atingere. Dar de fiecare dată când voia să întindă mâna spre el, se gândea la circul ei şi renunţa.

Asemeni uriaşei cupole a cortului, problemele lor aruncau umbre asupra legăturii dintre ei. Totul pornea de la faptul că el deţinea puterea asupra viitorului ei; şi, din acest motiv, ea nu era în stare să-l iubească din tot sufletul fără să-şi facă griji în legătură cu ceea ce se va întâmplă când se va reuni comisia de împrumuturi. Dacă, după toate astea, nu va obţine banii? Va da vina pe el? Se va simţi trădată?

Întrebările îi torturau mintea în vreme ce se chinuia să adoarmă. Cuprinzându-şi genunchii cu braţele, pironi cu privirea maimuţa mecanică aflată pe măsuţa de toaletă, care stătea cu lăbuţele pregătite pentru o sărbătorire zgomotoasă. Încercă să zâmbească însă, în schimb, lacrimile prinseră a-i şiroi pe obraji.

— Asta nu e bine, şefa Lindy, se mustră ea. Fetele de la circ nu trebuie să plângă. Sub cupola circului nu trebuie să existe decât fericire. Cortul cel mare. Închizând ochii, se rostogoli în partea de pat a lui Evan şi se cuprinse cu

braţele într-un gest protector.

Şi, în cele din urmă, când zorii zilei se infiltrară în rulotă, reuşi să adoarmă. Dimineaţă, Evan veni să facă duş şi o salută cu un gest scurt, din cap. Melinda îşi încălzea pe sobă apa pentru cafea. Auzi zgomotul duşului şi simţi aburul şi mirosul de săpun ce invadară încăperea. Parfumurile se împletiră cu aroma cafelei, fapt ce o făcu să inspire brusc. Oriunde o vor purta drumurile în sezonul acesta, va asocia cele trei mirosuri cu Evan. Dacă va exista vreun sezon.

Bărbatul apăru îmbrăcat cu o pereche de blugi decoloraţi şi mulaţi pe el şi o cămaşă de rugbi. Picături ca de cristal atârnau în vârfurile şuviţelor părului său negru, cu reflexe albăstrii; sub ochi, avea cearcăne întunecate. Melinda înghiţi în sec şi ridică o ceaşcă de cafea întrebându-l, fără cuvinte, dacă voia şi el.

Evan încuviinţă şi se aşeză la birou punându-şi mâinile una peste alta. După ce Melinda îi aşeză ceaşca în faţă, el o prinse de încheietura mâinii şi o privi în ochi.

— Stai jos, spuse el cu o voce răguşită. Trebuie să stăm de vorbă. Inima el fu străbătută de un junghi. Evan arăta aşa cum arătau bărbaţii când se aflau pe picior de plecare. Strângându-şi ceaşca în ambele mâini, se aşeză pe scaunul şubred, de cealaltă parte a biroului observând, cu ironie, poziţiile lor inversate. Acum, el stătea pe scaunul şefului.

— N-o să aduc în discuţie problema cortului, rosti el pe un ton egal. Oricum, nu de această dată. Vreau să-ţi vorbesc despre o abordare în trei etape a problemei şi propun s-o urmezi. Trebuie să facem trei lucruri: în primul rând, trebuie să eliminăm lucrurile de prisos care te trag înapoi. Asta include lucrurile pe care va trebui să le înmagazinezi sau să le iei cu tine şi, în acelaşi timp, salariile şi personalul. Melinda îşi muşcă buza de jos. Ştia că unii dintre oamenii ei erau plătiţi prea mult faţă de ceea

ce făceau; de asemenea, ştia că Boris nu-şi îndeplineşte sarcinile. Dar, dacă Evan îşi închipuia că va părăsi vreun membru al

„Familiei" ei…

— În al doilea rând, continuă el, trebuie să recondiţionezi lucrurile pe care le păstrezi. Zâmbind slab, remarcă:

— Ăsta ar trebui să fie punctul tău preferat. Iar cea de a treia problemă o reprezintă înnoirea. Trebuie să ne gândim la nişte lucruri inedite şi realizabile, pentru ca neapărat circul tău să reprezinte o atracţie şi mai mare. Melinda îşi lăsă capul în jos urmărind aburul ce se ridica din cafeaua ei. Nu plecă, reflectă ea. Nu încă.

Dintr-odată, nu-i mai păsă de lucrurile pe care o punea să le facă atâta vreme când nu pleca înainte… înainte ca ea s-o pornească la drum.

— Mie îmi sună bine, răspunse ea înălţându-şi capul. Expresia lui arătă în mod clar că era surprins.

— Atunci e perfect. Hai să trecem la treabă.

Ferm hotărâtă, Melinda începu să trudească alături de Evan care se apucă, fără milă, să reorganizeze totul în continuare. Asemeni biroului ei, şi hambarul era sortit să suporte criticile şi asaltul reformator al unui individ excesiv de ordonat. Cum era ticsit de relicve ale unor vremuri glorioase din istoria circului, depozitate peste tot, Evan se năpusti asupra lui asemeni unui uliu necruţător care se repede după vrăbii.

— Pariez că măcar jumătate din lucrurile de aici sunt pur şi simplu nişte aiureli numai bune de aruncat, zise el într-o după-amiază deschizând o ladă plină cu marionete.

— Iar eu pariez că jumătate din punctele de pe lista ta de redresare a circului sunt doar nişte aiureli, ripostă ea strângând la piept o păpuşă Punch (Punch and Judy show-teatru de păpuşi) aproape dezmembrată. Câteva clipe se înfruntară din priviri. Ochii lui aruncau flăcări şi simpla lui

prezenţă avea un aer ameninţător.

Imediat, Melinda se simţi dezorientată şi neajutorată.

— Este exact aşa cum ţi-am spus mai înainte, Evan, rosti ea fără vlagă, încercând să-şi ascundă starşş de agitaţie. Însă el stătea mult prea aproape radiind o forţă eminamente masculină care o tulbura ridicându-i perii fini de pe ceafă.

— Tu… ţie îţi place, pur şi simplu, să faci pe şeful cu mine.

— Câteodată, spuse el luându-i păpuşa din mână şi aşezând-o pe o ladă. De exemplu, chiar în clipa asta, când lumina soarelui îi încadrează faţa semănând cu haloul unui înger, vreau să-ţi ordon să mă săruţi. Melinda îşi uită instantaneu supărarea, temerile şi motivele de îngrijorare. În vreme ce ochii lui electrizanţi o hipnotizau atrăgând-o ca o rază spre magia îmbrăţişării sale, nu-şi mai aminti decât moliciunea buzelor lui. Sărutul lui Evan fu blând la început însă deveni, rapid, tot mai insistent. O zdrobi la pieptul lui şi-i desfăcu buzele cu ale sale asaltându-i cu limba colţurile ascunse ale gurii.

Cum tremura în braţele lui şi avea un gust nespus de dulce, Evan se simţi cuprins de o frustrare ce i se reflectă în gesturi. O sărută cu şi mai multă forţă imobilizându-i capul şi făcând ravagii asupra buzelor ei. *„Vreau doar să te ajut, fir-ar a dracului să fie de treabă! o certa mintea lui. De ce nu vrei să mă laşi să te ajut?”*

Însă ştia de ce. Fusese rănită mai înainte de către cineva care voise s-o „ajute”. Îi înţelegea motivele. Aveau sens. Dar acest fapt nu-i atenua suferinţa pe care o simţi când ea începu să-l împingă.

— Mă doare! strigă ea şi Evan îi dădu drumul imediat. Melinda respira cu dificultate, iar pielea gâtului şi a pieptului i se înroşise. Evan o privi cu atenţie, apoi, ridică păpuşa aflată pe cale de a se desface în bucăţi.

— Chiar o vrei? întrebă el cu chipul lipsit de expresie.

— Da, rosti ea luându-i păpuşa. Mâna lui i-o prinse pe a ei şi Melinda icni simţind fiori pe şira spinării. Trupul îi reacţiona la atingerea lui; întotdeauna reacţionase şi aşa urma să fie mereu.

— Atunci poţi s-o ai, zise el. Oricând doreşti.

Melinda se ţinu la distanţă, dar nu se putea abţine să nu-l urmărească pe Evan cu priviri flămânde, adirnrându-i corpul sculptural în pofida oricărei raţiuni, îl dorea. Voia să-i simtă braţele înconjurând-o, voia să-i vadă zâmbetul. Şi totuşi, şi totuşi…

— E dragoste, îi spuse Boris când o găsi într-o zi în hambar plângând din cauza frustrării.

— Ah, amore, fredonă Sophia cu sentiment în vreme ce-i dădu farfuriile cu ravioli pe care să li le ducă lui Evan şi Timmy.

— Hm, zise Melinda, fiind tentată să trântească pastele făinoase în capul lui Evan. În acea zi încercase să-i arunce vechiul cal de carusel. După ce-i spusese ce valoros era, voise să-l vândă. Însă ea rezistase cu încăpăţânare şi, în cele din urmă, rămase hotărî să-l vopsească. Îl puteau pune afară, lângă casa de bilete, ca să atragă atenţia. Melinda îi găsise pe el şi pe Timmy în hambar. Evan o privi cu prudenţă; atenţia îi fu distrasă de ceva ce spusese Timmy şi îşi luă ochii de la ea.

— A sosit cina cu complimente din partea Sophiei, îi anunţă ea plină de vervă, pentru a contracara tristeţea ce radia dinspre Timmy. Nu se simţea deloc în largul lui fiind prins la mijloc între ea şi unchiul Evan. Scurtă vreme, fuseseră foarte apropiaţi. Iar acum…

— Mulţumesc, zise Timmy înhăţându-şi porţia şi începând să se îndoape.

— Timmy, poartă-te civilizat, spuse Evan cu nonşalanţă. Obrajii băieţelului se făcură ca para focului şi începu să mănânce mai încet. Întorcându-se cu spatele,

Melinda îşi luă pensula şi începu să lucreze la calul de carusel adăugând funde roşii în coama neagră ca abanosul. Cizmele ei de cowboy răscoliră rumeguşul când se retrase câţiva paşi să admire efectul.

— Tim, foloseşte furculiţa. Aşa, morcoveaţă.

„Dumnezeule, de ce nu i-o fi dând pace băiatului? reflectă ea. Mereu le spune tuturor ce să facă. O să-l înnebunească pe Timmy. Şi eu care credeam că ţine la el cu adevărat. „Dar chiar ţine la băiat. Gândul aproape c-o făcu să scape pensula din mână. Părinţii lui îl învăţaseră să-şi exprime dragostea în acel mod. Îşi aduse aminte de fluturele lui Timmy şi de modul în care bunica lui încercase să-l

„Îmbunătăţească". Ăsta era felul lor de a fi. Şi văzu, în cele din urmă-cam târziu, ce-i dreptea Evan făcea toate acele lucruri fiindcă ţinea la ea. Încerca să-i îmbunătăţească circul din acelaşi motiv pentru care îi corecta manierele lui Timmy. Era de partea ei. Voia ca ea să reuşească. Iar ea se luptase tot timpul cu el gândindu-se că era la fel ca Jake; şi că, asemeni lui Jake, îi va distruge visurile cu lipsa lui de înţelegere. Nu se gândise să-şi lase jos pavăza şi să coopereze cu el nu se gândise niciodată cu adevărat la acest lucru. Dar dacă ar munci împreună, dacă le-ar da o şansă ideilor lui… dacă i-ar da o şansă iubirii ei pentru el…

Inima ei făcu o tumbă şi reîncepu să lucreze cu atâta zel, încât îşi prinse o şuviţă de păr în pensulă şi o vopsi cu roşu. Zâmbind pentru prima oară după mai multe zile, puse pensula jos şi se răsuci spre el pregătită să vorbească. Dar, înainte de a spune ceva, Evan se uită la Timmy şi-i zise:

— Vrei să-i duci farfuriile Sophiei, morcoveaţă?

— Sigur. Timmy se ridică, luă farfuria şi furculiţa lui Evan şi o luă din loc.

— De-abia aşteptă să se joace cu Topo, rosti Melinda

simţind că pocneşte de nerăbdare să-i spună lui Evan ceea. ce tocmai descoperise. La urma urmei nu l-a văzut de vreo cincisprezece minute.

— Melinda, o întrerupse Evan. Trebuie să stăm de vorbă. Ea încuviinţă, însă faţa i se lungi văzându-i expresia sumbră. Cum stătea pe jumătate în umbră, trăsăturile chipului i se ascuţiseră şi Melinda se simţi cuprinsă de frică.

— Despre ce? întrebă ea cu o voce nesigură, înfundându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— Despre noi. Mi-am dat seama ce mult am greşit.

— Oh, Evan. Şi eu voiam să-ţi spun acelaşi lucru.

— Am greşit de la bun început. Te-am împins în toată afacerea asta şi îmi pare rău. N-aş fi deloc surprins dacă m-ai urî. Ştiu că ai face orice pentru circul ăsta şi nu te învinovăţesc absolut deloc; e o trăsătură pe care ar trebui s-o aibă orice bun antreprenor. Regret numai că te-am făcut să suferi.

„*Of, Doamne*, se gândi ea ascultându-l. *Am ajuns amândoi simultan la concluzii complet opuse. Probabil că e un fel de coincidenţă mai ciudată*”.

— Evan, greşeşti, începu ea cu o voce oarecum stridentă din cauza stării de surescitare. Bărbatul clătină din cap.

— Nu face nimic, Melinda. Voi continua să te ajut.

— Dar, Evan… însă el se ridicase şi tocmai ieşea din hambar.

La naiba! îşi zise ea uitându-se după el. Bărbaţii pot fi uneori îngrozitor de obtuzi. Suspinând, îşi privi cizmele şi văzu că îşi picurase vopsea roşie pe partea lor laterală şi pe vârfurile rotunjite. Nu era nimic nou în asta. Nu se va schimba niciodată, oricât de mult se va strădui Evan. Ei, dar acesta era felul lui de a arăta că-l interesează. Acum, că se convinsese pe el însuşi că Melindei puţin îi păsa de el, venise rândul ei să-i demonstreze că se înşela. Dar

cum?

CAPITOLUL 8

Shirley se rezemă de peretele căruţei ei ţigăneşti alături de Bobbi Dubois şi o bătu pe Melinda pe umăr.

— Vrei un elixir de dragoste? o întrebă ea pe un ton sec. Melinda sări în sus, speriată; îl urmărea pe Evan ce se afla în arena pentru exerciţii şi nici măcar nu îşi dăduse seama de prezenţa celor două femei.

Evan arăta superb, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri şi un tricou fără mâneci care-i etala musculatura armonios dezvoltată. Călărea unul dintre cei mai buni murgi ai trupei de călărie pe deşelate şi chipul lui ascuţit era expresia vie a concentrării. Deşi dispozitivul de siguranţă era stricat, Evan o convinsese, prin linguşiri, pe Marie de la Chevalier să-l înveţe nişte manevre simple, iar aceasta fusese în cele din urmă de acord legându-l în talie cu o funie de ancorare.

Acum, Marie ţinea celălalt capăt al frânghiei şi striga: „*Alors, mon ami!*

(Hai, prietene) Sus acum! Sus!” în vreme ce Evan încerca să se ridice pe spinarea calului din poziţia şezând, într-una ghemuită.

— Nu-ţi fie teamă! îi spuse Marie.

— Nu mi-e teamă, sunt doar neîndemnatic, replică el râzând.

Îşi aduse piciorul drept în faţă, se aplecă înainte, apoi, îşi pierdu echilibrul rostogolindu-se înapoi. Fu gata să cadă, însă coapsele lui solide strânseră flancurile calului exact la timp. Cu toate acestea, Melinda inspiră brusc şi începu să-şi răsucească tivul bluzei sale de voal purpuriu, ce avea mâneci în formă de clopot şi se lega în jurul taliei. Ţinuta îi era completată de nişte blugi tăiaţi deasupra genunchilor şi nişte balerini trecuţi cu mult de prima tinereţe.

— Gâl, gâl, gâl, făcu Bobbi în şoaptă. Melinda le privi pe cele două femei cu un aer buimac.

— Şefa Lindy, te-am întrebat dacă nu vrei un elixir de dragoste. Cea interpelată îşi trecu mâna prin păr.

— Of, mai scuteşte-mă, Shirley.

— O să te scutesc pe naiba, zise Shirley pufnind pe nas. Ştii bine că nu poţi ascunde nimic de mine. Sunt medium.

— Mda, şi tot aşa e şi tamburina ta, ripostă Melinda.

— Efecte speciale, spuse Shirley cu aplomb. Toată lumea face uz de ele în zilele noastre. Bobbi o atinse pe Melinda pe umăr. Chiar şi când era îmbrăcată în blugi şi un tricou se făcea reclamă vestitului circ Franklin, era o apariţie voluptuoasă-şi avea un aer de „dormitor" pe care Melinda îl invidia teribil.

— Trebuie să te duci după el dacă-l vrei şefa, zise Bobbi cu tonul unui expert.

— Şi ce crezi că am făcut până acum? o întrebă Melinda. Zâmbesc, râd, mă port cum trebuie. Iar el îmi spune că e bucuros că ne-am împăcat.

— Probabil că este teribil de prudent, presupuse Shirley. Poate că a avut o experienţă nefericită cu o femeie.

— Da, a avut, rosti Melinda pe un ton afectat. „Cu mine".

— Ei bine, eu cred că în cazul ăstuia ar trebui să ai o atitudine agresivă, continuă Bobbi examinându-şi unghiile. Vreau să spun că, toată săptămâna trecută, mi-am tocit farmecele pe el şi n-am ajuns nicăieri.

— Tu… începu Melinda fiind însă nevoită să sară în lături când Bluto Uriaşul trecu prin apropiere purtând nişte bare lungi de fier aruncate neglijent pe un umăr.

— Scuze, şefa Lindy, zise el aproape decapitând-o pe Sophia ce se apropia de Melinda cu o grămadă de costume sclipitoare în braţe.

— Eu gândit, şefa Lindy. Dacă Evan angajează la circ,

poate vrea foloseşte câteva costume vechi de la Guido.

— Oh, se gândeşte să vină cu noi? întrebă Bobbi entuziastă.

— Fii atentă, o avertiză Shirley bătând-o pe umăr. Şefa are întâietate la el.

— Nici nu se gândeşte, răspunse Melinda. Este un brăşean înrăit.

— Hmm, făcu Bobbi. Aş zice că e decis să-şi înceapă ucenicia. Uitaţi-vă.

Cele trei femei îşi întoarseră capul exact în momentul în care Marie începu să aplaude.

— Aşa! strigă ea. *Oui*! Acum, sus! Evan reuşise să stea ghemuit pe spinarea calului, ţinându-şi braţele întinse lateral. Se clătină în mod periculos, apoi, reuşi cumva să-şi găsească echilibrul. Calul continua să meargă în acelaşi ritm.

— Eu aduc Timmy, rosti Sophia îndepărtându-se grăbită. Ar trebui să vadă pe unchiul lui.

— Sus! comandă Marie. Nu te gândi la asta*, M'sieur* Evan. Fă-o doar.

— Nu pot să nu mă gândesc, răspunse acesta fără a-şi întoarce capul. Sunt un tip eminamente cerebral.

— Eminamente cerebral? repetă Marie. Habar n-am ce vrea să însemne asta. Ştiu numai că, dacă te ridici, vei reuşi.

— Hai, hai, spuse Melinda în şoaptă. Fă-o.

— E un novice, zise Bobbi.

— Aş! interveni Shirley. Nou-veniţii nu devin cu adevărat nişte novici până nu intră prima oară sub cupola circului.

— Dă-i înainte! *Alors!*

Evan se ridică încet. Trioul feminin începu să aplaude spontan, urmat de ovaţiile piţigăiate ale lui Timmy ce alerga spre arenă.

— Unchiule Evan! Ai reuşit! ţipă el bătând din palme

şi sărind ca pe arcuri. Vreau şi eu! Vreau şi eu.

— Ăă, aş vrea să mă dau jos acum, rosti Evan cu grijă. Marie?

— Există două moduri, spuse aceasta. Ori sări jos, ori te ghemuieşti înapoi. Ai mai putea sări şi în spatele calului, dar nu cred c-ai reuşi să execuţi bine saltul.

Melinda îi observă expresia şocată a feţei.

— Să sar de pe cal? repetă el.

— Tu eşti cel care a vrut să încerce treaba asta fără „maşinărie", îi aminti Marie. Însă e foarte simplu de sărit. Şi un copil ar putea – o face.

— Eu! pleda Timmy. Evan privi terenul care se mişca, apoi, copitele calului şi chipurile pline de speranţă ale femeilor şi ale nepotului său. Îşi dezveli dinţii într-un simulacru de zâmbet şi zise:

— Presiunea exercitată de spectatori învinge ca de obicei. Pe urmă, inspiră adânc şi sări de pe cal.

— Bine! strigă Marie când Evan se rostogoli, oprindu-se la picioarele ei încălţate cu cizme. Aplecându-se, îi întinse o mână şi-l întrebă:

— Nu te-ai lovit, nu-i aşa?

— Ba da, gemu el chinuindu-se să se ridice în picioare. Cred că mi-am rupt piciorul. Melinda icni.

— Nu chiar, le asigură el. Dar hai să spunem că prefer trapezul.

— Atunci, putem merge sus? îi rugă Timmy. Te rog.

— Guido este ocupat, îi zise Evan, însă asta nu-l descurajă pe băiat.

— Dar tu te pricepi la trapez! Ne putem urca numai noi doi! Evan îşi scutură praful de pe spate şi ridică din umeri.

— Îmi pare rău, morcoveaţă, dar cred că avem nevoie de un expert alătrui de noi. Bobbi îi trase un ghiont Melindei.

— Du-te, îi şopti ea. E o ocazie perfectă.

— Dar… Shirley îi dădu brânci în faţă.

— Şefa Lindy. Gândeşte-te la linia inimii tale.

— Voi, două, încetaţi imediat, le zise ea printre dinţi. Sophia îi zâmbi lui Evan şi o arătă cu degetul pe Melinda.

— Evan, şefa Lindy poate ajuta la voi, rosti ea monoton, cu vocea plină de inocenţă. Uneori, la spectacol, urcă sus cu băieţii şi cu Guido al meu.

— Uraa! urlă Timmy. O rupse la fugă spre Melinda şi începu s-o tragă spre trapez.

— Hai să-i dăm drumul. Melinda îi aruncă o privire lui Evan.

— Te încumeţi? El ezită o clipă înainte de a-i răspunde înfruntându-i privirile. Ochii lui o ardeau şi Melinda îşi simţi inima bătând-cu furie.

— Mă încumet, îi răspunse. Începură toţi trei să urce pe scară; întâi Melinda, apoi, Timmy, iar Evan închidea şirul. De îndată ce se aflară toţi trei pe platformă, Melinda dezlegă cele două bare ale trapezului şi aruncă bara de prindere care începu să se legene.

— Ştiţi amândoi cum să cădeţi în plasă, nu-i aşa?

— Capul la piept, zise Timmy începând să numere pe degete. Îndoaie genunchii. Guido ne-a pus s-o exersăm de nu ştiu câte ori.

— Paula ar face o criză de isterie, îi spuse Evan peste capul lui Timmy. Am făcut un pact ca între bărbaţi, să nu-i povestim nimic din toate astea. Privirile li se întâlniră iar şi inima ei făcu din nou un triplu salt mortal, în vreme ce prinse bara şi îi făcu vânt încă o dată.

— Hai să încercăm prinderile, rosti ea smulgându-şi privirea de la Evan şi zâmbindu-i nepotului său. Tu şi cu Timmy.

— Oh, Doamne! ţipă Timmy.

Cu palmele umede de transpiraţie, Melinda îi arătă lui Evan cum să stea atârnat cu capul în jos şi cu braţele întinse ca să-i prindă încheieturile mâinilor lui Timmy când

acesta sări spre el. La prima încercare, Timmy nu reuşi întoarcerea, aşa încât Evan îi dădu drumul şi băieţelul o porni ca o ghiulea către plasa de siguranţă, strigând încântat.

— Vrei să mai încerci o dată? îi strigă Melinda de sus.

Privirea ei le înregistra pe Shirley şi pe Bobbi care-i făceau semne de încurajare.

— Poate că ar trebui să-i arate cum să facă întoarcerea, ca să-i prindă rostul, spuse Shirley.

— Mda, zise Timmy. Fă-o tu. Lasă-l pe unchiul Evan să te prindă.

Ce metaforic spus, se gândi Melinda urmărindu-l pe Evan cum înalţă capul şi se uită la ea cu răbdare. Din ziua aceea, în hambar, nici măcar nu o atinsese pe umăr. Şi acum, să-i simtă încheieturile puternice ale mâinilor lângă ale ei… îşi şterse palmele, pe pânza groasă a pantalonilor.

— O să te descurci? întrebă el străduindu-se să îşi ascundă tremurul din voce. Sunt mai grea decât Timmy.

— Nu cu mult, rosti el făcându-i cu ochiul. Doar cu vreo două tone.

— Foarte amuzant. Melinda inspiră adânc urmărind ritmul barei de prindere şi ascultându-şi bătăile inimii în vreme ce se pregătea să-şi ia zborul.

Găsi tempoul, ridică bara trapezului deasupra capului şi sări în gol. Se avântă în sus apoi în jos, atârnând în mâini. Coborându-şi privirile, observă că bluza îi împingea sânii în sus şi închise ochii. Se părea că, de fiecare dată când ajungea în apropierea lui Evan, hainele ei deveneau nişte creaturi lascive, înzestrate cu o voinţă proprie. Mereu se desfăceau ori cădeau. Sau poate că el era genul acela de bărbat care te dezbrăca din ochi atât de eficient, încât limbajul corpului tău te determina să te supui.

— Eşti gata? întrebă ea roşind când văzu că şi atenţia lui fusese abătută de la numărătoare, la decolteul ei. Evan încuviinţă atârnând cu capul în jos, ştergându-şi mâinile pe

tricou şi îndesându-l în cingătoarea şortului.

Pentru o clipă, se fixară cu privirea. Chipul lui se mări, apoi, se îndepărtă odată cu legănarea barei ei. Încercă să-şi mute privirea, însă ochii lui i-o reţinură forţând-o să-i studieze fiecare centimetru al chipului atât de cunoscut. Pielea bronzată, colţurile maxilarului, scobiturile obrajilor. Şi ochii aceia… înghiţi în sec impunându-şi să fie atentă la ceea ce făcea. Fapt care, propriu-zis, însemna să se arunce în braţele lui.

„Oh, Melinda, neruşinată ce eşti, îşi zise ea. *Într-o zi vei ajunge exact la asta!”*

— Atunci e perfect, bolborosi ea. iată-mă!

Dădu drumul barei împingând-o cu mâinile şi îmbătându-se cu senzaţia aproape imponderabilă a libertăţii de a zbura prin aer. Mâinile lui Evan îi apărură în faţa ochilor mărindu-se din ce în ce mai mult şi Melinda le prinse de încheieturi.

Urmă senzaţia unei plesnituri puternice, după care, degetele lui se strânseră în jurul antebraţelor ei. Carnea i se încinse sub atingerea lui şi închise ochii pentru a înăbuşi răspunsul acela sălbatic ce prinse viaţă în ea.

— Bravo, spuse ea lăsându-şi capul pe spate.

— Trebuie să încetăm modul acesta de a ne întâlni, răspunse el.

Îi văzu privirile iscoditoare, pline de dorinţă, şi înţelese că totul era în regulă. Şi el voia să fie mai mult decât prieteni. Şi, exact în clipa în care observă acele lucruri, zâmbi şi-i spuse:

— Ai perfectă dreptate, Evan… iubitule. Încordându-şi braţele, se trase în sus şi îi depuse o sărutare pe buze. Sub ei, se auziră strigăte şi aplauze. Însă Melinda de abia le auzea; nu era conştientă decât de inspiraţia rapidă şi scurtă a lui Evan, iar, apoi, de răspunsul la invitaţia ei. O sărută apăsat, trăgând-o şi mai aproape şi săgetându-i gura cu limba lui. Strânsoarea în jurul braţelor ei deveni şi

mai puternică amorţindu-i braţele, iar respiraţia lui deveni anevoioasă, în vreme ce se legănau prin aer.

— Iartă-mă, şopti ea. M-am înşelat. Acum ştiu că totul a fost din vina mea.

— Nu, nu, protestă el, după care, ochii i se măriră de surprindere. Alunec.

— Hai să coborâm cum a făcut Timmy, propuse ea. Putem sta de vorbă mai târziu.

— Foarte bine, iubito. Melinda se uită în jos pentru a se asigura că Timmy coborâse din plasă. Nu se găseau tot atât de sus cum se urcau cei din trupa Zamboni în timpul spectacolelor, dar greutatea lor l-ar fi putut vătăma pe băieţel.

— E-n regulă, zise ea şi Evan îi dădu drumul lăsându-se şi el să cadă de la înălţime. Aterizară unul lângă celălalt şi impactul corpurilor lor făcu plasa să salte şi să se încline. Aterizară amândoi în şezut, izbucnind în râs, şi Evan o sărută din nou.

Timmy se caţără pe un stâlp şi se avântă spre ei sărind de parcă s-ar fi aflat pe o trambulină.

— Grozav! Grozav! strigă el aruncându-se de gâtul Melindei. Te-am văzut sărutându-l pe unchiul Evan.

— N-ai fost singurul, rosti Evan zâmbind mânzeşte. Secretul nostru a fost dat la iveală. Melinda le zâmbi Sophiei, lui Shirley şi lui Bobbi care aplaudau fără zgomot.

— Ăsta, da, secret, spuse ea. Nici măcar nu ştiam de el.

— Uau! strigă Timmy sărind în sus. Evan încercă să se ridice însă căzu la loc.

— Iartă-mă, Melinda. Pur şi simplu n-am vrut să mai fac presiuni asupra ta. Zâmbi diabolic şi continuă.

— Totuşi, mi-a fost greu să-mi ţin mâinile departe de tine. Apoi, se puse vitejeşte în patru labe în vreme ce plasa sălta asemeni unui cal sălbatic. Agăţându-se de ea, porni să se târască spre Melinda.

— Dar, acum, te-am prins! strigă Evan, aruncându-se în direcţia ei. Melinda îşi îndepărtă discret glezna din calea lui şi Evan se prăbuşi pe burtă fără a-şi atinge scopul.

— Mai vedem noi, îl tachină ea întrebându-se totuşi în gând „Pentru câtă vreme”? Incluzând şi recuperarea timpului pierdut, printre alte lucruri, Evan se oferi s-o ajute la corvezile de zi cu zi.

— Ai mult prea multe treburi de făcut, îi spuse el în vreme ce zăceau în pat dezbrăcaţi, dezmierdându-se unul pe altul. Mâinile lor se plimbau când leneş, când cu lăcomie, rotunjindu-se pe sâni sau pe umeri, ori alunecând pe abdomenele plate, vrând-parcăsă recupereze timpul preţios pe care-l pierduseră.

— Nici nu-i de mirare că nu-ţi poţi menţine echilibrul financiar. Melinda suspină unduindu-se când mâna lui Evan acoperi delta de păr blond, ca mierea, dintre coapsele ei. Cum de abia făcuseră dragoste, trupul încă îi mai tremura uşor.

Totuşi, venise timpul unei discuţii serioase, înţelegea asta din tonul vocii lui şi ascultându-şi intuiţia. Aşa încât îi îndepărtă mâna fără a-i da drumul şi se răsuci pe spate.

— Tot mă aflu într-o încurcătură serioasă, nu-i aşa? zise ea.

De fapt, era mai mult o constatare.

— Chiar dacă am vândut recuzita care ne prisosea, furgoneta şi chiar dacă mi-ai mai găsit nişte contracte în plus? continuă Melinda.

Multă vreme, Evan nu zise nimic.

— Da, iubito, aşa e. Cu toate astea, situaţia arată mai bine. Spectacolele acelea vor fi de mare ajutor, i-am convins pe creditori să-ţi reprogrameze datoriile fără a mai face apel la justiţie. Faptul ăsta va face o impresie bună asupra comisiei de împrumuturi.

— Mă bucur că Happy Pappy a înţeles situaţia,

adăugă el. A fost drăguţ din partea lui să-mi trimită afişul acela vechi al lui Branum. Muzeul Ringling i-ar fi plătit o mică avere pentru el.

— E un om bun, zise Evan. Acum îmi dau seama de ce te-a influenţat aşa de mult. Melinda începu să-şi roadă buza de jos.

— Mă tot gândesc că ar trebui să le spunem tuturor, Evan. La urma urmelor, ăsta e mijlocul lor de subzistenţă. Dacă se află în pericol…

Bărbatul o sărută pe obraz mângâindu-i chipul cu degetele.

— Iubito, am mai discutat despre asta. Nu putem sufla o vorbă sau cei care au reţinut locuri la spectacole se vor retrage. Artiştii tăi ar putea intra în panică şi reprezentaţiile s-ar duce pe apa sâmbetei, după cum te-ai exprimat tu atât de plastic. Deocamdată, nimic nu este sigyr. Trebuie să pari cât mai puternică în faţa comisiei. Dacă va trebui să… dacă se întâmplă ceva, te voi ajuta să găseşti o cale de a plăti tuturor cea mai mare parte din ceea ce le datorezi. Melinda se simţi străbătută de un fior rece, ca gheaţa.

— Dacă se întâmplă ceva. Vrei să spui… dacă dau faliment?

— Nu cred că se va întâmpla una ca asta, ocoli el răspunsul.

— Dar, totuşi, există această posibilitate. Evan nu răspunse. Pe urmă, coborî din pat şi se întinse.

— A venit vremea ca omul tău bun la toate să-şi câştige existenţa, rosti el. Ce vrei să fac, şefa Lindy? Melinda zâmbi strâmb.

— O să fie distractiv. Evan o privi cu un aer resemnat.

— Credeam că o să-ţi placă. Deci, care-s ordinele. Să le fac baie elefanţilor? Să antrenez poneii?

— O, nu; nimic amuzant, îl asigură ea. Poţi începe prin a curăţa ţarcul poneilor. Apoi, poţi spăla rulota.

— Să spăl… Bărbatul o privi fix.

— De când a început să-ţi pese cum arată rulotă?

— O-ho! strigă ea împungându-l cu degetul, în joacă. Acum s-a schimbat roata!

Îl văzu cutremurându-se brusc.

— Te gâdili! exclamă ea atacându-i subraţul şi părţile lateralele ale corpului. Evan se zvârcoli încercând să-i prindă mâinile.

— Melinda! Opreşte-te! Ea chicoti, apoi, scoase un ţipăt strident când, dintr-un salt, el se aruncă în pat, ţintuind-o pe saltea.

— Acum să te vedem, puicuţo, spuse el. Te gâdili la tălpi?

Îi înhăţă laba unui picior şi începu, s-o gâdile. Melinda se zbătu încercând să se elibereze.

— Nu, Evan, nu! Mă predau!

— Ia să vedem cum stai cu burta. Se apropie de ţintă şi îşi începu atacul.

— Evan! Te rog!

— Dar… aici? spuse el acoperindu-i, iar, cu palma, triunghiul de păr blond. Gâfâind, Melinda se linişti şi privi în sus, spre el, ambra întâlnindu-se cu turcoazele, ochii lor sclipind ca nişte pietre preţioase.

— Trebuie să ne apucăm de treabă, murmură ea. Chiar trebuie. Evan suspină.

— Ştiu. Sunt la ordinele tale. Ea rânji.

— Ţarcul poneilor.

— Dumnezeule, dacă m-ar vedea prietenii, gemu el.

— Îmi place să cred că unii dintre membrii familiei mele de aici sunt prietenii tăi, replică Melinda. Evan îi zâmbi cu dragoste, şi începu să se îmbrace.

— Aşa e, iubito. E foarte adevărat.

— Cum se face că Boris are parte numai de treburi distractive? mormăi Evan, ajutându-l pe Bluto să încarce scaunele pentru spectatori într-o furgonetă mare. Aruncă o

privire spre hambar, unde Boris o ajuta pe Sophia să le pună lui Marcel şi Marceau bonetele noi cu clopoţei. Marcel avea deja pe cap o bonetă roşie, de clown şi se vedea clar că era încântat de ea. Acum sărea pe loc clătinându-şi capul pentru a face clopoţeii să sune. Apoi, trase de elasticul de sub bărbie, care-l plesni, ţipă şi îşi scuturăiarăşi capul. Marceau se întinse să-i ia boneta, dar Sophia îi îndepărtă laba.

— Tu, bambino rău! Eu altoiesc la tine dacă nu porţi cum trebuie.

Boris stătea pe un balot de fân cu gura plină de ace cu gămălie. Le scotea pe rând, câte unul, pe măsură ce i le cerea Sophia.

— Cum se face? repetă Evan cu sudoarea curgându-i şiroaie pe tâmple în vreme ce ridica de capătul unui şir de scaune. Bluto le trase lesne în interiorul camionetei.

— Boris are vechime, zise Melinda ridicându-i braţul lui Evan, ca să se poată uita la ceas. Hai să-i dăm zor, Kessel. Mai ai de vopsit balansiera gemenelor Dubois.

Bărbatul scoase o eşarfă din buzunar şi se şterse pe faţă cu ea.

— Te distrezi de minune, nu-i aşa? pufni el.

— Hai să spunem că, după părerea mea, este foarte cinstit să-i plăteşti cuiva cu aceeaşi monedă, răspunse ea pe un ton satisfăcut. Îl pocni peste fund salutându-l din cap şi merse să urmărească trupa Youngers care avea un număr de jonglerii combinate cu sărituri şi care părăsise în sezonul trecut circul lui Marvelous.

Dar cu toate bombănelile lui, Evan petrecea mai bine ca oricând. Munca fizică grea îl făcea să se simtă tânăr şi puternic limpezindu-i, în acelaşi timp, mintea, astfel încât se putea gândi mai eficient la problemele financiare ale Melindei. Îi plăceau şi extravaganţele acestor oameni excentrici: Sophia cu macaroanele ei, Guido şi orga lui şi chiar şi Melinda. O surprinsese, într-o zi, îndesând o cutie

cu vechituri sub canapea, iar ea roşise ca un copil prins cu lingura în cheseaua cu dulceaţă. *„Vechile obiceiuri mor greu”* murmurase ea trăgând cutia afară cu un aer trist. Aceasta conţinea vechi perechi de pantofi pentru mersul pe sârmă, care aparţinuseră-sau, poate, nu-lui Charles Siegrist.

Vechile obiceiuri mureau, într-adevăr, foarte greu. Jumătate din timp se afla pe punctul de a-i spune Melindei că singura ei cale de ieşire era să vândă circul şi să-şi lingă rănile. Nu existau sorţi de izbândă şi Evan nu ştia cum să procedeze.

Chiar dacă ea ar fi fost de acord să se dispenseze de cort, tot ar fi rămas îngropată în datoriile care fuseseră făcute în mare măsură din câte constatase el de vechiul ei partener de afaceri, Jake. Îi înţelegea visul. Un circ de modă veche ar fi fost ceva minunat. Iar Melinda avea recuzita necesară-faninoane şi drapele, veşminte decorative pentru elefanţi, şi căruţe de circ. Avea simţ artistic şi era inventivă, iar circul ar fi fost unicul de acest gen. Înţelegea perfect acest lucru. Dar era total ineficient – şi asta, cu indulgenţă fiind spus. Chiar dacă ar fi făcut economii la fel ca toată lumea, cu greu ar fi reuşit să se menţină pe linia de plutire.

Şi, totuşi, se agăţa şi el de visul Melindei-atât de dragul ei, cât şi de al lui. Înainte de a o întâlni, în lumea lui, frecventată de bancheri, nu existase loc pentru visare.

Aceasta nu era o trăsătură caracteristică familiei Kessel. Acum însă avea impresia că reuşise să regăsească o parte a copilăriei, o parte a lui caracterizată prin naivitate, ce hibernase şi se trezise din nou. Acesta fusese efectul circului.

Melinda mai trezise în el şi sentimentul minunat de a iubi pe cineva. Acesta fusese efectul ei asupra sa, efect care o caracteriza totodată. Pe furiş, se apropie prin spate de Melinda care întorcea fânul pe furcă. Îi lipi o bere rece

de ceafă şi o sărută pe obraz spunând:

— Hei! Melinda se sprijini în furcă şi bău recunoscătoare.

— Da. Ăsta e fân

— Ha, ha, făcu el, şi luându-i furca, aruncă o grămadă consistentă în ladă.

Era o zi călduroasă. Melinda mai luă o înghiţitură admirând trupul bărbatului. În vreme ce înfigea furca în claia de fân, spatele i se îndoia şi se răsucea, iar muşchii i se mişcau sub tricoul Zamboni. Fesele i se încordau sub şort şi, zâmbind, Melinda întinse mâna şi-l mângâie pe fund.

— Un trup de zburător, îi spuse ea când se întoarse s-o privească. Mi-a fost teamă că toate spagheţele acelea, cu care te-a îndopat Sophia, se vor transforma în şunci pe burta şi spatele tău.

— Nu şi cu munca asta silnică, mormăi el bine dispus. Apropo, adăugă el încărcând furca din nou, ce faci diseară?

— Nu ştiu, răspunse ea. Credeam că voi avea, ca de obicei, o întâlnire fierbinte cu registrele contabile.

— Nu. Seara asta e specială. Spectacolul va începe-la ora cinci. Melinda îi adresă o privire răutăcioasă.

— Dacă te referi la o reprezentaţie de un anume fel în rulotă, nu se poate. E şi Timmy aici. Evan îşi dădu ochii peste cap.

— Melinda Franklin, să-ţi fie ruşine. Mă refer la Reprezentaţia specială Kessel” *Din deliciile circului*”. La ora cinci să stai pe treptele rulotei. Ne-am înţeles?

— Sigur, răspunse ea trăgând încă o duşcă de bere şi oferindu-i-o. Ţine aici. După cum arăţi, nu ţi-ar strica nici ţie. Evan clătină din cap.

— Nu beau niciodată înainte de reprezentaţie.

— Reprezentaţie?

— Ai răbdare, spuse el ameninţând-o cu degetul. Ce-

ar fi să te duci să vopseşti calul acela de carusel? Termin eu treaba aici.

— Mulţumesc. Brusc, îşi ţinu respiraţia observându-i mişcările. În curând; va pleca, reflectă ea cuprinsă de tristeţe. Vacanţa lui era pe sfârşite. Apoi, îi va prezenta cazul în faţa comisiei de împrumuturi şi soarta ei va fi pecetluită.

— Mulţumesc pentru toate, zise ea aşa de încet, încât el, probabil, n-o auzi. Pe urmă, se îndepărtă agale.

Era cinci fix. Melinda ieşi din rulotă, cu părul încă umed de la duş, purtând pantaloni bleu, de catifea reiată, şi o bluză asortată. Îşi răsucise părul într-un coc în creştet, îşi pusese nişte cercei lungi, vechi şi valoroşi şi se parfumase discret, cu Chanel. Primprejur nu se vedea nimeni. Nu mai fusese atâta linişte din seara în care ea şi cu Sophia îl căutaseră pe Topt Gigio. În ultima vreme, cum artiştii începuseră să sosească, peste tot era un du-te-vino permanent prezidat de Guido şi de orga lui infernală. Dar, în seara asta, putea auzi păsărelele şi zornăitul…

Zornăitul. Melinda privi spre locul unde erau ţinuţi elefanţii. Aceştia dispăruseră.

— Elefanţii! strigă ea sărind în picioare. Cineva a lijat elefanţii?

În acel moment, Timmy scoase capul din hambar. Faţa lui era acoperită cu fard maroniu şi purta un turban.

— E-n regulă, şopti el ceva mai tare. Noi i-am luat. Înainte de-a mai putea scoate un cuvânt, o mână mare, pe care Melinda o cunoştea foarte bine, apăru din hambar şi-l trase înăuntru. Apoi, apăru Guido arătând de-a dreptul impresionant în costumul lui mulat, de culoarea smaraldelor, colanţi, cizme şi o mantie verde-smarald cu alb, ornamentată cu paiete. Se înclină în faţa Melindei şi se aşeză la orgă trosnindu-şi încheieturile degetelor.

Pe urmă, se ivi Evan, cu mâinile ridicate în semn de

salut. Melinda îşi lăsă capul pe un umăr şi observă că era îmbrăcat în ţinuta clasică a unui maestru de manejhaină roşie, pantaloni albi, strânşi pe picior, cizme şi joben.

— Doamnelor şi domnilor! strigă el cu faţa spre Melinda. Copii de toate vârstele! Permiteţi-mi să vă prezint spre a vă bine dispune, uimi şi amuza, reprezentaţia inaugurală al celui de al cincilea sezon al incredibilului şi vestitului Circ Retro Franklin! Şi acum, să înceapă spectacolul! Melinda aplaudă încântată. Dădeau o reprezentaţie numai pentru ea. Guido începu să cânte *Marşul triumfal* al lui Cezar, cântec pe care Melinda îl folosea întotdeauna la parada, artiştilor, care deschidea spectacolul. Evan pocni din bici şi apăru Pinky condus de Gypsy King îmbrăcat în costumul de rajah indian, urmaţi îndeaproape de Kukla, Fran şi Toto, în spinarea căruia stătea Timmy. Acesta îşi aranja turbanul şi jacheta impecabilă, şi-i făcu semn cu mâna Melindei.

— Eu sunt! strigă el. Timmy!

— Bună! chicoti ea răspunzându-i la salut. DeeDee, Bobbi, şi alţi câţiva tineri din ansamblul circului ei se iviră în pas de dans şi parurile lor uriaşe, confecţionate din pene, tresăltară când se înclinară în faţa Melindei. Sophia îi aduse pe Marcel şi Marceau care arătau adorabil cu bonetele lor cu clopoţei; iar Boris îl prezentă pe Rex care mârâia şi se întindea extaziat de a fi fost scos din cuşcă. Trupa de la Chevalier aduse caii, iar clovnii veniră cu poneii care nechezară şi tropăiră la vederea cailor mai mari. Melinda aplaudă în vreme ce toţi dădeau ocol în faţa ei, îndreptându-se, apoi, spre hambar. Evan stătea în centru pocnind din cravaşa, prezidând parada cu autoritatea şi demnitatea unui adevărat maestru de manej.

Zâmbetul Melindei începu să pălească în clipa în care îşi aminti, brusc, că el avea să plece în curând. Se certă în sinea ei pentru toate dăţile când fusese arţăgoasă; pentru neîncrederea ei şi discuţiile în contradictoriu. Timpul pe

care-l mai aveau de petrecut împreună îi aluneca printre degete şi nu avea de gând să mai piardă nicio secundă. Evani zâmbea radios, cu pieptul scos în afară, mândru nevoie mare, în vreme ce parada se îndrepta spre hambar. Înainte să-i poată observa tristeţea, Melinda se forţă să-şi revină.

— Bravo! strigă ea sărind în picioare. Bravo! Evan făcu o plecăciune adâncă.

— Iar acum, pentru încântarea dumneavoastră, de dincolo de Alpi, din câmpiile bătute de vânturi ale Africii, vă prezentăm animalele venerate de marele Hannibal şi de însuşi hunul Attila! Uimitorii elefanţi.

Gypsy King şi elefanţii îşi făcură din nou apariţia, Timmy aflându-se în continuare în spinarea lui Toto. Cu toţii prezentară o versiune prescurtată a numărului lor, Timmy în calitate de ajutor al lui Gypsy King. Când se înclină în faţa elefanţilor pentru a-i face să danseze în cerc, aproape rămase fără turban.

Apoi, spuse „Hop” către Toto, cu cea mai bună imitaţie a vocii unui adult şi

„Bobocul” îi permise să se suie din nou în spinarea lui. În final, elefanţii se depărtară cu pasul lor greoi. Sophia ieşi din hambar îndreptându-se spre orgă şi luându-i locul lui Guido ce aştepta să fie anunţat de Evan.

— Şi acum, curajul şi priceperea – zburătorilor în înfruntarea cu moartea. Fantasticii Zamboni! răcni Evan, iar Guido făcu o plecăciune. Apoi, se îndreptă spre scară în ritmul Marşului regal al domnişoarelor de cfnoare, gesticulând spre Timmy întorăcat acum în costumul de zburător dăruit de Melinda. Împreună, îşi aruncară mantiile cu un gest spectaculos şi se urcară la platformă. Se legănară, se rotiră rapid executând, în final, o singură prindere, Timmy agăţându-se la încheieturile puternice ale mâinilor lui Guido. Băieţelul reuşi chiar şi întoarcerea.

— Allez-hop! comandă Evan cu intonaţia tradiţională

a unui maestru de manej. Melinda strigă:

— Bravo! Spectacolul continuă: cimpanzeii; Rex sărind prin cercuri; gemenele Dubois; trupa de la Chevalier; poneii şi clovnii. Melinda râse şi aplaudă dar, în tot acest timp, inima ei se sfărâma puţin câte puţin. Pentru că acesta urma să fie singurul spectacol al circului la care avea să participe Evan vreodată. În curând, mult prea curând, va redeveni un orăşean. Şi, cu voia Băncii Populare a Floridei, ea va porni la drum încercând să-l uite. Evan dirija parada de sfârşit a spectacolului. Timmy purta costumul de zburător şi părea foarte serios, ca un gladiator, până ce o văzu pe Melinda. Atunci, îi zâmbi şi îşi flutură mantia.

Când reprezentaţia luă sfârşit, începuse deja să se întunece. Melinda se duse repede în hambar să-i felicite pe toţi, râzând împreună cu ei de greşeli şi felicitându-i pentru noutăţile învăţate în timpul sezonului de iarnă. Sophia, mai ales, era foarte mândră că reuşise să prindă melodia Nunta vânturilor, ce reprezenta tema numărului lui Guido.

— Eu cumpăr orgă electronică! anunţă ea împreunându-şi mâinile în faţa pieptului de parcă s-ar fi rugat. Una care face notele pentru tine. Tu doar apeşi un buton şi tu primeşti tango! Apeşi altul, primeşti rumba!

— Minunat! exclamă Melinda. Splendid. Acum, circul ei va fi singurul dotat cu tărăboi hi-fi stereo marca Zamboni. De-abia aştepta.

Artiştii plecară unul câte unul să se relaxeze, să cineze sau să-şi ducă hainele la spălătoria din Osprey. Timmy plecă alături de Sophia, ca să-i testeze spaghetele şi să se joace cu Topo Gigio. Melinda şi Evan rămaseră singuri în hambar. El încă mai purta jobenul şi învârtea un pai în gură.

— Deci, cum ţi s-a părut? o întrebă.

— Ai fost minunat, zise ea îmbrăţişându-l şi

sărutându-i bărbia. Pur şi simplu, minunat.

— Îmi cer scuze, rosti o voce în spatele lor, însă plăcerea asta îmi aparţine.

Melinda se răsuci iute. Învăluită de umbre, în prag, se afla silueta înaltă şi subţire a unui bărbat. Când se apropie şi umbrele îi accentuară scobiturile din obraji şi ochii înfundaţi în orbite, Melinda inspiră scurt.

— Hector, ce cauţi aici? îl întrebă ea pe un ton lipsit de căldură.

Domnul Marvelous făcu o plecăciune în stil victorian, însoţită de o fluturare graţioasă a mâinii şi, când îşi înălţă capul, Evan se gândi că arată ca răufăcătorul clasic, cu înfăţişare sinistră, prezentat în filme şi cărţi. Exact ca domnul Dark din Smething Wicked This way comes al lui Bradbury, decise el, cercetându-l cu atenţie de sus, până jos. Purta o vestă veche din piele neagră peste o cămaşă albă şi pantaloni din poliester, închişi la culoare, care începuseră să se deformeze la genunchi. Melinda îşi încleşta pumnii pe lângă corp, gata de luptă. Întotdeauna se ajungea la aşa ceva când îşi făcea apariţia domnul Marvelous.

— Ce cauţi aici? repetă ea înaintând spre individ.

Ca să-l poată privi, era nevgită să-şi dea capul pe spate şi asta o irita şi mai mult.

— Am venit să te salvez, doamnă Franklin, spuse acesta arătându-şi dinţii galbeni şi inegali. Am de gând să-ţi salvez circul.

CAPITOLUL 9

Încremenită de uimire, Melinda îl privi pe Marvelous cu gura căscată, întrebându-se de câte ori avea să i se mai întâmple aşa ceva. De câte ori vor mai încerca diverşi indivizi să-i ia circul?

Imediat, se pregăti de luptă. Îşi îndreptă umerii, îşi puse mâinile în şolduri şi zise:

— Şi ce te face să crezi că am nevoie să fiu salvată, domnule Marvelous? Bărbatul avansa spre ea împrăştiind rumeguşul cu mocasinii lui italieneşti, lustruiţi.

— Putem sta de vorbă undeva? Se întoarse spre Evan şi-i întinse mâna:

— Sunt Hector Jordan, zise el. Evan îi strânse mâna cu o lipsă de entuziasm vizibilă.

— Iar eu sunt Evan Kessel.

— Noul maestru de manej?

— Bancherul doamnei Franklin, îl corectă Evan. Apoi, îi indică o ladă având două scaune puse de-o parte şi de cealaltă. Oficial, era locul unde obişnuia să bea Boris în clipele mai fericite.

— Luaţi loc, vă rog. Fără a-i arunca nici măcar o privire insului ce reprezenta pentru ea o curioasă întruchipare a zeiţei neîndurării, Melinda se aşează cu braţele încrucişate la piept, extrem de încordată. În ciuda atitudinii ei, bărbatul luă loc făcând un adevărat spectacol din acest simplu gest, de parcă n-ar fi avut nicio grijă în cele trei arene ale uriaşului lui circ. În acest timp, umbra lui alungită se profila pe perete asemeni celei ce preceda apariţia răufăcătorului în vechile melodrame.

— Te-am întrebat, spuse Melinda pronunţând silabele precis şi sacadat-fapt ce-i trăda teama, ce te face să crezi că am nevoie să fiu salvată.

Aşezându-se comod, Marvelous se uită la ea cu un zâmbet artificial.

— Toată lumea ştie că, practic, eşti legată cu lanţuri de şinele trenului, rosti el. Şi toţi ştiu că eu nu sunt. Evan veni în spatele Melindei stând foarte aproape de ea. Putea simţi anxietatea ce-o invada ca o maree şi se stăpâni cu greu să nu-i maseze umerii pentru a o calma. Era bucuros că Marvelous nu insistase să discute despre afaceri în rulotă; acolo, se aflau răspândite peste tot o mulţime de materiale semnificative care aveau legătură cu ceea ce ştia

„toată lumea” despre vestitul Circ Retro Franklin. Inclusiv Melinda.

— Ce doreşti? întrebă Melinda cu un glas tăios. Se relaxa puţin simţind căldura corpului lui Evan. Faptul de a-l şti aproape îi dădea sentimentul de a fi protejată. Curios: doar cu câteva zile în urmă, prezenţa lui ar fi nemulţumit-o şi i-ar fi dat senzaţia că se amestecă în afaceri ce o priveau numai pe ea.

— Vreau cincizeci la sută, replică Marvelous. În schimbul salvării tale.

— Un parteneriat? întrebă Melinda inspirând încet. Omul ăsta era nebun dacă credea că va fi de acord cu aşa ceva. Ştia cu siguranţă ce vrednic de dispreţ îl găsea ea.

— Da. Şi câteva condiţii.

— De dragul conversaţiei-reuşi ea să spună deşi, în sinea ei, de abia îşi putea stăpâni indignarea – care sunt acestea? Nu că aş avea vreo intenţie să le iau în serios.

Marvelous îşi ridică degetele lungi şi începu să-şi enumere pretenţiile pe ele.

— Franklin va deveni o parte a circului meu. Eu voi fi directorul general care va face angajările şi concedierile. Tot eu voi ţine contabilitatea. Nu vom mai utiliza cortul cel mare şi vom avea un parc de distracţii complet, având curse cu senzaţii tari şi jocuri de îndemânare. Melinda îi adresă un zâmbet subţire trecându-şi o mână prin păr.

— Vrei să spui jocuri de îndemânare pentru complicii tăi. Am auzit de necazurile pe care le-ai avut cu legea. Individul îşi întinse mâinile cu palmele înainte.

— N-am putut dovedi nimic. Afacerile mele sunt la fel de curate ca o şcoală duminicală.

— Hm. Mai bine zis, dubioase.

— Oricare ar fi părerea dumitale, doamnă Franklin, trebuie să recunoşti că sunt extrem de profitabile. Ţi-aş putea cumpăra toată partea dacă aş avea chef.

— Asta în cazul în care aş avea vreun interes să vând,

sublinie ea pe un ton inexpresiv. Bărbatul îşi împreună mâinile sub bărbie.

— Sunt sigur că tribunalul care va înregistra falimentul ar aprecia o sumă de bani pentru creditori. Nu-i aşa, domnule Kessel?

Melinda păli. Evan îi atinse spatele amintindu-i că era acolo, dar nu spuse nimic. Ea se ridică în picioare.

— Ştii bine că nu sunt de acord să amestec parcurile de distracţii cu circul.

— Aceeaşi micuţă snoabă dintotdeauna, o persiflă Hector Jordan. Şi asta face parte tot din doctrina „circului pur"? Zău, Melinda, am crezut că ai abandonat prostiile astea până acum.

— Nu dau deloc faliment, rosti ea cu fermitate, dregându-şi glasul.

Inima îi bătea cu putere, împingându-i sângele spre gât şi faţă, şi făcându-le s-o furnice. Se simţea de parcă ar fi împins-o cineva, legată la ochi, în cuşca unui leu, scoţându-i apoi legătura de la ochi şi închizând-o înăuntru. Se gândi la minunata căruţă de circ cumpărată de la el şi se întrebă cum de reuşise să ducă tranzacţia la bun sfârşit. Individul declanşa orice clopoţel, sonerie şi buton conectat la terminaţiile ei nervoase.

— Nu dai faliment? repetă Marvelous cu şiretenie. Zvonurile spun cu totul altceva. Creditorii tăi sunt încă răbdători dar, cum umblă vorba despre situaţia ta şubredă… Melinda înainta un pas străduindu-se să pară calmă, deşi se simţea deopotrivă de furioasă şi neajutorată. Chiar ştia toată lumea? Oare contractele pentru spectacolele ei vor fi reziliate? O vor părăsi angajaţii?

— Ei bine, Hector, a fost distractiv, însă cred că ţi-ai dat seama că nu mă interesează propunerea ta. Bărbatul îşi scărpină bărbia absent, legănându-se pe picioarele dinapoi ale scaunului.

— Dacă aş fi în locul tău, aş deveni rapid interesată.

Cincizeci la sută din ceva este mai bine decât cincizeci la sută din nimic.

— Nu ştii nimic despre circuri, îi azvârli ea.

— Ei, dar ştiu o mulţime despre obţinerea de profit.

— Traficul de droguri este foarte profitabil. De ce nu te-ai apuca mai bine de aşa ceva? Se potriveşte mai bine cu stilul tău. Evan îi puse o mână pe umăr, s-o liniştească.

— Doamnă Franklin, o întrerupse Marvelous, nu eşti deloc chibzuită.

— Are dreptate, Melinda, rosti Evan pe un ton neaşteptat de aspru, întețindu-şi strânsoarea pe umărul ei. Melinda încremeni. Inima ei încetă să mai bată. Nu-i venea să creadă ce-auzise. Evan, spunându-i să-şi vândă circul? Evan? Deschise gura, dar nu reuşi să articuleze decât:

— Ei... eu... Se răsuci şi-l fixă cu privirea. Evan i-o susţinu fără să clipească.

— Evan, cum ai putut...?

— Pentru că are o judecată sănătoasă, zise Marvelous. Ar fi preferabil să te împaci cu situaţia şi să faci tot ce poţi, pentru a te menţine pe linia de plutire, fată dragă. Se simţi cuprinsă de fierbinţeală, aşa încât avu impresia că îngheţase şi ardea în foc în acelaşi timp. Evan. După mica reprezentaţie de circ, după ce o ajutase şi o îndemnase să nu le spună nimic artiştilor ei, îi zicea acum să se dea pe mâna lui Marvelous? Imposibil! Probabil că visa!

— Cel puţin, mai reflectează la asta, adăugă Evan. O bătaie de inimă. Două. Trei. Smucindu-şi umărul, Melinda îndepărtă mâna lui Evan de acolo şi îşi înălţă bărbia.

— Cred că Marvelous are dreptate, răspunse ea. Aş face bine să mă împac cu situaţia. Vocea ei era plată, inexpresivă, ascunzând agonia şi durerea resimţite în faţa trădării lui.

— O hotărâre înţeleaptă, rosti Marvelous în vreme ce Melinda se răsuci pe călcâie şi părăsi hambarul cu un mers

greoi. O să revin mâine după-amiază cu un contract. Melinda nu zise nimic. Chiar dacă îşi dorise satisfacţia de a avea ultimul cuvânt, gâtul i se contractase din cauza şocului şi era incapabilă să scoată vreo vorbă. Intră în fugă în rulotă cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi trânti uşa cu putere. În hambar, Evan îi făcu semn lui Marvelous să-l urmeze afară.

— Mâine după-amiază vom avea un răspuns pentru dumneata, îi spuse el. La ce oră ţi-ar conveni să treci pe aici? Marvelous se gândi un moment.

— Cum ţi se pare ora patru? Evan îşi lăsă capul pe un umăr.

— Este perfect. Dar îţi dai seama că nu eu iau hotărârea.

— Desigur, spuse Marvelous întinzându-i mâna. Evan ezită o clipă, apoi, i-o strânse.

— Dar sunt sigur, continuă celălalt, că o poţi face să vadă ce drum trebuie să urmeze. Ştiu că Melindei îi este greu să vadă partea profitabilă a acestei afaceri adăugă el pe un ton plin de superioritate.

— Oh, înţelege prea bine cum stau lucrurile, răspunse Evan încrucişându-şi braţele la piept. Marvelous se sui în maşină şi plecă. Evan îl urmări supărat pentru lucrurile pe care le spusese şi făcuse. Ştia că, acum, Melinda îl considera un trădător şi că, în acel moment, vărsa lacrimi amare din cauza duplicităţii lui.

Dar aceasta ar fi putut reprezenta singura ei cale de scăpare. Cel puţin; nu avea să fie nevoită să renunţe complet la circ. Iar Marvelous avea dreptate: practic, se afla într-o situaţie disperată. Erau de ajuns nişte spectacole cu încasări slabe în câteva oraşe şi circul să fie nevoit să-şi întrerupă activitatea. Dacă transpira secretul, se putea aştepta la anularea unor contracte şi nu-şi putea permite aşa ceva. În cele din urmă, i s-ar fi pus poprire pe circ, s-ar fi numit un administrator din oficiu şi ar fi fost

împiedicată să plece mai departe, spre a-şi onora următorul contract, în cazul în care nu mai avea lichidităţi. Asta, desigur, în eventualitatea unui refuz din partea Băncii Floridei. Însă aceasta ar privi cu bunăvoinţă existenţa unui partener de afaceri plin de bani. Poate că ar găsi o cale de a-l manevra, între timp, pe Marvelous, de a lua banii şi de a reveni, apoi, asupra contractului. Poate…

Când se apropie de rulotă, îşi trecu mâna prin păr. O putea deja auzi plângând şi fiecare suspin adânc şi plin de disperare îi sfâşia inima. La dracu', doar nu-i spusese să-i vândă circul lui Marevlous. Îi spusese numai să reflecteze asupra propunerii, de a-l lua ca partener. Era o propunere suficient de rezonabilă.

Ei, dar această regină a circului nu era întotdeauna o persoană raţională. Dar poate că tocmai acest fapt reprezenta una dintre însuşirile care o făceau atât de fascinantă. Urcă dintr-un salt treptele rulotei şi răsuci mânerul uşii. Îl încuiase pe dinafară. Mă rog, se aşteptase la una ca asta. Însă trebuia să stea de vorbă, să vadă dacă ar fi fost mai bine pentru ea. să ajungă la o înţelegere cu Marvelous, decât să se zbată singură. Singură? „Dar eu sunt aici", se gândi el încruntându-se. O voce mică îi răspunse. „*Acum, dar însă, în curând, vei pleca*".

Scuturându-şi capul pentru a o face să tacă, bătu în uşă.

— Melinda, iubito, deschide, spuse el cu blândeţe. În rulotă se auziră trosnete, pocnete şi zgomot de porţelan spart. Auzi o bubuitură grozavă, apoi, încă una şi încă una şi mulţumi cerului că nu lăsase nimic valoros înăuntru.

Cu excepţia Melindei, se gândi el mohorât.

— Iubito. Alte lovituri, alte trosnete. Melinda îi arunca hainele pe jos. Scotea sertarele şi le răsturna conţinutul pe podea suspinând de zor.

— Evan, Evan, şopti ea, cum mi-ai putut face aşa ceva? Afară, Evan bătu în uşă.

— Melinda, te rog!

— Scuză-mă, e vorba de un caz de urgenţă? întrebă Bluto Uriaşul trecând prin apropiere. Pot scoate uşa din ţâţâni dacă vrei.

— Nu mă tenta, mormăi Evan., Shirley, îmbrăcată în ţinută completă de prezicătoare, se opri din plimbarea ei de seară.

— O ceartă între îndrăgostiţi? întrebă ea zâmbind. Din întâmplare, tocmai am pregătit mai multe sticluţe cu elixirul dragostei.

— Şi aşa sunt angrenate prea multe sentimente aici, răspunse Evan. Scuză-mă, te rog. Fără să se uite, izbi cu pumnul în uşă. Shirley ridică din umeri şi trecu mai departe. În dormitor, înconjurată de urmările accesului ei de furie, Melinda privea maimuţa mecanică pe care i-o cumpărase Evan. Vlăguită, îi întoarse arcul, urmărind micile talgere care se pocneau întruna, dând naştere unei melodii pline de veselie, în contratimp cu loviturile stăruitoare ale lui Evan, în uşa rulotei. O antichitate. Poate că şi visul ei era antic şi lipsit de sens în lumea contemporană. Poate că Evan şi Marvelous aveau dreptate; poate că era oarbă la schimbările pe care trebuia să le facă pentru a supravieţui. Poate că fusese naivă crezând că în inima lui Evan se mai găseau şi alte lucruri în afara şirurilor ordonate de cifre şi a deciziilor dictate de computer. Sau îndoindu-se că el ar fi putut chiar şi numai sugera, ca ea să-i permită unei jigodii ca Marvelous să se apropie de circul ei!

— Melinda! Dă-mi drumul! Insistenţele lui deveneau tot mai zgomotoase: Lacrimile reîncepură să-i şiroiască pe obraji, însă rămase neclintită pe poziţie. Cu mâini tremurătoare, se dezbrăcă de haine aruncându-le peste o grămadă de lenjerie a lui Evan. Distrusă, se trânti pe pat ghemuindu-se şi plângând.

Trecu multă vreme până ce Evan renunţă. Dar, în

cele din urmă, se aşternu o linişte tulburată doar de clinchetul clopoţeilor de vânt, de zornăitul lanţurilor elefanţilor şi de câte un suspin ocazional al Melindei care plânse până ce adormi.

Dimineaţă, Melinda făcu duş şi îşi prepară cafeaua, îi luă câteva minute, ca să recunoască faţă de sine că spera ca aroma ei să-l aducă, din nou, pe Evan la uşă. Dar el nu veni. În cele din urmă, îşi agăţă degetele în găicile blugilor şi porni spre hambar. Trebuiau să stea de vorbă înainte de sosirea lui Marevelous, chiar şi numai pentru a discuta răspunderile penale pe care şi le-ar atrage dacă ar înfige furca în el... Dar Evan nu era acolo. Se încruntă privind în jos, la Boris, ce zăcea trântit pe două baloturi de fân alăturate, împrejurul lui, pe podea, se aflau împrăştiate albume cu tăieturi din ziare şi altele cu fotografii iar, la picioare, o sticlă aproape goală de scotch.

Scotch? Boris? Melinda culese sticla, o mirosi şi, chiar în acel moment Boris se frecă la ochi şi mormăi:

— Da, Eugeny Milayev. Eu înţeleg. Melinda se încruntă iar. Milayev fusese profesorul de acrobaţii al lui Boris, din Rusia. Bătrânul nu-l mai menţionase de ani întregi. Rusul clipi, o văzu şi se ridică în capul oaselor.

— Bună dimineaţa, şefa Lindy. Melinda îi arătă sticla.

— De când ai trecut pe scotch? Şi ce caută albumele mele cu tăieturi din ziare în hambar? Boris îi răspunse masându-şi tâmplele:

— E scotch pentru tovarăşul Evan şi vodcă pentru Boris. Întinzându-se în spatele lăzii şi al scaunelor, scoase o sticlă de vodcă, pe jumătate plină. Trase o duşcă din ea, sughiţă şi bătu sticla cu palma.

— Mai bine, rosti el. Mult mai bine. Capul meu opreşte bubuiturile. Eu nu gândesc cu aşa ciocănituri pe creier.

— A stat treaz toată noaptea şi-ai băut cu Evan? Privi

din nou sticla goală de scotch şi făcu ochii mari.

— Ai băut-o singur pe toată? adăugă ea. Boris o ameninţă cu degetul dojenind-o:

— Tu faci la el să plângă. Dar eu înveselit la el cu multe fotografii de circ.

— Evan… a plâns? întrebă ea cu o voce mică, simţind că-i iau foc obrajii.

— Ceva înainte, mult după scotch. Melinda îşi umezi buzele; inima îi bătea puternic. *„Ei bine, atunci suntem chit”*, îi şopti o voce răutăcioasă din mintea ei.

Dar, de fapt, îi părea foarte rău. Îi venea greu să-şi imagineze un bărbat atât de solid ca Evan plângând. Era… înduioşător.

— Unde e el? Boris îşi deschise larg braţele.

— Eu nu sunt soţie. De ce spus el la mine? Melinda se simţi cuprinsă de frică şi aruncă priviri cercetătoare împrejur; apoi, clătină din cap când îşi dădu seama că toate hainele lui se aflau în rulota ei. Grămadă, pe podea. Dacă plecase de-a binelea, nu avusese cum să-şi facă bagajul.

Atunci, va fi nevoit să se întoarcă, reflectă ea cu optimism. Va fi nevoit.

Dar orele treceau şi el nu apărea. Fără tragere de inimă, Melinda se ocupă de treburile care reprezentau rutina ei zilnică. Dădu o mână de ajutor la scoaterea lui Tot din noroi; croi unul dintre noile costume în stil victorian-un tutu din satin, având forma unui clopot şi o pălărie în trei colţuri pentru numărul de balet aerian al trupei spaniole; îl luă pe Timmy şi-l aduse la circ. Şi pierdu, găsi, apoi pierdu din nou, cheile de la cuşca celor doi cimpanzei. Tocmai le căuta pentru a doua oarăcând sosi Marvelous în automobilul lui, Triumph Spitfire, vopsit într-un portocaliu orbitor. Numărul de înmatriculare, de Florida, era fixat de un cadru argintiu, pe care scria: *„Aşa de multe femei… atât de puţin timp”*.

„La mai scuteşte-mă”, se gândi Melinda îndesându-şi, cu degete tremurânde, tricoul cu Rolling Stones în biugi.

— Bună, Melinda. Marvelous coborî din maşină făcând mare caz de faptul că lăsa maşina neîncuiată şi cu geamul deschis.

— Încredere; îi explică el chicotind când văzu că nu-i întoarce zâmbetul.

Bluto şi Tony Perraro, unul din membrii trupei de acrobaţi Fraţii Perraro, trecură printre ei, cărând o cortină de la începutul secolului, pe care era pictată o casă în flăcări, cortină ce îi obtura vederea lui Marvelous timp de câteva clipe. Melinda profită de prilej să-şi aranjeze părul în vreme ce i se roteau nebuneşte în cap două întrebări: unde era Evan şi ce anume ar trebui să-i spună lui Marvelous?

Se gândi că deja se hotărâse să-i spună să-şi ia adio de la circul ei. Noaptea trecută, când plânsese până ce adormise, fusese sigură că se decisese. Dar, acum, nu mai era atât de sigură. Dacă trebuia să se dea bătută pentru a salva circul, poate că era bine să-i accepte oferta. Of, dar ar fi îngrozitor. El îl va distruge la fel cum ar fi făcut-o Jake dacă ar fi avut destul timp. În vreme ce trecea prin faţa ei cărând celălalt capăt al cortinei, Bluto îi aruncă o privire alarmată şi o întrebă ritos:

— Ca caută ăsta aici? Melinda îşi lăsă ochii în jos aşteptându-l să treacă, apoi, şi-i ridică, pentru a-i înfrunta pe cei ai vechiului ei adversar.

— Chiar vrei să mergi până la capăt cu tematica asta retro? zise în derâdere Marvelous făcând semn cu degetul peste umăr spre Bluto care se depărta.

Zău, Melinda, nu ţi se pare o prostie? Tot ce vei reuşi va fi să pierzi şi mai mulţi bani.

— Încerc să evoc trecutul circuitului, rosti ea fără intonaţie, întrebându-se de ce avea impresia că trebuia să-i dea explicaţii.

— Trecut, strâmbă el din nas. Cui îi pasă de trecut? Draga mea, ai face un lucru foarte înţelept dacă mi-ai vinde mie totul şi te-ai mărita cu noul maestru de manej.

— Ei bine „noul maestru de manej" este, în acelaşi timp, şi bancherul doamnei Franklin, trâmbiţă vocea lui Evan, surprinzându-i pe amândoi. Purta un costum bleumarin sobru, care-i accentua liniile masculine ale trupului. Radia putere şi autoritate, iar Melinda observă că Marvelous reacţionează imediat. Zâmbetul lui impertinent păli. Evan se apropie asemeni unui cavaler hotărât să-şi apere doamna şi se interpuse între cei doi.

— O sfătuiesc să nu facă niciun fel de afaceri cu dumneata, o anunţă Evan cu vocea lui profundă şi răguşită. Şi nici cu partenerul dumitale, adăugă el criptic.

Marvelous păli şi mai mult.

— Prin urmare, bănuiesc că e cazul să-ţi vezi de drum, încheie el.

— Ai spus că batem palma, îi azvârli Marvelous. Ochii albaştri, electrizanţi, înfruntară privirea feroce a acestuia.

— N-am spus aşa ceva şi o ştii prea bine. Dispari, domnule Jordan, sau o să spun tuturor cele aflate azi dimineaţă despre afacerile dumitale… După cum ai menţionat chiar dumneata ieri, zvonurile pot reprezenta un mijloc eficace de a desfiinţa o activitate cu o situaţie financiară îndoielnică. Marvelous începu să scoată nişte sunete nearticulate aruncând scântei din ochi ca o linie de înaltă tensiune căzută la sol.

— Nu ştii nimic, bolborosi el. Evan zâmbi triumfător.

— Păi, hai să vedem: cum e cu cele două împrumuturi cu care ai realizat spectacolul *Imigranţi la New York*? Sau cu asociatul dumitale care stă în umbră fără să ia parte la afacere? Aruncându-i o privire Melindei, îi zise:

— Ai avut absolută dreptate, Melinda când ai spus că Marvelous nu este deloc… minunat.

— Ţi-o plătesc eu pentru asta, îl ameninţă Marvelous

pe un ton tăios. Evan râse.

— În locul dumitale, m-aş abţine. Noi, bancherii, avem filiera noastră de zvonuri. Tot ce-aş avea de făcut ar fi să le povestesc la vreo doi colegi despre dumneata şi te vei trezi fără banii de care ai nevoie pentru următorul sezon.

Marvelous păli, se îndreptă cu paşi apăsaţi spre maşină şi deschise portiera. Marcel se afla pe scaunul şoferului. Îşi trăsese pe cap, în chip de turban, o pereche de chiloţi de ai lui Evan şi se delecta mâzgălind volanul şi bordul maşinii cu spray-ul negru dat de Melinda Sophiei. Plasticul portocaliu era brăzdat de dâre negre ce păleau spre cenuşiu în apropierea compartimentului pentru mănuşi.

Marvelous scoase un urlet. Evan chicoti discret şi porni să recupereze animalul neascultător.

— Nu, rosti Melinda iute. Nu cu hainele astea frumoase. Alergă spre Marcel, îi smulse spray-ul din mână şi îl trase jos din maşină.

— Băiat rău ce eşti! strigă ea încercând să-i ardă una la fund. Marcel se ridică şi o sărută pe genunchi.

— Răule! îl mustră Melinda pe Marcel smulgându-i chiloţii lui Evan din labe. Cimpanzeul şi-i luase de pe cap şi începuse să-i sărute cu pasiune.

— Ţine, îi spuse ea lui Evan predându-i obiectul de lenjerie. Colţurile gurii ei mici se curbaseră într-un zâmbet care-l molipsi şi pe Evan când luă chiloţii de la ea şi îi împături punându-i sub braţ.

— Oh, Doamne, ai văzut ce mutră a făcut? întrebă ea şi-i zbucniră amândoi în râs. Marcel ţipa şi sărea, iar Melinda îl luă în braţe.

— N-ar trebui să te recompensez după ce ai făcut o prostie, reuşi ea să spună printre hohotele dezlănţuite de râs, dar, la dracu’ cu toate. Încă râzând, îi trânti o sărutare zgomotoasă pe buzele lui curate. Cimpanzeul îi înlănţui

gâtul cu labele răspunzându-i cu aceeaşi monedă.

— Hei, pot să iau şi eu parte la acţiune? întrebă Evan înconjurându-i talia Melindei cu un braţ.

— Cavalerul meu viteaz, spuse ea suspinând. Ai venit chiar la ţanc.

Buzele lui le zdrobiră pe ale Melindei şi o strânse cu putere, dar Marcel scoase un urlet de gelozie şi îl împinse. Melinda chicoti.

— Hai să-l ducem înapoi, în cuşcă. Tare aş vrea să ştiu cum a ieşit de acolo.

Îl băgară în cuşcă şi tot atunci dezlegă şi Melinda misterul cheilor dispărute. Îi căzuseră când hrănise cimpanzeii şi unul din ei le găsise. Marceau încerca să le ascundă de ea ţinându-le cu înverşunare în palma piciorului. Melinda, însă, îl ademeni cu un biscuit crocant şi cimpanzeul i le înapoie.

— În fine, zise ea privind peste umăr şi surprinzându-l pe Evan ce încerca să mascheze un căscat.

— N-am mai ajuns în pat, îi mărturisi el luând-o de braţ şi ducând-o spre rulotă. Melinda se opri şi îl privi.

— De ce? întrebă ea. Evan nu-i răspunse; o conduse doar în rulotă şi închise uşa. Zgomotul din exterior se auzea mult diminuat şi, în liniştea din încăpere, Melinda îşi auzi bătăile inimii aşteptându-i răspunsul. Însă Evan rămase tăcut. O fixa cu ochii lui minunaţi cercetând-o cu atenţie, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Intensitatea privirii lui aproape că o ardea făcând-o să se mişte agitată şi să rostească pe neaşteptate:

— De ce te-ai răzgândit în privinţa ofertei lui Marvelous? Şi despre ce vorbeai cu el?

— Din două motive, spuse el ridicându-i părul în mâini şi lăsându-l să i se reverse pe umeri. Motivul numărul unu: ieri şi azi am făcut nişte mici săpături.

Zâmbind strâmb, rectifică:

— De fapt, am făcut o mulţime de săpături. Am stat

într-un birou de la bancă încă din zori dând telefoane şi apăsând tastele computerului. Am descoperit că are un partener secret, care îi punea la dispoziţie banii necesari „salvării” tale.

Marvelous n-o duce chiar aşa grozav. N-avea nici măcar suficienţi bani ca să-şi salveze bordul maşinii din ghearele Prinţului Kong. Deşi zâmbi la auzul glumei, Melinda era încă nedumerită.

— Atunci, cine avea banii? Evan îşi răsuci pe deget, ca un inel, o şuviţă din părul ei privind-o în lumina soarelui.

— Vechea ta cunoştinţă, Jake, spuse el.

— Nu! exclamă Melinda şi ochii ei, de culoarea chihlimbarului, prinseră să arunce scântei.

— Da. Ştiam că n-ai putea îndura să ai iar de-a face cu tipul ăla?

— Ai avut dreptate, rosti ea cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Evan, eu… Îmi pare foarte rău. Ieri, pur şi simplu, m-am pierdut cu firea. Bărbatul o sărută.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău. Noaptea trecută a fost un iad pentru mine ştiind ce simţeai. Dar eu sunt bancher. Trebuie să iau în considerare toate alternativele. Şi acceptarea ofertei lui Marvelous era una dintre ele.

— Am văzut sticla de scotch din hambar, zise ea amintindu-şi că Boris îi spusese că Evan plânsese. El făcu o grimasă.

— Mi-am limpezit capul cu cafea. N-a fost prea plăcut. Vocea ei luă un ton seducător şi începu să i se unduiască în braţe asemeni Doamnei Şarpe, contorsionistă.

— Ai trecut prin atâtea din cauza mea, domnule Kessel. Dă-mi voie să mă revanşez. Privirile lui se aprinseră, apoi reveniră la normal.

— Mi-ar plăcea, iubito, dar nu cred că sunt în stare de ceva. Sunt epuizat. Şi mai am şi câteva corvezi de făcut.

Mai e nişte fân de pus la uscat, i-am promis Katyei Martinova că am s-o ajut să se descurce cu cămila, şi…

— În privinţa corvezilor, şefa spune că mai pot aştepta, şopti ea trecându-şi limba în susul gâtului lui şi ridicându-se pe vârfuri, pentru a-i ajunge sub bărbie. Dar şefa nu poate aştepta, adăugă ea.

— Măcar, lasă-mă să fac un duş, rosti el gemând de plăcere.

— Hai să-l facem împreună, propuse Melinda punându-şi mâna pe catarama curelei lui. Evan îi zâmbi.

— Melinda, eşti plină de surprize încântătoare. Nu ştiu cum am putut trăi înainte de a te cunoaşte. Cuvintele lui o mişcară până în adâncul sufletului şi, în vreme ce-i cerceta faţa colţuroasă, ochii ei luară culoarea aurului topit.

— Vorbeşti serios, Evan? şopti ea.

— Da. Bărbatul se aplecă şi îi trase tricoul peste cap. Începu să-i dezmierde sânii prin dantela fină a sutienului şi suspinul lui fu o muzică dulce pentru urechile Melindei.

— Atunci, lasă-mă să te încânt, murmură ea ducându-şi mâna la spate ca să descheie fragila piesă de lenjerie. În acelaşi timp, Evan îi desfăcu blugii, coborându-i pe picioare. Când se ghemui pentru a-i trage până jos, ajunse cu faţa la nivelul slipului bleu, diafan, pe care-l purta Melinda. Agăţându-l cu degetele de laterale îl coborî şi pe acesta, apoi îi depărta coapsele inspirându-i mireasma seducătoare.

— Oh, Doamne, gemu Melinda aplecându-se şi îngropându-şi mâinile în părul lui. Era moale şi des, un adevărat covor de plăcere senzuală pentru degetele ei sensibile.

— Evan, oh, Evan! Bărbatul îi cuprinse în palme fesele tari depărtându-le uşor şi căutând cu degetele cel mai tainic loc al trupului ei. Adâncurile acestuia începură să zvâcnească în ritm tot mai alert. Melinda prinse să se

balanseze urmând cadenţa pulsaţiilor, iar Evan îşi continuă neabătut dulcea tortură.

— Evan, te rog, îl imploră ea respirând spasmodic, dar el se ridică pe neaşteptate şi începu să se dezbrace.

— Duşul, rosti el şi, complet gol, o conduse în cabina acestuia.

— Mă înnebuneşti, făcu ea ţuguindu-şi buzele îmbufnată. Evan rânji.

— Exact asta şi vreau. Doamnă, asta va fi cea mai lungă seducere din istoria vestitului Circ Retro Franklin.

— Evan, asta s-a întâmplat deja, zise Melinda roşind. Cum el nu părea să înţeleagă, îi strânse mâna uşor.

— Deja… m-ai sedus pentru multă vreme.

— Da? Bine, rosti Evan şi ea observă că era mulţumit. Melinda se întinse după săpun însă el fu mai rapid. Ţinându-l sub apa ce curgea în cabina strâmtă, o lipi cu spatele de faianţa rece şi începu să-i săpunească sânii.

— Lasă-mă să te fac eu pe tine, spuse Melinda cu o voce joasă şi răguşită.

Prin vene îi curgea un fluid leneş şi dens, de pură plăcere. Însă el zâmbi număr şi continuă s-o săpunească peste tot, făcând cercuri largi pe pântecele ei şi altele, mai mici, pe coapse. Tot corpul Melindei cânta. Palmele lui moi şi alunecoase îi explorau fiecare centimetru al pielii. Când se mişca, jetul de stropi calzi ricoşa de pe corpul lui, pe umerii şi pieptul ei. Mâinile lui Evan se mişcau în sus şi în jos, în cercuri repetate şi, apoi, înăuntru…

— Evan, şopti ea în cele din urmă, te rog, pentru numele lui Dumnezeu.

Bărbatul încetă să-i mai tortureze trupul şi îi spălă părul. O şamponă cu îndemânare şi îi masă pielea capului în timp ce carnea ei tânjea după a lui. Îşi aruncă privirea în jos, spre bărbăţia lui, al cărei păr sârmos era împânzit cu mici balonaşe de săpun şi începuse să-l atingă cu degetele.

— Înapoi, femeie, ordonă el. O să-ţi intre săpun în

ochi.

Dar Melinda nu-l ascultă şi, când el reuşi să-i clătească tot şamponul din păr, era la fel de pregătit ca şi ea. Evan închise robinetul cu degete tremurânde, o înfăşură într-un prosop şi o duse în braţe în dormitor, lăsând dâre de apă în urmă.

Actul iubirii lor fu complet diferit de toate celelalte. Evan o posedă cu o forţă şi o înfrigurare de care ea nu ştiuse că era capabil. Se dezlănţuise ca un sălbatic, literalmente devastându-i trupul cu loviturile fulgerătoare care se repetau la nesfârşit. Melinda se lipi de Evan ameţită în vreme ce el pulsa deasupra ei, în ea… În final, ea atinse zenitul, plutind sau zburând, iar sufletul i se împrăştie printre sori şi stele în acel unic moment de extaz pur, când se simţi total consumată de dragoste.

Îl iubea! îl iubea cu adevărat! Ajungând la climax în braţele lui, simţindu-i răsuflarea fierbinte pe frunte, Melinda permise forţei sentimentelor ei s-o copleşească asemeni unui val uriaş. Apoi, îl auzi strigându-i numele iar şi iar şi devenind rigid în braţele ei. Trupul i se convulsiona, apoi, se înmuie şi se prăbuşi cu faţa pe perna pe care-şi sprijinea Melinda capul. Niciunul dintre ei nu vorbi.

Melinda îl ţinu în braţe savurându-i greutatea, umplându-şi plămânii cu aroma de săpun a trupului lui, combinată cu mireasma atât de pământească a clipelor de dragoste, îi simţea părul ud lângă obraz şi îi inhală mirosul curat şi tulburător.

Corpul lui încă mai era înfierbântat, de parcă se agăţa de amintirea extazului împărtăşit reacţionând la aceasta. *„Îl iubesc”*, se gândi ea şi închise pleoapele în calea unui şuvoi de lacrimi care vorbeau atât despre bucuria, cât şi despre suferinţa ei. Pentru că el avea să plece în curând.

— Am stat toată noaptea cu Boris, spuse Evan cu

glasul înăbuşit de pernă. Mi-a arătat albumele tale cu tăieturi din ziare.

— Ştiu, rosti ea ştergându-şi lacrimile. Mi-a spus.

— Ţi-a spus despre ce am vorbit? întrebă el ridicându-se într-un cot şi rostogolindu-se de pe ea. Pierzând contactul cu trupul lui, Melinda simţi şi mai acut tristeţea şi se întinse să-l prindă de mână.

— Nu chiar, recunoscu ea. Evan îi zâmbi şi o strânse de mână.

— Am vorbit despre timpurile când Boris era acrobat. Habar n-am avut despre. asta.

— Şi-a rupt braţul, spuse Melinda mângâindu-i dosul palmei lui puternice cu vârful degetului mare.

— Da, dar oasele rupte se vindeca. De ce nu a mai revenit la vechea ocupaţie când s-a făcut bine?

— Presupun că şi-a pierdut curajul, zise ea după câteva clipe de gândire. Deseori, se întrebase acelaşi lucru.

— Oricare ar fi motivul, de asta bea. Dar mi-a spus că, probabil, ar muri dacă n-ar lucra pentru tine. Zicea că, *„nu e bine fără circ”*.

— Aşa e, vorbi Melinda fără vlagă. Nu e bine.

— Eşti cu adevărat o persoană care-trăieşte şi respiră prin intermediul circului, murmură Evan jucându-se cu o şuviţă din părul ei. O ridică la buze şi o sărută adăugând:

— El e toată viaţa ta.

— Da.

— Melinda, îţi spun sincer că n-am înţeles lucrul ăsta până ce n-am stat la palavre cu Boris noaptea trecută. Ăsta a fost ce de-al doilea motiv pentru care i-am făcut vânt lui Marvelous. Ea chicoti încet.

— Văd că începi să prinzi jargonul nostru.

— Da, dar vorbesc serios, iubito. Şi îmi pare nespus de rău că ţi-am sugerat să-i vinzi ticălosului aceluia o parte din visul tău. O cuprinse cu un braţ pe după umeri şi

începu să-i mângâie sfârcurile cu atingeri uşoare, ca de fulg.

— Vom reuşi, iubito. Îţi promit. Noi? Melinda simţi un fior pe şira spinării. Oare acel

„Noi" însemna el şi ea? împreună?

„Uşor, Melinda, se atenţiona ea. *La fel de bine ar putea să însemne el şi banca lui".*

— Crezi că ar trebui să mergem după împrumuturi şi la alte bănci? întrebă ea. Dacă numeşti sigur că pot obţine banii de la Banca Populară a Floridei, poate că a venit timpul să căutăm în altă parte. Acum, că mă aflu într-o situaţie ceva mai bună, poate că unele bănci care m-au refuzat s-ar putea răzgândi.

— Nu, nu face asta. Sunt mai optimist ca niciodată, îi spuse el. Am verificat câteva lucruri când am fost la bancă.

— Ce lucruri? întrebă ea încercând să se ridice. Evan o opri.

— Nu vreau să-ţi spun nimic până nu sunt sigur. Nu uita, încă mai sunt un bancher raţional şi conservator. Încă mai era bancher. Nu un om din lumea circului.

— Acum se poate spune că eşti un novice în circ, murmucă ea încercând să-şi ascundă tristeţea. El o sărută.

— În clipa asta, mă simt mai degrabă ca un rege.

— Evan, rosti ea atingându-i umărul. Evân, o să duc dorul… în uşă se auzi o lovitură puternică, urmată debitele mai repezi şi la fel de tari.

— Unchiule Evan! ţipă Timmy afară. Unchiule Evan!

— Sfinte Dumnezeule. Timmy? strigă Evan.

— Unchiule Evan! Bătăile în uşă deveniră frenetice.

— Vin. Evan sări din pat, se duse repedevspre comodă, îşi văzu hainele răspândite pe podea şi se uită la Melinda. Pe urmă, îşi trase un şort pe el, alergă la uşă şi deschise. Timmy stătea în faţa lui cu un căţel în braţe. Acesta îl lingea pe băieţel oriunde putea ajunge. Braţele, cămaşa şi degetele deveniseră ţinte uşoare pentru limba

mică şi roz.

— Mi l-a dat Mama Schmidt! ţipă el. Pot să-l ţin aici? Evan îi zâmbi nepotului său aruncându-i, în acelaşi timp, o privire năucită.

— De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă el. Melinda ciuli urechile. Şi ea ar fi vrut să afle.

— Simplu, spuse Timmy fără ocolişuri. Rulota se zgâlţâia. Evan rămase cu gura căscată. În dormitor, Melinda se trânti pe saltea şi îşi acoperi faţa cu o, pernă.

— Îţi mai aduci aminte când eram mic şi am venit să te văd în Miami? continuă Timmy. Îţi aminteşti când am mers la *Războiul Stelelor* cu tine şi cu doamna aceea franţuzoaică şi eu m-am dus la culcare după ce am mâncat îngheţată? Ei, mai târziu m-am trezit pentru că patul tău făcea mult zgomot. Nu sunt chiar aşa de prost, încheie băiatul mângâind şi alintând căţelul…

— Nu, nu eşti, răspunse Evan suflându-şi părul de pe frunte. Timmy zâmbi.

— Deci, pot să-mi ţin căţelul aici? Ştiu că mami nu mi-ar da voie să-l ţin în casă. Coborându-şi vocea, adăugă:

— Dar tati mi-ar da voie. Din dormitor, Melinda strigă:

— Desigur, Sherlock.

— Cine e Sherlock? întrebă Timmy radiind. Sunt doar eu, Timmy. Mulţumesc. Acestea fiind zise, se întoarse şi coborî în goană scările, ţinând în braţe căţelul care lătra şi se zvârcolea. Evan îşi frecă pieptul dezgolit şi se întoarse în dormitor. Când se aşeză pe marginea patului, Melinda îl privi cu reproş.

— Paturi zgomotoase. Evan, desfrânatule, îl acuză ea în zeflemea.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos şi se gârbovi cu mâinile atârnate între genunchi.

— Îmi pare rău, Melinda. Ştiu că ţi-ai închipuit că sunt virgin, dar…

— Bunuri folosite, rosti ea cu tristeţe. Evan se întinse şi-i acoperi un sân cu palma, iar ochii lui se aprinseră când o surprinse icnind.

— Bine folosite, nu eşti de acord? zise el pe un ton insinuant.

— Ba da, sunt? murmură Melinda sărutându-l zgomotos.

CAPITOLUL 10

O săptămână mai târziu, Evan apăru în uşa rulotei şi flutură lista de redresare a circului Franklin spre Melinda care-şi făcea rondul de seară. Era îmbrăcată în chimono şi şlapi, iar părul îi era strâns în creştet. Afară se făcuse frig şi cerul se înnora promiţând o ploaie mocănească. Când o strigase Evan, tocmai îşi strângea veşmântul mai tare, pe ea.

— Am terminat, şefa Lindy. Tocmai am tăiat de pe listă punctul cu tipărirea litografiilor. Melinda se opri în loc.

— Afişele sunt ultimul punct de pe listă, spuse ea încet plimbându-şi degetele pe una dintre mânecile lungi şi mătăsoase ale chimonoului.

— Exact.

Se vedea clar că era emoţionat, mândru şi satisfăcut dar, pe lângă toate astea, ea simţea şi multe alte lucruri. Din mai multe puncte de vedere, acesta era începutul sfârşitului. Sfârşitul temerilor constante şi agonizante în privinţa viitorului circului ei şi sfârşitul legăturii lor. Un sfârşit şi un început.

Răgetul lui Rex reverberă prin aer; la depărtare, în rulota familiei Zamboni, se auzea zgomotul unei dispute aprinse.

În vreme ce-l privea, Melinda se simţi copleşită de nevoia de a-l îmbrăţişa şi de a-l ţine lângă ea cât mai mult cu putinţă. Evan, Evan al ei stând acolo aşa de mândru cu

blugii care i se mulau pe coapsele şi gambele lungi şi cu cămaşa care i se întindea peste piept, închise ochii memorând atât clipa cât şi felul cum arăta el. Apoi, alergă spre el cu ochii plini de lacrimi. Pe lângă ea, treceau în fugă diferite imagini. Căruţele pictate care aveau să transporte materialele circului; Bluto şi Kookoo care îşi disputau un cleşte patent; Boris, ce avea o discuţie animată cu Barnum, cămila, în vreme ce trăgea din greu animalul spre hambar.

Nina, cea cu dinţii scoşi în afară, care se ocupa de concesiuni şi care purta un tricou imprimat cu cuvintele *„Nu sunt soţia lui Tom Selleck”*. Niciodată nu va mai fi circul ei un loc atât de fericit. Iluziile Melindei fuseseră sfărâmate… sau urmau să fie, de îndată cu Evan pleca. Trebuise să-i distrugă visul, pentru a i-l salva. Evan coborî sărind treptele şi o prinse în braţe rotind-o în aer. Totul prinse a se învârti în faţa ochilor ei într-un curcubeu de culori spălate de lacrimi. Evan se opri şi îşi îngropă faţa, râzând, în curbura gâtului Melindei.

— Am reuşit!

— Da, răspunse ea amorţită. Bărbatul se încruntă şi îi ridică faţa spre el. Degetele lui erau calde şi, ici colo, locul pielii catifelate fusese luat de bătături. Iar amintirile altor clipe, în care muncise alături de el, o făcură să-şi aplece capul şi să-i sărute palma. Evan îi zâmbi cu blândeţe.

— E o zi mare, zise el de parcă ar fi presupus că acesta era motivul reacţiei ei la aflarea noutăţilor. Acum eşti pe drumul cel bun, hoinaro.

— Da, şopti ea încercând să se bine dispună. Foarte curând această hoinară îşi va împacheta cuibul şi îşi va lua zborul. El o îmbrăţişă.

— Şi va avea cel mai bun sezon.

— Da. Oare lui nu-i păsa deloc de faptul că o părăsea în curând? Nu suferea şi elmăcar puţin? În noaptea aceea, când făcură dragoste, se agăţă de el cu disperare.

Ştia că va fi nevoit să plece; ştiuse asta de la început însă momentul despărţirii păruse atât de îndepărtat... Acum, în câteva zile în loc de săptămâni, va ieşi din viaţa ei. Şi se va întoarce la Miami să-şi zgâlţâie patul, reflectă ea posomorâtă când, satisfăcut, Evan îi dădu o ultimă sărutare pe obraz înainte de a adormi.

Melinda nu reuşi să adoarmă. Toată noaptea se răsuci şi se zvârcoli şi, doar când prima geană de lumină viorie a zorilor sclipi în cristalul şi prismele înşirate în faţa ferestrelor, închise ochii şi aţipi. În cele din urmă, absenţa lui din pat fu cea care o trezi. Se rostogolise să-l cuprindă în braţe însă el nu se mai afla acolo.

Încruntându-se, deschise ochii şi văzu lumina soarelui ce se revărsa în încăpere. Evan lăsase un bilet în care scria că se duce la Osprey cu nişte treburi. Melinda împături biletul suspinând şi gândindu-se că asta era un fel de repetiţie cu costume a momentului când el nu se va mai întoarce după un scurt drum la oraş; când nu va mai reveni deloc.

Îmbrăcându-se repede, o ajută pe Mama să antreneze poneii în vreme ce Guido cânta la orgă *„Dragostea face pământul să se învârtească”.* DeeDee şi Bobbi trecură pe acolo valsând împreună, aruncând bezele şi suspinând: *„Ah, iubirea! Iubirea!”* Guido le aruncă o privire fioroasă şi continuă să cânte cu un aer demn. O oră mai târziu, aveau surpriza s-o vadă pe sora lui Evan, Paula, sosind într-un *Mercedes* argintiu. Timmy, aflat pe bancheta din spate, coborî geamul fluturându-şi mâinile în timp ce maşina frâna.

— Şefa Lindy! ţipă el încântat. O să locuiesc cu tăticul meu.

Paula coborî din maşină şi înclină capul spre Melinda, cu un gest regal.

— Unde e fratele meu? strigă ea peste vaietele orgii.

— S-a dus în oraş, îi răspunse Melinda pe acelaşi ton,

apoi, fu gata să cadă când Timmy alergă spre ea îmbrăţişând-o.

— O să stau cu tăticu'! strigă el. Tăticu', tăticu'! Melinda o privi întrebător pe Paula…

— Evan m-a convins să fac o încercare, deşi nu văd de ce are impresia că Charles poate avea o influenţă pozitivă asupra lui Timothy.

— Mă duc când se termină şcoala! anunţă Timmy. Tatăl meu locuieşte în Georgia. Melinda zâmbi spre chipul încântat al băiatului.

— Asta-i minunat, Timmy. Noi trecem prin Georgia. Poate vei reuşi să vii la un spectacol. Paula pufni pe nări şi privi împrejur cutremurându-se. Guido îi făcu, prietenos, semn cu mâna şi ea îşi mută repede privirea. Melinda se gândi că arată la fel cum arătase Evan în prima zi când venise la ei, cu aerul acela posac, şi aproape că izbucni în râs. Poate că tot ce-i trebuia Paulei Fairfox era să-şi tragă pe ea nişte colanţi şi să facă nişte salturi la trapezul zburător. Poate că va crede din nou în basme… dacă crezuse vreodată.

— A fost foarte nerăbdător să-i povestească lui Evan despre această… schimbare, continuă Paula. Dumnezeule, există pe aici un loc unde putem merge şi unde nu vom fi nevoiţi să ţipăm? Înainte ca Melinda să poată propune rulota, Paula ridică din umeri şi vorbi mai departe:

— Ei, dacă Evan nu-i aici, am să-l las pe Timmy să-i dea veştile bune.

Înclinând scurt din cap, se îndreptă spre refugiul maşinii ei, se urcă la volan şi o luă din loc.

— Vreau să-i spun lui Mama. Depunând un sărut umed pe obrazul Melindei, Timmy o rupse la fugă spre rulota ramiliei Zamboni. Melinda zâmbi în urma lui, dar nostalgia îi umbrea fericirea pe care o simţea pentru el. Aducea foarte mult cu Evan. Orice copil al lui Evan i-ar semăna foarte mult-avea trăsături foarte pronunţate-numai

unghiuri şi plane. Şi ochii aceia. Copilul lui ar fi minunat. Îşi trecu o mână prin păr şi seduse în rulotă descoperind că suna telefonul. Nu-l auzise din cauză orgii. Grăbindu-se spre birou, apucă receptorul şi rosti: – Alo?

— Doamnă Franklin? Nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine. Sunt Helen Wordsworth. Melinda zâmbi în telefon.

— Fireşte că îmi aduc aminte. Dumneata eşti cea care mi-a ţinut partea la *Banca Populară a Floridei*. Îmi pare bine să te aud. La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adânc.

— Ei bine, e drăguţ din partea dumitale să spui aşa ceva, dar având în vedere circumstanţele, ştiu că nu poate şi adevărat.

— Să… circumstanţele? Melinda aruncă o privire exasperată prin fereastră spre locul unde Guido îi dădea înainte. Nu era prea sigură că auzea tot ce-i spunea Helen.

— În legătură cu împrumutul, continuă aceasta. Tocmai am citit raportul domnului Kessel. Îmi pare rău însă a dat un aviz nefavorabil. Am crezut că, stând la faţa locului atâta timp… Ascultă, te-ai gândit să încerci iar la *Banca de Vest a Floridei?* Se pare că au acum un surplus de lichidităţi şi…

Melinda nu mai auzi şi restul. Camera prinse a se învârti şi urechile îi fură asurzite de un urlet pe care îl recunoscu, în cele din urmă, ca fiind sângele ce-i alerga prin corp. La depărtare, îl auzea pe Guido cântând. Ce ironie, se gândi ea buimăcită. Dragostea care face pământul să se învârtească… ce prostie!

Guido mai cântă opt măsuri întregi înainte ca Helen să spună:

— Alo? Alo?

— El… când a trimis raportul? întrebă Melinda simţind că i se înmoaie genunchii. Se prăbuşi pe scaun ignorând mieunatul de protest al Cleopatrei şi încercă să înghită în sec.

— L-am primit săptămâna trecută. Doamnă Franklin, cred că ţi-a spus el însuşi, nu-i aşa? A spus că deja te-a informat şi că ai fost de acord cu hotărârea lui.

— El… a recomandat să nu-mi fie acordat împrumutul?

Buzele îi erau amorţite. Îşi atinse faţa şi observă că şi aceasta era la fel. Mai târziu, reflectă ea. Mai târziu voi face criză de nervi.

— Da. Of, Doamne, deci eu am fost norocoasa care ţi-a dat veştile proaste, spuse Hellen râzând cu nervozitate. Doamnă Franklin, am fost complet lipsită de tact. Te rog să accepţi cele mai profunde…

— Nu face nimic, răspunse Melinda şi-i închise telefonul în nas.

O trădare. De ce? De ce? izbucni în lacrimi, apoi în suspine şi în final, în bocete amare. Dar pe măsură că umbrele se alungeau şi Guido se plictisi de orgă, disperarea ei făcu loc furiei. Lua-l-ar dracu'! se gândi ea încleştându-şi pumnii.

Fire-ar al dracului să fie!

— Ar fi trebuit să-mi folosesc furca atunci când am avut ocazia, bombăni ea stropindu-şi faţa umflată cu apă rece. Apoi, ieşi afară să-l caute pe Evan.

Fusese plecat toată ziua. Toţi angajaţii circului sosiseră şi tabăra zumzăia de emoţia de a porni iar la drum. În timp ce-şi croia drum printre ei, Melinda îşi muşcă degetul pentru a se împiedica să plângă. Clovnii îşi reparau pompa lor de incendii miniaturală; cei doi Schmidt îşi îmbăiau câinii chihuahua. Toate chipurile familiare se aflau acolo zâmbind şi făcându-i semn şefei Lindy.

Se agăţă de balansiera gemenelor Dubois şi se şterse la ochi. Probabil că acesta era ultimul sezon al lui Franklin-dacă urmau să-i ajungă banii-iar ea nu putea împiedica desfiinţarea propriului circ.

— Dacă nu l-aş fi ascultat, murmură ea. Dacă nu l-ar

fi ascultat, ar mai fi încercat iar la alte bănci sau cel puţin şi-ar fi avertizat angajaţii că-i aşteptau vremuri grele. Dar Evan continuase s-o asigure că va avea ea grijă de toate.

— Aşa se întâmplă când te bazezi pe cineva, zise ea şi ochii ei, ce nu vedeau nimic, priveau drept prin Gypsy King care-i spăla dinţii lui Rex.

Melinda închise pleoapele. Balansiera se legănă sub greutatea ei. Brusc, deschise ochii. Nu-i mai rămânea decât o singură alternativă, oricât de jalnică părea.

Consumată de furie, aruncă toate registrele contabile în camioneta roşie. Apoi, îşi puse rochia neagră de catifea şi îşi perie părul până începu să-i strălucească în valuri, pe spate.

— Tu mergi undeva? o întrebă Boris când deschise portiera dinspre volan.

— Da. Mă duc în oraş câteva ceasuri, minţi ea.

— Ah, tu cauţi pe Evan? Eu am nevoie de el pentru o şedinţă cu vodca, zise Boris făcându-i cu ochiul. Melinda ezită. De fapt plănuia să meargă în Sarasota, să-l caute pe Marvelous şi să-i spună că-i accepta oferta de parteneriat. Cel puţin atunci; oamenii ei vor avea siguranţa zilei de mâine. Dar nu le va conveni; nu le va plăcea câtuşi de puţin. Totuşi n-avea chef ca Boris s-o determine să renunţe.

— Dacă se întoarce înaintea mea, te rog, spune-i că ştiu de Helen şi că nu-l voi ierta niciodată, rosti ea privind aiurea pentru a-şi ascunde suferinţa de Boris.

Acesta îi puse o mână pe braţ.

— Altă femeie? întrebă el manifestând îndoială. Dar el iubeşte pe tine!

— Ba nu, răspunse Melinda băgând cheia, cu putere, în contact. Nu m-a iubit niciodată. Spune-i doar atât. Boris îi scutură braţul.

— Şefa Lindy, mai mare greşeală. Eu Boris, ştiu precis! Melinda inspiră adânc şi porni motorul.

— Ai dreptate, Boris. Mare greşeală.

— Dar, şefa…

— Mai târziu, mârâi ea. Boris, lasă-mă să plec acum. Te rog, doar, să-i spui ce ţi-am zis.

— Da, eu spun, replică el privind-o cu atenţie.

— Şi păstrează-mi nişte vodcă. La întoarcere, o să am nevoie de ea.

Boris se îndepărtă de camionetă şi Melinda porni dorindu-şi s-o oprească cineva sau ceva din drum. Se simţea de parcă era pe cale să facă un pact cu diavolul însuşi. Apoi, se îndreptă în scaun gândindu-se că îl făcuse deja.

Camioneta se târî pe drumul nisipos cu ducea spre autostradă. Apăsă pe acceleraţie şi maşina începu să capete viteză. Deşi n-avea niciun chef o să dea ochii cu Marvelous, era nerăbdătoare să termine odată cu toată povestea.

Apoi, se întâmplă. Cauciucul din faţă pocni, iar camioneta o luă clătinându-se la dreapta şi se opri într-un şanţ de pe marginea drumului.

În acelaşi moment, înaltul cerului se despică şi începu să plouă.

— La dracu'! strigă ea lovind volanul cu pumnii. La dracu'! sări jos prin partea mai ridicată a camionetei şi merse, adusă de spinare, prin ploaia torenţială, să vadă ce s-a întâmplat.

— Oh, Evan, mârâi ea. Dacă ar fi trecut *„ai grijă de maşina ta"*, pe lista de redresare, asta nu s-ar fi întâmplat. Cauciucurile ei erau şterse. De fapt, erau atât de uzate, încât modelul anvelopei devenise concav. Aproape că-şi putea vedea imaginea în cauciucul neted şi ud.

— Of, la naiba! exclamă Melinda. Rochia de catifea atârna pe ea, părul i se lipise de cap şi, până la tabără, era mult de mers pe jos. Însă drumul până la autostradă era mult mai scurt şi, zece minute mai târziu, Melinda se afla

pe marginea şoselei încercând să oprească o maşină sau un camion. Dar vremea cavalerismului apusese. Nu opri nimeni. Cu excepţia lui Evan care venea despre Osprey. Cu o expresie de consternare pe faţă, acesta trase *Jaguar-ul* pe marginea drumului, sări afară din el şi o cuprinse în braţe.

— Sfinte Dumnezeule, Melinda! Ce s-a întâmplat? Ea se trase înapoi cu inima strânsă la vederea îngrijorării de pe chipul lui. *„Nu-ţi pasă ce mi s-a întâmplat!”* ar fi vrut ea să ţipe. *„Nu ţi-a păsat niciodată. „*Ploaia continua să cadă în rafale şi zgomotul pe care îl făcea pe asfalt înăbuşi pocnetul palmei ei pe obrazul bărbatului.

— Melinda! Evan fu atât de uluit încât îi dădu drumul. Melinda alergă spre maşina lui, se strecură la volan şi porni în trombă.

— Melinda! strigă el ţinându-se de falcă. Melinda! Dar ea alerga pe autostradă practic depăşind viteza sunetului în încercare de a pune cât mai multă distanţă între inima ei şi Evan.

Iarna fusese mai umedă decât în mod obişnuit. În urma unei alunecări de teren, autostrada fusese blocată şi apăruse un indicator de ocolire.

Doar cu câteva săptămâni în urmă merseseră împreună în Sarasota, îşi aminti Melinda părăsind autostrada în vreme ce picăturile de ploaie i se reflectau în obraji, în cele două pârâiaşe gemene de lacrimi. Cu săptămâni în urmă, el îi împărtăşise visul, râseseră şi se sărutaseră. Şi se certaseră, îşi aminti ea. Chiar şi atunci, avuseseră ţeluri opuse. De ce nu avusese harul previziunii ca să-şi dea seama ce urma să se întâmple? Coti din nou trecând pe lângă o pădurice de pini. Apoi, deodată, realiză că se pierduse. Ocolirea o dezorientase. În starea ei de agitaţie, nu dăduse atenţie şerpuirilor şi cotiturilor drumurilor secundare.

— Proasto! se mustră ea... Nu erau chiar atât de multe şosele spre oraş.

Drumul până la Sarasota se asemăna cu spălatul elefanţilor-o dată ce-l făceai, ştiai cum să-l repeţi.

— Chiar şi Evan poate spăla un elefant, bombăni ea apăsând pe frână.

Jaguar-ul hurui şi încetini. Se gândi un moment revăzând în minte drumul parcurs şi începu să dea înapoi. Apoi, privi în oglinda retrovizoare şi scrâşni din dinţi văzându-l pe Evan care oprea lângă *Jaguar* în zgomot de frâne, aflându-se în maşina break a trupei de la Chevalier. Până să aibă ea prezenţa de spirit să încuie portiera, Evan apucase deja mânerul acesteia deschizând-o.

— Fire-ar să fie, ce te-a apucat? o întrebă. Ploaia se revărsa peste ei îndepărtându-i părul de pe fruntea latră. Ochii lui aveau o culoare plumburie, asemănătoaie cu a cerului şi deasupra sprâncenelor păreau să se rostogolească nori de furtună. Melinda se trezi că se face mică în faţa lui, a furiei lui violente şi a privirii încruntate ce o intimida. Apoi, îşi reaminti ce făcuse Evan şi propria mânie îi dădu curaj să-l înfrunte. Coborând din *Jaguar*, îl împinse cu degetul în piept făcându-l să se retragă.

— Cum ai fost în stare să-mi faci una ca asta? urlă ea. M-ai sabotat! Evan rămase cu gura căscată.

— Eu? întrebă el. Nu eu te-am lăsat eşuată în şanţ.

— Ceea ce ai făcut tu a fost şi mai rău şi o ştii prea bine, Evan Kessel.

Îl împunse iar cu degetul şi el se retrase din nou. Melinda observă pentru prima oară că era îmbrăcat într-unul dintre costumele lui elegante şi costisitoare din care, acum, picura apă din belşug. Arăta de parcă se bălăcise în iazul elefanţilor.

— Şi ce am făcut, mă rog? Ce? o întrebă el şi Melinda se cutremură de furie.

— Nu mai nega! Mi-a telefonat Helen. Slavă cerului

sau probabil aş mai fi şi acum leşinată după tine considerându-te cavalerul meu salvator, în armură strălucitoare!

— Helen… Vocea lui se pierdu şi un zâmbet slab, de înţelegere, prinse a-i îndulci trăsăturile în timp ce ridica mâinile.

— Iubito, ascută-mă. Pot să-ţi explic totul.

— Naiba să te ia, Etan! Sunt sătulă de explicaţiile tale!, M-am săturat de nimicurile tale!

— Dar, Melinda…

— Să nu îndrăzneşti nici măcar să-mi mai spui ceva, şuieră ea strecurându-se-iar la volanul *Jaguar-ului*. Nici măcar să nu mai sufli în direcţia mea, adăugă pornind motorul. Evan se întinse după ea însă Melinda trânti portiera, înjurând în şoaptă, alergă în faţa maşinii întinzând mâinile în faţa lui, parcă pregătindu-se pentru o coliziune. Cum Melinda nu porni maşina spre el, sări pe capotă şi bătu în parbriz.

— Oh, Doamne, gemu Melinda învinsă. O va ţine toată ziua aici dacă nu vorbeşte cu el. Enervată, opri maşina şi întrerupse contactul. Evan îi făcu un semn de pace şi merse spre portiera din partea pasagerului. Melinda ridică siguranţa, iar Evan se urcă lângă ea.

— Idioată fermecătoare ce eşti, rosti el.

— Nu mă face idioată pe mine, zise Melinda aproape scuipând cuvintele. Ştiu foarte bine că tu ai recomandat băncii să-mi refuze împrumutul. Helen credea că mi-ai spus deja. Şi, desigur, a trebuit să… Evan se aplecă spre ea şi îi astupă gura cu palma.

— Şşt. Ascultă-mă doar cinci secunde, bine? Numai cinci secunde şi, dacă tot nu vei fi convinsă că am acţionat în interesul tău, te las să-ţi vezi de drum în maşina mea, dacă îmi dai voie să remarc. Melinda pufni sub palma lui, apoi, încuviinţă fără prea mare tragere de inimă. Ochii ei sclipeau ca doi aştri aurii şi Evan îşi retrase mâna cu

prudenţă.

— Ţi-am făcut rost de finanţare suplimentară, spuse el, şi ochii.

Melindei se deschiseră larg. N-ai nevoie să-ţi atârne deasupra capului spectrul rambursării unei sume uriaşe de bani, asta în cazul în care îţi transformi circul într-o instituţie nonprofit.

— Cum? Inima ei începu să bată în neştire şi se forţă să reziste impulsului de a-şi arunca braţele de gâtul lui. Pe moment, nu înţelegea ce spunea Evan însă puţin îi păsa. Nu vorbea ca un trădător şi asta era tot ce conta.

— Având garanţii de la guvern, şi de la un… grup de filantropi pe care i-am cultivat, vei porni la drum ca un muzeu istoric itinerant. Lângă Savannah, Georgia, există un teren pe care-l vei folosi drept cantonament pe timpul iernii şi unde va exista clădirea permanentă a muzeului pe cate-l vei supraveghea în afara sezonului. Aşa încât, după cum vezi, te vei descurca foarte bine fără banii de la Banca Populară a Floridei. Am să mă asigur personal de acest lucru…

— Dar mie îmi trebuie banii acum… înghiţi în sec încercând să stăvilească valul emoţiilor ce se ridicau în ea în vreme ce Evan trecu peste schimbătorul de viteze şi o luă în braţe. Era atât de puternic şi atât de cald, încât faptul de a fi în braţele lui era asemănător alunecării într-o baie fierbinte şi savurării unui pahar de coniac.

— O să mă ocup personal… repetă el. Apoi, cu privirile înceţoşate i se uită drept în ochi şi adăugă:

— …asta dacă mă vrei, şefa Lindy. Plănuiam ca banii de care ai nevoie să reprezinte… hm… zestrea mea. Trecură câteva minute bune înainte ca Melinda să-şi regăsească vocea.

— Evan?

— O să-mi lichidez posesiunile, îi spuse el studiindu-i chipul. Am deja un agent imobiliar, iar tipul care se ocupă

de finanţele mele stă gata să intervină la semnalul meu. Din vânzarea apartamentului meu din Miami vei avea bani mai mult decât suficienţi pentru deschiderea sezonului. Iar terenul acela, din Georgia, îmi aparţine. Înainte ca Melinda să poată scoate un cuvânt, continuă:

— Timmy va merge să locuiacă împreună cu tatăl lui în Savannah. În felul ăsta, nu va trebui să călătorească prea departe, ca să se alăture circului. Melinda îşi umezi buzele nedorind să facă nimic altceva decât să-i acopere faţa cu sărutări însă trebuia să se asigure că l-a auzit corect. Era prea frumos totul pentru a fi adevărat. Prea perfect. Îl va privi şi, remarcându-i expresia mulţumită şi plină de speranţă a feţei, simţi că ameţeşte.

— Dar ce se va întâmpla cu tine, îl întrebă ea vrând, de fapt, să spună „noi”. Evan o privi pe sub gene, aranjându-i părul umed în jurul feţei.

— Cunoşti înţelesul cuvântului „zestre”? Melinda inspiră brusc.

— Tu… tu o să vii cu… dar cum rămâne cu cariera ta de la bancă? Inima ei o luă razna şi îşi trecu o mână prin părul ud.

Evan o prinse de încheietura mâinii şi îi alunecă un diamant imens pe inelar.

— Au existat trei generaţii Kessel în domeniul financiar, murmură el, şi sper că vor exista cel puţin trei la circ. Dar ăsta e un lucru pe care nu-l pot realiza singur dacă mă înţelegi.

— Oh, Evan! Acum, Melinda îi acoperi faţa cu sărutări înconjurându-i gâtul cu braţele, iar Evan începu să râdă şi îşi ascunse faţa la pieptul ei.

— Deci, ce spui doamnă Franklin? Vom zbura împreună pe aripile vieţii?

— Fără plasă? îl tachina Melina ghemuindu-se lângă el. Sclipirile diamantului ei i se reflactau în ochii albaştri care erau plini de dragoste. O singură lacrimă ezită în

colţul ochiului lui drept.

— Fireşte, dacă ne vom afla numai la trei metri deasupra pământului-unde mă şi găsesc în momentul de faţă.

— Asta… asta se întâmplă cu adevărat, suspină Melinda. Nu-i aşa? Se uită o clipă spre diamant, apoi din nou la Evan.

— Da, iubita mea hoinară. Se întâmplă cu adevărat.

— Uau, murmură ea şi, pe urmă, îl sărută lung şi apăsat. Se lăsă transportată de frumuseţea momentului pierzându-se în undele de plăcere ce porneau de pe buzele şi limba lui. În cele din urmă, Melinda se desprinse.

— Hai să mergem acasă şi să ne apucăm de treabă, şopti ea. Te rog, sunt atât de fericită, încât trebuie să fac ceva sau o să explodez! Evan îi făcu cu ochiul şi lacrima aceea solidară se eliberă în fine de sub stăpânirea de sine tipic masculină alunecându-i pe obraz.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Melinda, vrei să te măriţi cu mine?

— Da, strigă ea. Bineînţeles! Evan îi trasă cu un deget conturul feţei.

— Ia ascultaţi-o „bineînţeles”. De parcă eu trebuia să ştiu că e de acord. Eşti atât de al naibii de independentă, încât am crezut că te-ai simţi insultată dacă te-aş cere în căsătorie.

— Iar eu credeam că de-abia aştepţi să te întorci la viaţa ta liniştită şi organizată. Evan îi sărută încet şi plin de respect toate vârfurile degetelor, apoi, îi lipi mâna mică pe obrazul lui.

— Mai avem multe de învăţat unul despre celălalt, nu-i aşa şefa?

— Avem timp pentru asta o viaţă întreagă, răspunse ea apăsându-şi mâna pe obrazul lui. Te iubesc, Evan. Evan îşi rezemă capul pe umărul ei strângându-i mâna. Ochii i se umeziseră.

— Te iubesc, Melinda. Din toată inima.

— Acasă, şopti ea. Hai să mergem acasă acum.

— Va trebui să ştergem aburul de pe ferestre mai întâi, chicoti el.

Se întoarseră amândoi cu *Jaguar-ul* lui Evan aflându-se la volan şi ţinându-şi mâna, cu un gest posesiv, pe coapsa ei. Melinda îşi strânse picioarele cu putere, unul lângă celălalt, iar el gemu.

— Şefa, eu nu lucrez în după-amiaza asta, rosti el tărăgănat. Eu o să fac dragoste cu femeia mea.

— Tu o să cureţi cuştile, îi răspunse ea cu o voce seducătoare.

Când ajunseră în tabără, o interpretare caricaturală şi totuşi obsesivă a imnului

Soseşte mireasa se năpusti asupra stării eterice de beatitudine în care pluteau. Toţi angajaţii circului stăteau aliniaţi în două şiruri, de-o parte şi de alta a drumului şi, la apariţia *Jaguar-ului*, începură să-şi fluture mâinile şi să-i ovaţioneze. Kookoo şi ceilalţi clovni înghesuiţi în maşina de pompieri, de un roşu strălucitor, acţionară sirena şi îi escortară spiralând în jurul lor după modele complicate, în vreme ce claxonau luându-se la întrecere cu tunetele.

Râzând, Evan o sărută.

— Viaţa noastră împreună va fi un adevărat circ, îi şopti el privind-o cu adoraţie. Melinda chicoti făcând semn cu mâna membrilor marii ei familii.

— Oh, Evan, va fi cel mai mare spectacol din lume.

— Doamnelor şi domnilor! Copii de toate vârstele! Bine aţi venit la spectacolul inaugural al celui de al doilea sezon al vestitului Muzeu Itinerant al circului-Muzeul Franklin. În momentul în care reflectorul se opri asupra lui, maestrul de manej îşi scoase jobenul. Cortul cel mare răsună de aplauze şi el rămase o clipă nemişcat, zâmbind în lumina orbitoare. Orchestra începu să *intoneze Favorita*

lui Barnum şi Bailey, iar el îşi repuse pălăria pe cap şi pocni din bici pentru a semnala începerea spectacolului.

„Oh, ce chipeş este, reflectă Melinda aşteptându-şi rândul. E atât de fericit". Apoi, Evan vorbi din nou.

— Veniţi cu noi în timp ce vom recrea Parada Banum şi Bailey dintr-o altă eră-era Cleopatrei-iar circul nostru vă va transporta de-a lungul Nilului! De asemenea, vă prezentăm şi cea mai nouă stea a circului nostru, Penny Marie Kessel!

Reflectorul îl părăsi revărsându-şi lumina peste lotuşii aurii adunaţi lângă stâlpul central şi peste plasele spaniole ce atârnau asemeni unor viţe; pornind de la înălţimea ameţitoare a marelui cort. În vârfurile acestora, apărură femei îmbrăcate în straie egiptene, sclipitoare. Acestea coborâră executând un balet aerian în vreme ce orchestra intona *Marşul triumfal al lui Cezar.* Reflectorul se mută din nou, concentrându-se asupra cortinei din spatele cortului. Aflată imediat după aceasta, Melinda, îmbrăcată într-un veşmânt larg, confecţionat din lame auriu şi purtând pe cap o coroană cu aripi la Theda Bara, strânse cu genunchii gâtul lui Pinky şi rosti „Hop!" Pinkey, mişcându-şi capul ornat cu pene şi nestemate, începu să avanseze încet. Parada începuse.

Melinda călărea pe elefant asemeni unei regine, privind cu dragoste spre bărbatul incredibil de atrăgător îmbrăcat în haina rubinie şi pantalonii albi, colanţi, ai unui maestru de manej. În braţele ei, un bebeluş micuţ şi dolofan, înfăşurat într-o păturică de mătase, gângurea şi zâmbea agitându-şi pumnii în aer.

O numiseră Penny deoarece într-o seară, cam cu un an în urmă, Melinda stătea pe marginea arenei zâmbind visătoare în vreme ce le urmărea pe DeeDee şi pe Bobbi repetându-şi numărul. Evan îi văzuse expresia infatuată şi misterioasă, se aşezase lângă ea şi-i şoptise „Dau un ban… „Aşa cum făcea deseori.

Fusese unul dintre cele mai fericite momente ale vieţii ei. Încă îşi mai amintea cum îi luase mâna şi şi-o pusese pe abdomen şoptindu-i la rândul ei:

— Sunt gânduri de dragoste pentru tine, iubitule. Vom avea un copil. Acum, legănându-se deasupra bebeluşului, DeeDee şi Bobbi priveau în jos din înaltul plaselor spaniole şi trimiteau bezele plutind şi zâmbind asemeni unor ursitoare. Pinky dădu colţul pistei apropiindu-se de public. Melinda o ridică în sus pe Penny şi, din muţime, izbucniră aplauze şi urale frenetice. Apoi, întoarse fetiţa spre maestrul de manej, tatăl ei, ca s-o poată vedea.

Cel mai formidabil număr al lor, cea mai preţioasă creaţie. Inima Melindei se umflă de bucurie şi ochii i se umplură de lacrimi când Evan îşi salută soţia şi copilul. Admiră opulenţa paradei, o reconstituire fidelă a spectacolului din 1902 şi îşi înălţă capul.

„Avem totul, se gândi ea. *Avem circul, ne avem unul pe altul şi o avem pe Penny cea nouă şi strălucitoare. Sunt atât de fericită că trăiesc”.*

Evan le trimise o sărutare şi mulţimea ovaţiona în semn de aprobare. *„E un maestru de manej grozav,* reflectă ea când Pinky porni mai departe. *Cel mai bun*”. Îşi aminti că Timmy şi tatăl lui se aflau în sală şi făcu semn cu mâna, în mod special, spre mijlocul rândului din faţă. În acea seară, vor-cina împreună în vreme ce Mama Zamboni va avea grijă de copil. Iar a doua zi, vor porni spre Atlanta, pentru următorul spectacol. Spectacolul următor. Noaptea următoare în braţele lui Evan. În timp, următorul copil. Viaţa era nespus de frumoasă. Privi spre familia circului ei ce arăta superb în noile şi totuşi atât de vechile costume, imaginate cu multe decenii în urmă; ascultă roţile căruţelor vechi de circ ce scârţâiau sub povara animalelor – Marcel şi Maceau purtând bonetele lor cu clopoţei.

Rex, plimbându-se în sus. şi în jos cu un aer

ameninţător; costumele fanteziste, de Pierrot, ale clovnilor, ţinuta de faraon a lui Gypsy King…

Inhala vechile mirosuri de circ-vată de zanăr şi floricele, farduri, un vag miros de bălegar. Şi rumeguş-praful acela vechi, deschis la culoare-materia care-i curgea prin vene. Îşi coborî ochii asupra minunii reprezentate de fetiţa ei. A doua generaţie Kessel, la circ. Zâmbi iar şi îi trimise o sărutare lui Evan în vreme ce Pinky trecea de ultima cotitură, spre ieşirea din circ. *„Dumnezeu să te binecuvânteze, iubitul meu! se gândi ea. Îţi mulţumesc din tot sufletul pentru momentul acesta… pentru toate momentele”.*

Elefanţii trâmbiţară şi spectatorii ovaţionară în vreme ce muzica de circ continua să răsune.

SFÂRŞIT